BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn yüzü çimlere gömülü olarak çıplak teninde soğuk kış rüzgârını hissediyordu, gözlerini yavaşça kırpıştırarak açtığında aklı biraz yerine geldi. Artık çok uzakta kalan, ayçiçekleriyle dolu o sıcacık diyardaydı. Yanında Thor ve babası vardı, gülüyorlardı çok mutlulardı. 0 dünyadaki her şey mükemmeldi.

Şimdi ise gözlerini açtığında gördüğü bu dünya nasıl bu kadar farklı olabilirdi? Bu sert ve soğuk topraklarda yatarken tepesinde duran ve yavaşça üstünü başına toplayan babası değildi, Thor da değildi. Bu canavar McCloud'un ta kendisiydi. Gwendolyn'le işini bitirdikten sonra yavaşça ayağa kalktı pantolonunu ilikledi ve tatmin olmuş bir ifadeyle aşağıya baktı.

Birden her şey aklına üşüştü. Andronicus'a ve ihanetine teslim olmuştu. McCloud tarafından saldırıya uğramıştı. Ne kadar saf olduğunu anladığında yanakları kıpkırmızı oldu.

Tüm vücudu ağrı içinde orada uzanırken kalbi daha önce hiç bilmediği şekilde kırılmıştı, ölmek istiyordu.

Gözlerini daha ileriye diktiğinde Andronicus'un ordusunu gördü, sayısız askerin bu sahneyi izlemiş olduğunu görünce Gwendolyn'in utancı katlanmıştı. Bu yaratığa asla teslim olmamalıydı. Şimdi savaşarak ölmüş olmayı dilerdi.. Kendrick ve diğerlerini dinlemeliydi. Andronicus, Gwendolyn'in kurban edilme korkusuna oynamıştı ve o buna kanmıştı. Şimdi bakınca keşke savaş alanında kozlarını paylaşsalardı, savaşta ölse bile en azından bu dünyadan haysiyeti ve onuru bozguna uğramadan ayrılmış olurdu.

Gwendolyn şunu kesin olarak biliyordu: Hayatında ölmek üzereydi ama bu onu rahatsız etmiyordu. Ar umurunda değildi, tek umurunda olan kendi istedi^ ölmekti ancak henüz hayatını bırakmaya hazır değı

Yüzükoyun yatarken gizlice uzandı ve yerden aldığ parçasını elinde yumru yaptı.

"Kadın, artık kalkabilirsin" diye emretti kabaca Mc< "Seninle işim bitti, şimdi

sıramı diğerleri alsın."

Gwen elindeki yumruyu öyle bir sıktı ki parmak boj beyaza döndü, bunun işe yaraması için dua etti.

Hızlı bir hareketle döndü ve çamur yumrusunu Mc< gözlerine fırlattı.

McCİoud hiç beklemediği bu hareket karşısında çığ geriye doğru tökezledi. Elleriyle gözlerine kaçan ça silmeye çabaladı.

Gwen bu avantajı kullandı. Kral'ın Kalesi'nde büyüt Kralın savaşçıları tarafından yetiştirilmişti. Ona, d kendini kurtaramadan önce ikinci kez saldırması g< öğretmişlerdi. Asla unutmadığı bir başka şey daha öğretmişlerdi: silahlı olsa da olmasa da aslında her silahlı olduğunu. Çünkü her zaman düşmanın silah kullanabilirdi.

Gwen uzanarak McCİoud'un belindeki hançeri aldı, kaldırarak bacaklarının arasına sapladı.

Darbenin tam isabeti Gwen'i heyecanlandırdı, en a2 küçük de olsa intikamını almıştı. Ancak şaşırtıcı ol hangi birini yere serecek bu yaranın onu bir nebze yavaşlatmamış olmasıydı. Bu canavar dur durak bi] Tam da hak ettiği yerden onu kötü yaralamış ama t öldürmemiş hatta kapaklanmasına bile yetmemişti

Aksine, McCİoud üstünden kanlar akan hançeri sap yerden çıkardı Gwen'e küçümseyen bir ifade ve öli bakış fırlattı. Ona doğru eğilirken titreyen ellerindi tutuyordu, Gwen zamanının geldiğini anladı. En azı hayata veda ederken küçük tatminiyle beraber göç(

"Şimdi kalbini söküp sana yedireceğim" dedi. "Gen neymiş öğrenmeye hazırlan."

Gwendolyn hançerin ucuyla gelecek acı dolu ölüme hazırlamaya çalıştı.

İşte o anda bir çığlık koptu, şok dalgası bünyesini a terk edince Gwendolyn bu çığlığı kendisinin çıkarn anladı. Çığlığı McCİoud atmıştı: acı içinde bağırıyor

Gwen ellerini indirdi ve kafası karışmış bir halde y McCİoud hançeri düşürdü. Gwen durmadan gözleri kırpıştırıyor olan biteni anlamaya çalışıyordu.

McCİoud orada öylece dikiliyordu, gözüne bir ok sa Can havliyle bağırıp göz yuvasından kanlar fışkırır] elini kaldırdı ve oku tuttu. Gwen anlayamıyordu. M vurulmuştu. Ama bu nasıl olmuştu? Onu kim vurm

yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Daha kimse bir şey anlayamadan Steffen teker teker altı ok daha attı, McClou yanında duran altı asker boğazlarını delip geçen okların hedefi olmuşlardı.

Steffen daha fazla ok atmak için arkasına uzandı ancak sonuçta onu fark eden kalabalık grup tarafından saldırıya uğradı. Askerler onu yere yatırarak yumruklamaya başlac ve etkisiz hale getirdiler.

Hala çığlık atan McCloud döndü ve kalabalıktan kaçtı. Ha) ki hala ölmemişti. Oysa Gwen'in tek dileği can çekişerek ölmesiydi.

Gwen Steffen'e, tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettardı. Ölümünün bugün burada bir başkasının elin geleceğini biliyordu ama en azından bu McCloud olmayac

Andronicus görünüp yavaşça Gwendolyn'e doğru yürürke askerler sustu. Yerde yatarken ona yaklaşmasını izledi. Karşısına çıkan koca bir dağ gibi inanılmaz derecede uzuı görünüyordu. Askerler arkasında kaldı, savaş alanına ölüı sessizliği hakimdi duyulan tek ses yer yüzünü kamçılayan rüzgardı.

Andronicus bir kaç adım ötede durarak ifadesiz bir şekild gözlerini Gwen'e dikti. Uzanarak boynunda asılı kafalara parmaklarıyla dokundu. Göğsünden ve boğazından hırıltı; karışık bir ses yükseldi. Hem kızmış hem de şaşırmış gib

Yavaşça " Büyük Andronicus'a meydan okudun" dedi. Tüı kamp kadim ve derinden gelen her bir kelimeyi dinliyord Hakim sesi tüm ovada yankılanıyordu. "Cezana katlansay< her şey daha kolay olurdu. Şimdi gerçek acının ne demek olduğunu öğrenmek zorundasın."

Andronicus, uzandı ve Gwen’în daha önce hiç görm olduğu uzunlukta bir kılıç çıkardı. Herhalde 2,5 me kabzasından çıkarırken yaydığı ses savaş alanında} Havaya kaldırdı ve ışığa doğru tuttu, kılıçtan yansr derece güçlüydü ki Gwen kör olacağını sandı. Andr< kılıcı elinde evirip çevirirken sanki ilk kez görüyorı ilgiyle inceledi.

“Doğuştan soylu bir kadınsın,” dedi. “Bu yüzden so kılıçla ölmen yerinde

olacaktır.”

Andronicus iki adım öne geldi, iki eliyle sapından ti kılıcı daha da yükseğe kaldırdı.

Gwendolyn gözlerini kapadı. Rüzgarın ıslığını duyd otların her yaprak hareketini duyumsuyordu ve işt hayatından rastgele hatıralar gözünün önüne dolu. Hayatının tamamlandığını, bugüne kadar yaptığı ve her şeyi hissetti. Son düşüncelerini Thor’a ayırdı. E boynuna götürerek Thor’un verdiği kolyeyi sıkıca t İçinden yayılan sıcacık gücü hissedebiliyordu. Bu kı verirken Thor’un söyledikleri kulaklarında yankılaı hayatını kurtarabilir. Yalnızca bir defa.

Taşı daha sıkı tuttu, kalbi avucunun içinde atıyordı benliğinin her bir hücresiyle dua etti.

Lütfen Tanrım, bu taşın işe yaramasını sağla. Lütfe bu seferlik beni kurtar ve Thor’u tekrar görmeme i;

bakıyordu. Şaşırmış hatta aklı karışmıştı ve bu keî onda görmeyi beklemediği bir ifadeydi.

Gwendolyn’in arkasından çınlayan ses “Şimdi silah indireceksin,” dedi.

Gwendolyn duyduğu ses karşısında çarpılmışa dön tanıyordu. Sesin geldiği tarafa baktığında babası ka yakından tanıdığı bu kişinin orada durması onu şo

Argon.

İşte orada, beyaz kıyafeti ve beyaz başlığı içinde, G[1] daha önce hiç görmediği kadar büyük bir gerilimle gözleri Andronicus’a sabitlenmişti. Gwen ve Steffeı titanın arasında yerde yatıyorlardı. Muazzam güçle biri karanlığa diğeri de ışığa ait olan bu iki yaratık] karşıya duruyordu. Gwen kafasının üzerinde devan ruhani savaşı neredeyse elleriyle tutabilirdi.

Andronicus sırıtarak “İndirecek miyim?” diyip daİ£ geçti.

Ancak Gwen, Andronicus sırıtırken dudaklarının til ilk defa gözlerinde korkuya benzer bir şey olduğur Buna şahit olacağı asla aklına gelmezdi. Andronicu; biliyor olmalıydı. Bildiği şey her neyse dünyadaki e adamı korkutmaya yetiyordu.

Argon sakince “Kıza daha fazla zarar vermeyeceksıı “Teslimiyetini kabul et.” Bir adım daha yaklaştı, gö parlarken hipnotize ediciydi. “ Halkına dönmesine

Andronicus Argona’a baktı kararsız kalmış gibi göz birkaç defa kırptı.

Sonra nihayet kafasını geriye attı ve korkunç bir ka patlattı. Bu Gwen’in şimdiye kadar duyduğu en yül< karanlık kahkahaydı. Tüm alanı doldurması yetme2 sanki ilerleyerek gökyüzüne uzandı.

“Büyücü numaraların bana sökmez yaşlı adam,” d(Andronicus. “Kudretli Argon’u bilirim. Bir zamanla vardı. Tüm adamlardan, ejderhalardan hatta gökyü bile daha kudretliydi, ya da böyle söylerlerdi. Ancal zamanın geçti. Yeni bir zamandayız. Şimdi zaman[A] Andronicus’un zamanı. Sen artık başka bir zamanı hükümdarlığının kalımtısısın, o zamanlar ki büyü g Halka yenilmezdi. Fakat kaderin Halka’ya bağlı ve] artık güçsüz. Aynen senin gibi. Bana meydan okudu aklına şaşıyorum yaşlı adam. Şimdi bunun acısını < Yüce Andronicus’un gücünü artık öğreneceksin.”

Andronicus küçümser tavrıyla kılıcını yeniden kald Gwendolyn’e doğrulttu bu sefer gözlerini Argon’a d

Dedi ki “ Kızı gözlerinin önünde yavaşça öldüreceğ “Sonra da kamburun icabına bakacağım. Ardından yüceliğimin yürüyen bir sembolü olarak kalman içi: fakat hayatta bıracağım.”

Andronicus kılıcı kafasına indirirken Gwendolyn ke ölüme hazırlamaya çalıştı ve vücudunu yana attı.

Gözlerini açtı, Andronicus’un acıyla buruşan yüzür düşürüp yere çömelmesine inanmayan gözleriyle b olan biteni izlemeye başladı. Argon öne bir adım at bir tane daha; mor renkli bir ışık yayan avucunu ile uzatmıştı. Giderek büyüyen renk topu, Argon ifade yüzle Andronicus’a doğru yürümeye ve git gide yak devam ederken Andronicus’u sarmaladı.

Işık Andronicus’u içine alırken Andronicus topun ıı kıvrıldı.

Adamları nefeslerini tutmuştu ve hiç biri yaklaşma edemiyordu. Korkmuşlardı ya da Argon onları güçs için bir çeşit büyü yapmıştı.

“DURDUR!” diye bağırdı Andronicus ellerini kulak] götürerek. “SANA

YALVARIYORUM!”

“Kıza daha fazla zarar vermeyeceksin,” dedi Argon

“Kıza daha fazla zarar vermeyeceğim!” diye tekrar Andronicus, transa girmiş gibi.

“Onu şimdi serbest bırakacaksın ve halkına dönme vereceksin.”

“Onu şimdi serbest bırakacağım ve halkına dönme vereceğim.”

“Halkının teslim olması için onlara bir şans verece “Halkının teslim olması için onlara bir şans verece

indirirken elindeki ışık yok oldu.

Gwen ona sarsılarak baktı; Argonu eylem halinde hiç görmemişti ve sahip olduğu kudreti anlamakta güçlük çekiyordu. Gökyüzünün ortadan ikiye ayrılmasını izlemek g bir şeydi bu.

“Eğer tekrar karşılaşırsak yüce Andronicus” dedi Argon yavaşça, yerde yatarak sızlanan Andronicus’a “bu sefer ölümün en karanlık krallığına yapacağın yolculuk için görüşeceğiz.

İKİNCİ BÖLÜM

Thor İmparatorluk askerlerinden kendini kurtarmak için mücadele ediyordu, bir zamanlar kardeşi olarak gördüğü Durs’ün kılıcının onu öldürmek için kalktığını çaresizce izledi.

Thor gözlerini kapadı ve artık zamanın geldiğini bilerek kendini hazırladı. Bu kadar aptal olduğu ve bu kadar güvendiği için kendini hırpaladı. Başından beri ona tuzak kurmuşlar kurbanlık koyun muamelesi yapmışlardı. Daha da fenası, lider olarak diğer çocuklar Thor’un rehberliğine güveniyorlardı. Sadece kendini hayal kırıklığına uğratmakla kalmamış diğerlerini de kendisiyle birlikte bela içine sürüklemişti. Saflığı, fazla güven duyması hepsinin hayatını tehlikeye atmıştı.

Thorgin mücadele ederken, gücü çağırmak için varını yoğunu ortaya koydu ve içinde derinlerde bir yerlerde bunu bulmak için uğraştı. Sadece ipleri kopartsa ve karşı koysa bu bile ona yeterdi.

Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın güç gelmiyordu. Kendi dirayeti de onu tutan tüm askerlerden kurtulmak için kâfi değildi.

Thor rüzgarın suratını okşadığını hissetti. Durs kılıcını indirirken, çeliğin o apansız darbesi için kendini hazırlamaya çalıştı. Ölmeye hazır değildi. Zihninde Gwendolyn'i gördü, Halka'da onu bekliyordu. Onu yüz üstü bıraktığını hissediyordu.

Thor aniden etin etle buluşma sesini duydu gözlerini 24/317

açtığında hala hayatta olduğuna şaşırdı. Durs'ün kolu havada donmuş kalmıştı, heyhüla gibi bir İmparatorluk askeri Durs'a tepeden bakıyor ve bileğini tutuyordu. Durs'ün boyutlarına bakınca bunun olmasının çok da kolay olmadığı söylenebilirdi. Thor'un kafasına kılıcı sokmasına sadece santimetre kala Durs'ün bileğini sıkıca kavramış tutuyordu.

Durs İmparatorluk askerine şaşkınlıkla dönüp baktı.

"Liderimiz ölmelerini istemiyor," dedi asker belirsiz bir mırıldanmayla. "Onları canlı olarak tutsak etmemizi istiyor."

Durs karşı çıkarak "Bize kimse böyle söylemedi," dedi.

Dross "Onları öldürmek için anlaşmıştık!" diyerek arka çıktı.

"Anlaşma şartları değişti," diye karşılık verdi asker.

Drake haykırarak "Bunu yapamazsınız!" dedi.

Gürleyen sesle ona dönerek "Yapamaz mıyız?" diye sordu. "İstediğimizi yaparız. Hatta artık sizler de bizim esirimizsiniz." dedi. Gülümsüyordu. "Fidye için ne kadar çok Lejyon alırsak o kadar iyi."

Durs askere baktı, yüzü kızgınlıktan kıpkırmızıydı ve bir an sonra düzinelerce İmparatorluk askeri üç erkek kardeşin üstüne çullanınca kargaşa çıktı. Askerler kardeşleri yere yatırdı ve bileklerinden bağladılar.

Thor bu kaostan yararlanarak döndü ve Krohn’u aramaya başladı. Bir kaç adım ötede sadık biçimde onu gölgelerin içinde pusuda beklerken buldu.

“Khron yardım et bana!” diye bağırdı Thor. “ŞİMDİ!”’

25/317

Khron hırıldayarak eyleme geçti, havada döndü ve' bileğini tutan İmparatorluk askerinin boğazına diş] geçirdi. Thor askerin elinden kurtuldu, özgür kalaı kılıcını alana dek Krohn bir askerden diğerine geçti ısırdı ve pençeledi. Tek bir hareketle dönerek üçün kopardı.

Thor en yakınında olan Reece’e okunu fırlattı ve on tutan askeri kalbinden vurarak özgür kalmasını ve çekerek dövüşe katılmasını sağladı. İkisi aceleyle L< kardeşlerine koşup onları tutsak eden askerlere sa] Elden, O’Connor, Conval ve Conven’in serbest kaim; sağladılar.

Diğer askerler Drake, Durs ve Dross’u zapt etmekle ve ancak arkalarını döndüklerinde geç de olsa olan gördüler. Thor, Reece, O’Connor, Elden, Conval ve C serbestti ve hepsinin elinde silahları vardı. Ancak a sayıca üstündü ve Thor bunun kolay bir dövüş olmi farkındaydı. En azından artık dövüşme şansları vaı cesurca ve hiç düşünmeden düşmana saldırdı.

Yüz İmparatorluk askeri karşı ataktaydı ve Thor te bir çığlık duydu, kafasını kaldırdığında karşısında I gördü. Şahin aşağı dalarak lider İmparatorluk aske gözlerini tırmaladı. Asker yalpalayarak yere yığıldı, diğer askerleri de pençeleyerek tek tek yere serdi.

Saldırı sırasında Thor sapanma taş yerleştirip savu askerin şakağına isabet ettirdi. Asker, onlara yetişe yere serildi. O’Connor ölümcül bir doğrulukla iki ol

Savaş çığlıklarıyla alanın ortasında iki grup buluştı ona öğretildiği gibi belirli tek bir askere odaklandı, en iri ve en acımasız olanını seçerek kılıcını yukarı Thor’un kılıcı askerin zırhına çarparak darbeyi eng metallerin çarpışmasından dolayı yüksek bir ses du adam anında Thor’un kafasına savaş baltasını indir

Thor yalpaladı ve balta yere doğru düşerken belind hançerini çıkararak askere sapladı. Adam yere yığıl ölmüştü.

Thor iki saldırganın kılıçlarından korunmak için ka zamanında kaldırdı, askerlerden birini kalkanını kı öldürdü. Diğerine vurmak üzereyken arkadan sırtır kılıcı göz ucuyla fark etti, hemen arkasını dönerek] saldırıyı engelledi.

Thor'a her taraftan saldırılıyordu, sayıca üstünlerd yapabileceği bu vuruşlardan kendini koruyabilmek Saldıracak kadar zamanı ve enerjisi kalmamıştı sad kendini savunabiliyordu. Sayıları artan askerler on; için akın akın geliyordu.

Thor şöyle bir baktığında Lejyon kardeşlerinin de c açmazda olduklarını gördü: hepsi bir veya iki asker öldürmüştü ancak sayıca azdılar ve bunun bedelini taraflarına aldıkları küçük yaralarla ödüyorlardı. K] sıçrayış ve saldırılarına, Indra'nın kayaları alıp ask(savurarak onlara yardım etmesine rağmen Thor kaybettiklerini görüyordu. Etraflarının çevrilip öld an meselesiydi.

Thor döndüğünde birkaç adım ötede diğer kardeşleriyle bağlanmış olan Drake'i gördü.

Drake "Bizi çöz!" diye tekrarladı "biz de onlarla savaşmaı yardım edelim! Davamız aynı!"

Thor bu sefer savaş baltasından gelen bir başka şiddetli vuruşu daha savurmak için kalkanını kaldırırken, üç çift < daha olsa bunun çok işine yarayacağını fark etti. Onlar olmadan tüm bu askerleri yenme şansları yoktu. Thor üç kardeşe artık güvenemeyeceğini biliyordu ancak geldikle] noktada kaybedecekleri bir şey yoktu. Nihayetinde üç kardeşin o akşam dövüşmeleri için kendilerince sebepler vardı.

Thor bir kılıç darbesini daha savurduktan sonra dizlerimi üstüne çökerek kalabalıktan biraz öteye, üç kardeşe doğrı yuvarlandı. Sıçradı saldırılardan koruyarak kılıçlarını alıp gruba katılana kadar her birinin ipini tek tek çözdü.

Drake, Dross ve Durs kalabalık İmparatorluk askerlerini yararak, kılıçlarını saplayarak ve keserek onlara saldırdık Hepsi heybetli ve yetenekliydi, İmparatorluk askerlerini savunmasız yakalayarak hemen anında bir kaçını öldürdü ve avantaj sağladılar. Yaptıklarından sonra Thor onları se bıraktığı için kendini karmaşık hissediyordu, ancak bu şa altında en iyi seçim buydu. Ölmekten daha kötü olamazdı

Şimdi kalan yaklaşık sekiz askere karşı dokuz kişilerdi. Olasılıklar hala ürkütücüydü fakat en azından önceki durumlarına kıyasla daha iyiydi.

Lejyon kardeşler aldıkları eğitim doğrultusunda geri çekildiler. Yüzlük zamanında, etrafları çevriliyken ve düş sayıca üstünken bile dövüşe devam etmeleri için eğitildik

sayısız zamanda Kolk ve Brom'un onlara öğrettikle] yaptılar: geri çekilip dar bir çember oluşturdular, s birbirlerine dönük olarak İmparatorluk askerleriyk olarak dövüşmeye başladılar. Ekstra gelen üç savaş nedeniyle daha cesur hareket ettiler ve her biri dalı olmadığı kadar kuvvetle ve cesaretle saldırdı.

Conval topuzunu savurarak düşmana tekrar tekrar zinciri elinden çıkmadan önce üç İmparatorluk ask sermeyi başardı. Kardeşi Conven ise normal gürzle Aşağısını hedef alarak askerlerin bacaklarını metal paramparça etti. O'Connor bu kısa mesafede yayını kullanamazdı ancak belinden iki hançer çıkararak 1 fırlattı ve iki askeri öldürdü. Elden savaş baltasını ı kullanarak etrafındakilere ağır darbeler indirdi. Th ise kılıçlarıyla darbeleri savuşturup maharetle bert Bir an geldi artık Thor iyimser hissetmeye başlamiî

Sonra, Thor göz ucuyla onu rahatsız eden bir şeyi f kardeşten birinin döndüğünü ve Lejyon dairesi içir saldırıya geçtiğini gördü. Thor döndüğünde Durs'ü Durs, saldırıya geçmişti ama bir İmparatorluk askeı değil, kendisi için. Thor'a saldıracaktı. Tam arkasını

Her şey çok hızlı gelişti ve önünde iki İmparatorlu] savaşan Thor bu sefer zamanında dönemedi.

Thor ölmek üzere olduğunu biliyordu. Safça iki ker ve bir zamanlar erkek kardeşi bildiği çocuk tarafım sırtından bıçaklanmak üzereydi.

Thor döndü ve "CONVAL!" diye haykırdı.

Conval orada öylece donmuş bir şekilde, gözlerinde ölüm boşluğu, kalbine saplanan kılıca doğru bakıyordu. Göğsünd» kanlar fışkırıyordu.

Durs durdu, aynı şaşkınlıkla ona baktı.

Conval dizlerinin üstüne çöktüğünde göğsünden kanlar akmaya devam ediyordu. Thor sanki yavaş çekimde Conval'] can Lejyon kardeşinin, kendi kardeşi gibi sevdiği çocuğun yere kapaklanmasını ve ölümünü izledi. Hepsi Thor'un hayatını kurtarmak içindi.

Durs ConvalTn tepesinde dikildi, aşağıya baktığında yaptığından dolayı şok geçiriyordu.

Thor, Durs'ü öldürmek için atıldı ancak Conven onu engelle» ConvalTn ikizi kendini öne atarak kılıcını çekti ve Durs'ün kafasını bedeninden oracıkta ayırdı, Durs'ün vücudu sallanarak toprağa düştü.

Thor orada dikilirken içinde bir boşluk hissetti, suçluluk duygusuyla eziliyordu. Kararlarında çok fazla hata yapmıştı Durs'ü serbest bırakmasaydı Conval hala yaşıyor olabilirdi.

Sırtları İmparatorluğa bakıyordu ve bu askerlere bir fırsat vermişti. Açılan dairenin içine daldılar ve Thor arkasından omuz yuvasına inen bir balta darbesini hissetti, bu hareket önce yüzünü gömerek onu yere yığdı.

Kalkmaya şansı olmadan, birkaç asker üstüne çullandı, ayaklarını sırtında hissediyordu sonra bir asker ona yaklaşarak saçından kavradı ve hançeri elinde yüzüne eğildi

30/317

Thor gözlerini kapadı ve bir başka dünyaya hareket ettiğini hissetti.

Lütfen Tanrım dedi Thor kendi kendine. Lütfen bugünü atlatmama yardım et. Bana bu askerleri öldürme gücü ver. Bir başka gün bir başka yerde onurumla ölürüm. Bu ölümlerin intikamını alabileceğim kadar yaşat beni. Gwendolyn'i son kez görecek kadar.

Thor yerde yatarken, hançerin gelişini gördü, mesafe azalırken zaman yavaşlamıştı. Bacaklarından başlayarak gövdesine, kollarına, avuç içlerine ve parmak uçlarına doğru ateş bastığını hissetti.Eİleri o kadar çok karıncalanıyordu ki parmaklarını kapayamıyordu bile. Bu ani ateşle beraber gelen enerji içinden çıkıp patlayacak gibiydi.

Thor döndü, yepyeni bir kuvvetle dolmuştu, avucuyla saldırganı hedef aldığında bembeyaz bir ışık haresi avucundan yayılıyordu. Asker savaş alanına doğru uçtu ve arkasındaki birkaç askeri de ağırlığıyla savurdu.

Üzerinden akan eneriyle beraber Thor yerinde durdu ve avucunu savaş alanına doğru yöneltirken küre şeklindeki ışık her yere dağılarak çok hızlı ve çok yoğun

bir biçimde bir yıkım dalgası oluşturdu. Öyle ki dakikalar içinde tüm İmparatorluk askerleri koca bir yığın halinde ölü olarak yere serilmişlerdi.

Anın ateşi sakinlediğinde Thor saydı. Kendisi, Reece,

O'Connor, Elden ve Conven hayattaydı. Yakındaki Krohn ve Indra da yaşıyordu, Krohn nefes nefeseydi. Tüm İmparatorluk askerleri ölmüştü ve ayaklarının dibinde Conval yatıyordu.

Dross da ölmüştü, bir İmparatorluk kılıcı kalbine saplanmıştı. 31/317

Hayatta kalan tek kişi Drake'ti. Orada bir İmparato] hançerinin açtığı yarayla inleyerek yatıyordu. Thor ilerlerken Reece, O'Connor ve Elden onu sürükleyeı içinde ayağa kalkmasını sağladılar.

Drake acıyla yüzünü buruşturup alaycı ve küstah bi takındı, yarı baygındı.

"Bizi en başta öldürmeliydin." dedi, ağzından kan ardından uzun uzun öksürüyordu. "Her zaman çok aptaldın."

Thor yanaklarına kanın hücum ettiğini hissetti, onl inandığı için kendine daha çok kızıyordu. En çok dc Conval'ın ölümüne sebep olmasına içerliyordu.

"Bunu sadece bir kez soracağım," diye kükredi The gerçeği söylersen yaşamana izin veririm ama yalan diğer iki kardeşinin yolundan gidersin. Seçim senir

Drake birkaç sefer öksürdü.

"Kılıç nerede?" diye haykırdı. "Bu sefer gerçeği sö)

Drake öksürükten boğulacak gibi oldu, sonra kafası ve Thor'la göz göze geldi. Bakışları nefret doluydu.

Sonunda "Aslabatmaz" diye cevap verdi.

Thor diğerlerine baktı onların da hiçbir fikri yoktu karışmıştı.

"Dipsiz bir göl orası" diyerek Indra katkıda bulund geldi. "Büyük Çölün en ücra köşesindedir. En derin derin bir Göldür."

Thor, Drake'e kaşlarını çatarak baktı.

“Neden?” diye sordu.

Drake öksürdü, güçten düşüyordu.

“Gareth’in emirleri,” dedi. “Onun asla geri getirilеı bir yere gönderilmesini istedi.”

“Ama neden?” diye ısrar etti Thor, şaşırmıştı. “Ne yok etsin?”

Drake yukarı baktı ve gözleriyle buluştu.

“Eğer o kullanmayacaksa,” dedi Drake. “O zaman k kullanmaması için.”

Thor ona uzun ve acı acı baktı sonunda doğruyu sö] ikna oldu.

“O zaman vaktimiz az,” dedi Thor, gitmeye hazırla

Drake kafasını iki yana salladı.

“Oraya asla zamanında varamazsınız,” dedi “Sizde] öndeler. Kılıç zaten sonsuza kadar kayboldu. Vazge Halkaya dönün, hayatlarınızı kurtarın.” hayatlarımızın kurtulması için yaşamıyoruz. Bizde] kahramanlık içten gelir. Ve bu bizi nereye götürürs gideriz.”

“Kahramanlığın sizi nereye getirdiğine bak,” dedi] “Cesaretin bile diğerleri gibi senin de aptal olduğur gerçekliğini değiştirmiyor. Kahramanlığın ederi yo

Thor küçümseyerek ona baktı. Bu yaratıkla aynı ev< büyütülüp tüm çocukluğunu geçirdiğine inanamıyc

Thor kılıcın kınını sıkarken parmak boğumları beyi her şeyden çok bu çocuğu öldürmeyi istiyordu. Dra gözleri Thor’un ellerine kaydı.

“Durma,” dedi Drake. “Öldür beni. Hemen yap ve b

Thor gözlerini dikip acı acı baktı, bunu yapmayı çol ancak Drake’e eğer gerçeği söylerse onu öldürmeye söylemişti. Thor sözüne her zaman sadık kalırdı.

Sonunda “Yapmayacağım,” dedi. “Her ne kadar bur etsen de ölümün benim elimden olmayacak çünkü; öldürerek en az senin kadar aşağılık olurum.”

Thor döndüğünde Corven atılarak tiz sesini çınlattı

“Kardeşim için!”

Hiç biri müdahale edemeden Conven kılıcını kaldır» Drake’in kalbine sapladı. Conven’in gözleri çılgınlık acıdan parıldıyordu. Drake’i ölümle buluştururken

küçük bir teselli olduğunu biliyordu. Hepsi için geçerliydi. Ama bu da bir şeydi.

Thor önlerinde uzanan geniş çöle baktığında Kılıç’ın bu sınırların ötesinde bir yerde olduğunu biliyordu. Sanki gezegenler ötesindeydi. Tam da yolculuklarının sona erdiğini düşündüğü anda henüz başlamamış olduğunu fark etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erec Dük’ün kalesindeki silah odasında bulunan bir grup askerin arasında Savaria’nm kapıları ardında güvenle oturuyordu. Hepsi de karşı karşıya kaldıkları canavarlar tarafından yaralanmış ve hırpalanmıştı. Yanında arkadaşı Brandt otuyordu ellerini kafasına almıştı, tıpkı diğerleri gibi. Odadaki hava hüzünlüydü.

Erec de bunu hissediyordu. Vücudundaki her kas lordun adamları ve canavarlarıyla girdikleri günün savaşından dolayı ağrıyordu. Hatırladığı kadarıyla savaşın en çetin günüydü ve Dük çok sayıda adam kaybetmişti. Eğer Alistair olmasaydı o, Brandt ve diğerleri şimdiye kadar çoktan ölmüş olurlardı.

Erec ona minnettardı ve dahası bu his aşkla yenilenmişti. Kız aklını çeliyordu ve bu daha önce başına hiç gelmemişti. Onun özel hatta kuvvetli olduğunun hep farkındaydı ancak günde gerçekleşen olaylar bunu artık tasdiklemişti: Kim olduğunu, kökenine ait sırrı öğrenmek için her zamankinden çok yanıp tutuşuyordu. Yalnız burnunu sokmayacağına yemin etmişti ve o sözünü hep tutardı.

Erec onu yeniden görebilmek için bu toplantının bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Dük’ün şövalyeleri saatlerdir burada oturuyor, kendilerine gelmeye, neler olduğunu anlamaya ve şimdi ne yapacaklarını bulmaya çalışıyorlardı. Kalkan inmişti ve Erec sonuçları hakkında hala kafa yoruyordu. Demek ki artık

Savaria saldırıya açıktı daha da kötüsü haberciler Silesia’da Kraliyet Sarayı’nda olanlarla ve Andronicus’un istilası ile ilgili

haberleri getiriyorlardı. Kalbi kardeşleriyle berabeı olmayı ve topraklarını korumayı dilerdi. Ama işte t Savaria’daydı, kaderi onu buraya getirmişti. Ona bı ihtiyaç vardı, Dük’ün şehri ve halkı sonuç olarak M imparatorluğunun stratejik bir bölümünü oluşturu bu nedenle burası da savunulmalıydı.

Fakat Andronicus’un Savaria’ya saldırmak için tabu birini göndermesiyle ilgili gelen sayısız haberden d milyonlardan oluşan ordusunun Halka’nın her bir 1 yayılacağını biliyordu. İşi bittiğinde Andronicus hi(sağlam bırakmayacaktı. Erec hayatı boyunca Andro fetihlerini dinlemişti; adaletten uzak ne kadar zaliı olduğunu biliyordu. Basit bir matematikle Dük’ün t adamı Andronicus’un askerlerine karşı koymak içil kalacaktı, Savaria için kıyamet gelmişti.

Upuzun, ahşap masanın bir ucunda eğreti oturan, 1< maşrapasında kaybetmiş, saçları ağarmış yaşlı sav; Dük’ün danışmanı; zırhlı eldivenini masaya vurara] teslim olalım,” dedi. Diğer askerler sus pus ona bak

“Başka ne şansımız var ki?” diye ekledi. “Onların milyonlarına karşı biz sadece birkaç yüz kişiyiz.”

“Belki en azından sadece şehri korumak için savur dedi bir başka asker.

Bir diğeri “Ne kadar dayanabiliriz ki?” diye sordu.

“MacGil’in takviyeleri gelene kadar, tabii eğer o ka dayanabilirsek.”

Bir başkası itiraz etti, “Ama kızı yaşıyor, askerleri de. Bizi burada bir başımıza bırakmazlar!”

“Kendilerini bile zar zor savunabiliyorlar!” diye karşı çıktı bir diğeri.

Hepsi bir ağızdan birbiriyle atışmaya, birbirinin sözünü kesmeye ve aynı konu hakkında başa dönerek homurdanmaya başladılar.

Erec orada durdu ve hepsini izledi, içi bomboştu. Saatler önce bir haberci gelmiş ve korkunç haberi, Andronicus’un işgalini haber vermişti. Ayrıca Erec için daha da kötüsü şimdi öğrendiği kadarıyla MacGiPin öldürülmüş olmasıydı.
Erec Kraliyet Sarayından o kadar uzun süredir uzak kalmıştı ki oradan uzun

zamandır aldığı ilk haber buydu ve kalbine sanki bir hançer saplanmıştı. MacGiPi babası gibi severdi, bu kayıp içinde dile getirebileceğinden çok daha büyük bir boşluk oluşturmuştu.

Dük boğazını temizledi, oda yavaştan sessizleşti, tüm gözler Dük'e çevrildi.

"Bu duvarların gücü ve sahip olduğumuz dövüş yetenekleriyle şehrimizi bir saldırıya karşı koruyabiliriz" diye başladı Dük kelimeleri tane tane seçerek, "Bizden sayıca beş kat daha büyük olan bir orduya hatta belki on kat daha fazla olan bir orduya karşı şehrimizi savunabiliriz. Kuşatmayı püskürtmek haftalar bile sürse buna karşı da hazırlıklıyız. Her türlü düzenli orduya karşı savaşı kazanabiliriz." dedi ve içini çekti.

"Ancak İmparatorluğun övündüğü düzenli ordu değil," diye ekledi. "Bir milyon adama karşı savunma yapamayız, bir işe yaramaz." dedi ve duraksadı.

"Ancak teslim olmamız da nafile. Andronicus'un et yaptığını hepimiz biliyoruz. Bana kalırsa her iki şel öleceğiz. Buradaki soru başımız dik ayaklarımız yeı halde mi öleceğiz yoksa vazgeçerek mi? Ben derim duralım!"

Dük "O zaman başka seçeneğimiz kalmadı" diye de "Savaria'yı savunacağız ve asla teslim olmayacağız, elbet ama hep birlikte."

Odada ağır bir sessizlik oluştu, diğerleri de düşünü birbirlerini onayladılar. Görünüşe göre hepsi başka cevabın peşindeydi.

Erec sonunda sessizliği delerek " Bir başka yol daha Tüm gözlerin ona çevrildiğini hissedebiliyordu. Dük konuşması için kafasıyla işaret etti.

Erec "Saldırabiliriz," dedi.

"Saldırmak mı?" diye tekrar eden askerler şaşırmı yüz kişiye karşı bir milyon adama saldırmak mı? Eı korkusuz olduğunu biliyoruz da sen delirdin mi?"

Erec hayır anlamında kafasını salladı, son derece ci<

"Düşünmediğiniz konu şu, Andronicus'un adamlaı saldırabileceğimizi hesap etmiyorlar. Burada şaşırt faktörünü kullanabiliriz, eğer burada oturur savum

"Kazanmak mı?" diye bağırdı hepsi bir ağızdan şaşkınlıklarını gizlemeden hepsi

Erec’e bakıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Dük.

“Andronicus bizi burada oturup şehrimizi savunurken bulacağını sanıyor,” diye açıkladı Erec. “Adamları şehrimizin kapılarının ardındaki rastgele bir geçidi tutabileceğimizi hiç hesaba katmıyorlar. Burada şehirde sağlam duvarların avantajına sahibiz belki ama dışarıda, savaş alanında da şaşırtma avantajına sahibiz. Ve şaşkınlık yaratma her zaman sağlamlıktan yeğdir. Eğer doğal bir geçidi tutabilirsek, onları tek bir noktaya toplayıp orada saldırabiliriz. Bahsettiğim nokta Doğu Boğazı’dır.”

“Doğu Boğazı mı?” diye sordu bir asker.

Eric kafasını salladı.

“O nokta, iki uçurumun arasında derin bir yarığa sahip, tek geçiş buradan günlerce uzak mesafede olan Kavonia Dağları. Eğer Andronicus’un adamları buraya gelecekse en kestirme yol Boğaz olacaktır. Aksi halde dağları aşmaları gerekir. Kuzey yolu çok dar ve yılm bu zamanı çok çamurlu olur ki bu da onlara haftalar kaybettirir. Güneyde ise Ford Nehri’ni aşmaları lazım.”

Dük hayranlıkla Erec’e baktı, sakalını sıvazlayarak düşündü.

“Haklı olabilirsin, Andronicus adamlarını Boğaz’a yönlendirebilir. Başka bir ordu için orayı seçmek kendine fazla güvenmek olur ancak milyonlarca adamıyla bu onun tercih edebileceği bir yol olabilir.”

“Eğer oraya ulaşabilirsek eğer bunu yutarlarsa onları şaşırtıp kapana kıstırabiliriz. Bu pozisyonumuzla birkaç adamımız binlercesini tutabilir.”

Diğer tüm askerler Erec’e umutla karışık hayranlıkla baktılar odada neredeyse elle tutulur bir sessizlik hakimdi.

“Cesur bir plan bu dostum,” dedi Dük. “Ancak elbette sen çok cesur bir askersin. Hep öyleydin.” Dük hizmetliye işaret etti.” Bana bir harita getir!”

Çocuk odadan koşarak çıktı ve bir başka kapıdan içeri tekrar girdiğinde elinde kalın rulo bir parşömen tutuyordu. Masaya serdi, askerler masanın etrafını çevirerek üstünde çalışmaya başladılar.

Erec uzanarak haritada Savaria'yı buldu parmağıyla takip ederek doğuya yöneldi ve Doğu Boğazı'na gelince durdu. Göz alabildiğine uzanan dağlarla çevrili dar bir yarıktı burası.

Askerlerden biri "Mükemmel," dedi.

Diğerleri sakallarını sıvazlayarak kafalarıyla onayladılar.

Bir asker " Birkaç düzine askerin binlercesini bu boğazda durdurduğuna dair hikayeler duymuştum" dedi.

Bir diğeri "Koca karı masalı bunlar" dedi kinayeli. "Evet şaşırtma taktiğini kullanabiliriz ama elimizde başka ne var? Korunaklı duvarın dışında kalmış olacağız."

"Doğanın duvarları bizi korur," dedi bir başka asker. "Bu 41/317

dağlarda, metrelerce yükseklikte sağlam uçurumlar

"Hiçbir şey güvenli değil," diye ekledi Erec. "Dük'ü gibi ya burada ya da orada ölürüz. Bence orada ölel: cesura iltimas geçer."

Dük uzun süre sakalını sıvazladıktan sonra en sonu kafasını onaylar gibi salladı, geri yaslandı ve harita] yaptı.

"Silahlarınızı hazırlayın" diye seslendi. "Bu akşam çıkıyoruz!"

*

Erec yeniden tam tekmil savaş kıyafetleri içinde, kı belinden aşağı sarkarken Dük'ün kalesinin koridor] geçti, herkesin gittiği yönün aksine ilerliyordu. Bu, olabilirdi ve yola çıkmadan önce yapması gereken c işi halletmeliydi.

Alistair'i görmeliydi.

Gün savaşından döndüklerinden beri Alistair kaled koridorun sonundaki odasında Erec'in gelmesini ur Bu mutlu buluşma tek hayaliydi. Yeniden gitmesi $ dair kötü haberi onunla paylaşmak zorunda olduğı ettiğinde Erec'in kalbi acıdı Onun burada olacağını, duvarları ardında güvende olduğunu bilmek bir nel içini rahatlatıyordu. İşte bu yüzden onu güvende tı İmparatorluğu kurtarmaya her

zamankinden daha kararlıydı. Birbirlerine evlenme sözü verdiklerinde

Erec köşeyi dönerken mahmuzlarından çıkan ses boş kalenin koridorunda çınlıyordu. Kendini vedaya hazırlamaya çalıştı; biliyordu ki acı dolu olacaktı. En sonunda çok eski kemerli ahşap kapıya ulaştığında zırhlı eldivenini vurarak kapıyı nazikçe çaldı.

Odadan kapıya doğru ayak seslerini duydu ve hemen sonra kapı açıldı. Erec'in kalbi Alistair'i her gördüğünde olduğu gibi hızla atmaya başladı. İşte uzun ve dalgalanan saçları, büyük parlak gözleriyle kapının girişinde duruyordu sanki cennetten gelen bir melek gibi Erec'e bakıyordu. Onu her gördüğünde sanki git gide güzelleşiyordu Alistair.

Erec içeri girdi ve onu kucakladı, Alistair de ona sarıldı, uzun süre onu kollarında sımsıkı tuttu hiç bırakmak istemiyordu. Erec de gönüllü değildi, her şeyden çok kapıyı kapatıp onun olduğu yerde durabileceği kadar çok kalmak istiyordu. Ancak bu mümkün değildi.

Onun sıcaklığı ve Erec'e verdiği his dünyadaki her şeyi mükemmel yapıyordu ve onu bırakmayı hiç istemiyordu. Nihayet geri çekildi ve ışıldayan gözlerine baktı. Alistair'in gözleri Erec'in zırhına, silahlarına kaydı. Kalmayacağını anlayınca yüzü düştü.

"Yine gidiyor musunuz Lord'um?"diye sordu.

Erec başını öne eğdi.

"Arzum bu değil leydim" diye cevap verdi. "İmparator askerleri yaklaşıyor ve eğer burada kalırsam hepimiz öleceğiz."

"Peki ya giderseniz?" diye sordu Alistair.

Erec "Her iki koşulda da ölebilirim," diye kabul etti en azından bu hepimize bir şans tanıyacak. Çok kü(yine de bir şans."

Alistar pencereye doğru yürüdü, Dük'ün meydanım batışını izlemeye koyuldu,yüzü bu yumuşak ışıkla aydınlanmıştı. Erec suratındaki üzüntüyü görüyorc yaklaştı ve boynunda saçları sıyırarak onu okşama]

"Üzülmeyin leydim" dedi. "Eğer kurtulursam size < Birlikte sonsuza kadar

bütün tehlike ve tehditlerde yaşayacağız. Nihayet kendi hayatlarımızı yaşamak olacağız.”

Üzüntüyle Alistair’in ellerini tuttu.

“Korkuyorum, “ dedi Alistair “Yaklaşan ordulardan mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi ona dönerek. “Sizden.”

Erec şaşırmıştı.

“Artık benim hakkımda farklı düşündüğünüzden korkuyorum,” dedi, “savaş alanında olanları gördü sonra.”

Erec hayır anlamında kafasını salladı.

“Ama farklı olan bir tarafımı da gördünüz,” dedi. “ olmadığıma, diğerleri gibi olmadığıma şahit oldum anlayamadığım bir güç var ve beni garip bir canava görmenizden çok korkuyorum. Belki de beni artık 1 olmasını kabul edemeyeceğiniz bir kadın olarak görüyorsunuzdur.”

Alistair’in sözleri Erec’in kalbini acıttı, ona doğru b attı, ellerini kendi ellerinin içine aldı ve tüm ciddiy gözlerine baktı.

“Alistair” dedi. “Seni olduğum her şeyle beraber s(Senden daha fazla sevdiğim hiçbir kadın olmadı ve Seni olduğun her şeyle beraber seviyorum ve başka farklı olduğunu düşünmüyorum. Her ne gücün var: kim isen bunu hiç anlamasam bile- hepsini kabul e< hatta hepsi için minnettarım. Burnumu sokmayaca, verdim ve bu sözümü tutacağım. Sana asla soru sormayacağım. Her ne isen seni olduğun gibi kabul

Uzun süre Alistair Erec’e baktı ve bakışlarını sıcacıl gülümsemeyle kesti, rahatlama ve neşeyle gözleri c Döndü ve onu kucakladı tüm her şeyiyle onu sıkıca kulağına fısıldadı: “Bana dön geri.”

- DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
  - DOKUZUNCU BÖLÜM
- ONUNCU BÖLÜM
  - ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
- ON ALTINCI BÖLÜM

- ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
- ON DOKUZUNCU BÖLÜM
  - YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
  - YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
- OTUZUNCU BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gareth mağaranın kenarında durdu, güneşin batışı bekledi. Kirli dudaklarını yaladı ve odaklanmaya ça Afyonun etkisi nihayet geçiyordu. Başı hafif dönüy günlerdir ne bir şey yemiş ne de içmişti. Gareth ka kaçışını hatırladı. Lord Kultin onu pusuya düşürnu hemen önce şöminenin arkasındaki gizli geçitten k gülümsemesini... Kultin davasında akıllı davranmış Gareth ondan daha zekiydi. Herkes gibi o da Gareth almış, Gareth'in her yerde casuslarının olduğunu h etmemiş böylece kurduğu tuzaktan Gareth'ın nere< anında haberdar olduğunu anlamamıştı.

Gareth tam zamanında, Kultin onu pusuya düşürm Andronicus Kraliyet Sarayı'nı işgal edip yerle bir et önce kaçmıştı. Aslında Lord Kultin ona iyilik yapım

Gareth eski ve gizli geçitlerden kalenin dışına kada başarmış, yer altında sürünüp ilerleyerek kendini I Sarayı'ndan kilometrelerce ötedeki bir kasabaya atı mağaranın yakınlarında yüzeye çıkmış, buraya ula$ da çökmüş ve tüm gün zalim kış koşullarında donr derecesine gelene kadar uyumaya koyulmuştu Keş] fazla kıyafet getirseydim diye hayıflanmıştı.

Uyandığında, Gareth çömelip etrafını, uzakta küçü kasabasında bacalarından duman tüten birkaç külü Andronicus'un kasaba ve kövlerde dolaşan adamlaı

Gareth mağaradan koşarak çıktı, her yönü kesiyor, hızla nefes alıyordu; telaşlıydı ve korkuyordu. Yıllardır koşmamıştı ve nefesi kesiliyordu, ne kadar zayıf ve bitkin düşmüş olduğunu fark etti. Annesinin kafasına vurarak açtığı yara zonkluyordu, eğer tüm bu olanlardan sonra hayatta kalmayı başarırsa onu kendi elleriyle öldürmeye yemin etti.

Gareth kasabaya koşarken şans eseri sırtları ona dönük İmparatorluk askerlerinden bir kaçma yakalanmadan devam etti. Gördüğü ilk kulübeye yanaştı, burası diğer hepsi gibi sade, içeriden sıcacık bir ışığın süzüldüğü tek odalı bir yerdi; Kendi yaşlarında genç bir kız gördü, yanında daha küçük bir kızla belki kız kardeşi, olsa olsa on yaşında- ve bir parça etle kapıdan içeri girerken kendi kendine "işte burası" dedi.

Gareth onlarla beraber içeri dalarak takipte kaldı ve arkalarından kapıyı kapattı, küçük kızı arkasından tutarak kolunu boğazına sardı. Kız bir çağlık attı ve Gareth belindeki bıçağını çıkarıp boğazına dayayınca ablası yemek tabağını yere düşürdü

Kız korktu ve ağlamaya başladı.

“BABA!”

Gareth döndü, mumlarla ve leziz kokularla dolu sıcak kulübeye baktı, genç kızın yanı sıra anne ve babaları masanın yanında ayakta duruyorlar, korku ve öfke dolu gözlerle Gareth’a bakıyorlardı.

Küçük kızı daha sıkı tutarken çaresiz geriye çekildi ve “Onu öldürmemi istemiyorsanız yaklaşmayın” diye bağırdı.

Genç kız “Kimsiniz siz?” diye sordu. “Adım Sarka. ¥ kardeşimin adı Larka. Biz barışçıl bir aileyiz, kız ka ne istiyorsunuz? Onu rahat bırakın!" dedi.

“Kim olduğunuzu biliyorum” dedi babası gözlerini tasvip etmeyen bir tavırla bakarak. “Siz eski Kral’si] MacGiPin oğlusunuz.”

“Ben hala Kralım” diye bağırdı Gareth “ Sizler de b halkımsınız. Dediğimi yapacaksınız!”

Baba Gareth’a bakarak kaşlarını çattı.

“Eğer kral sizseniz, ordunuz nerede?” diye sordu.[4] kral sizseniz, genç ve masum bir kızı İmparatorluk rehin almak da neyin nesi? Belki de bu babanızı öld kullandığınız hançerin aynısıdır, öyle değil mi?” dr küçümseyerek sordu. “Dedikodulardan haberim vaı

“Keskin bir dilin var,” dedi Gareth. “Konuşmaya d< edersen kızı öldüreceğim.”

Baba yutkundu, gözleri korkuyla açıldı ve sustu

“Bizden ne istiyorsunuz?” diye sordu anne.

“Yemek,” dedi Gareth "Yemek ve yatacak bir yer. E askerlere burada olduğumu ima edecek her hangi b yaparsanız, kızı öldürürüm. Kandırmaca yok, anlaş Beni

bu şekilde bırakın kız da yaşasın. Geceyi bura< geçirmek istiyorum. Sen, Sarka tabağını getir. Ve se sen de ateşi körükle ve bir şal getir omzuma. Yavaş etleri tabağa topladı anne de kalın bir örtüyü Garet omuzlarına serdi. Titremesi dinmeyen Gareth, ateş yükselen alevler yerde otururken sırtını ısıtıyordu, ağlayan Larka'yı güvenle tutuyordu. Sarka tabağıyk yaklaştı.

"Yere yanıma koy" diye emretti Gareth, "Yavaşça![1]

Kaşlarını çatan Sarka söyleneni yaptı kız kardeşine baktı; yemeği yavaşça adamın yanma, yere bıraktı.

"Şansınız yok" dedi Gareth. "Bu gece burada uyuy< onu kollarımda bu şekilde tutarak. Ben güvende ok sürece o da güvende olacak."

Gareth kokudan aklını yitiriyordu. Uzandı ve boşta aldı, diğer eliyle de Larka'nın boğazına dayalı hançe tutuyordu. Çiğnedi, çiğnerken her bir ısırıkta kendi geçercesine gözlerini kapadı. Yutabileceğinden dah lokmaları çiğnedi, ağzından yemekler dökülüyordu

"Şarap!" diye seslendi.

Anne, şarap tulumunu getirdi Gareth tulumu sıkan ağzına boşalttı ve mideye indirdi. Derin birnefes alı ve içti; kendine gelmeye başlamıştı.

"Artık bırak onu!" dedi babası.

"Olmaz," diye cevap verdi Gareth. "Bu gece burada uyuyacağım, kollarımda kızla. Ben güvende olduğuı da güvende. Şimdi kararını ver, bir kahraman mı o] baktılar sonra,

Sarka "Size bir soru sorabilir miyim?" dedi. "Eğer o bir kralsanız, halkınıza neden böyle davramyorsunı

Gareth şaşırarak kıza baktı ve sonunda geriye yask kahkaha attı.

"Benim iyi bir kral olduğumu kim söyledi ki?" dedi,

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn gözlerini açtığında dünya etrafında dönüyordu, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Yanında Silesia'nın büyük, kemerli, kırmızı ve taştan kapılarını ve onu hayretle izleyen İmparatorluk askerlerini gördü. Yanında Steffen varken gökyüzünün bir aşağı bir yukarı hareket ettiğini gördü. Biri tarafından taşındığını fark etti, birinin kollarındaydı.

Boynunu uzatınca Argon'un parlayan ve keskin gözlerini gördü. Yanlarında Steffen yürürken Argon tarafından taşımyordu.Üçü Silesia'nın kapılarından geçerken yolu onlar için açan İmparatorluk askerleri de onlara bakıyordu. Etrafları beyaz bir ışıkla çevriliydi, Gwendolyn Argon'un kollarındayken bir çeşit koruyucu enerji kalkanıyla örtülü olduğunu hissedebiliyordu. Tüm askerlerin yolu açması için bir çeşit büyü yaptığını fark etti.

Gwen Argon'un kollarında rahat ve güvende hissetti. Vücudundaki her kas ağrıyordu, bitkindi ve eğer denese bile yürüyebileceğinden emin değildi. Yollarına devam ederken gözlerini kırpıştırdı ve parçalar halinde etraftaki görüntüleri kaydetti. Çökük bir duvar parçası, yıkık bir siper, yanmış bir ev ve enkaz yığınlarını gördü. Avluyu geçip Kanyon'un ucundaki en dış kapılara geldiklerini ve buraları geçerken de askerlerin kenara çekildiklerini gördü.

Kanyon'un ucuna geldiklerinde metal çubuklarla kaplı platform, Argon orada dururken aşağı indi ve onları Silesia'nın içine aldı.

Aşağı şehre girdiklerinde Gwendolyn düzinelerce yüz gördü, Sileasia vatandaşlarının endişeli, nazik yüzleri Gwendolyn sanki bir oyun sahnesindeymiş gibi onun geçişini izliyordu.

Şehrin ana meydanından aşağı inmeye devam ederlerken tüm halk merak ve ilgiyle ona bakıyordu.

Meydana ulaştıklarında yüzlerce insan etraflarını çevirdi, içlerinde tanıdık yüzler gördü: Kendrick, Srog, Godfrey, Brom, Kolk, Atme, Gümüş ve Lezyon'dan düzinelercesi... Etrafında toplanmışlardı yeni doğan güneşte yüzlerindeki elem seçiliyordu, sis Kanyon'dan dağılırken soğuk rüzgar tenini ısırdı. Elinde olsa tüm bunlardan kurtulmak istercesine gözlerini yumdu. Kendini izlenecek bir nesne gibi hissediyor bu duyguyla param parça olup derinlere düşüyordu. Aşağılanmış ve hepsini hayal kırıklığına uğratmış olduğu duygusu benliğini kaplıyordu.

Tüm insanları geride bırakıp aşağı şehrin dar geçitlerinden bir başka kemerli girişe ve nihayet aşağı Silesia'nın küçük sarayına geçtiler. Gwen bu muhteşem kırmızı kaleye girerken kah kendine geliyor kah baygın yatıyordu. Merdivenlerden yukarı çıkıp uzun bir koridordan ilerledikten sonra bir başka yüksek kemerli kapı girişine vardılar. En sonunda küçük bir kapı açıldı ve bir odaya girdiler.

Oda loştu. Burası ortasında neredeyse tavana uzanan dört ayaklı bir yatağın olduğu geniş bir yatak odasıydı. Yatağın hemen yanında çok eski mermer bir şöminede harlı ateş yanıyordu. Odada görevli fazlaca hizmetli vardı. Argon, Gwendolyn'i yatağa nazikçe yatırırken endişeyle ona bakan çok sayıda insan başına toplandı.

Argon bir kaç adım geriye giderek çekildi ve kalabalığın ortasında görünmez oldu. Gwen onu gözlerini kırparak aradı ancak artık görüş alanında yoktu, gitmişti. Onu bir kalkan gibi çepeçevre saran koruyucu enerjisinin eksikliğini hemen hissetti. Etrafında o yokken kendini daha soğuk ve daha güvensiz hissediyordu.

Gwen çatlamış dudaklarını ıslattı ve bir an sonra başının yastıkla desteklendiğini ve kurumuş dudaklarına fayda etmesi için bir bardak su verildiğini hissetti. Suyu kana kana içerken ne kadar susamış olduğunu fark etti. Başını kaldırdığında tanıdığı bir kadını gördü.

Illepra, İmparatorluk şifacısı. Illepra ona endişe dolu, yumuşak bakışlı ela gözleriyle bakarken, suyunu içirdi, alnına ılık bir bez koydu ve yüzüne düşen saçları geriye itti. Avucunu alnına götürdü, Gwen geçiş yapan enerjiyi hissedebiliyordu. Gözlerinin ağırlaştığını ve istememesine rağmen kısa bir süre sonra gözlerinin kapandığını duyumsadı.

*

Gwendolyn gözlerini açtığında ne kadar süredir orada olduğunu kestiremiyordu. Hala bitkin hissediyordu ve tam olarak kendine gelmiş değildi. Rüyasında bir ses duydu ve o sesi şimdi yeniden işitiyordu.

nGwendolyn" dedi ses. Zihninde yankılanışım duyduğunda bu sesin ona daha önce kaç kere seslenmiş olduğunu merak etti.

Kafasını kaldırdığında Kendrick'in ona baktığını gördü. Yanında kardeşi Godfrey

ile beraber Srog, Brom, Kolk ve diğerleri vardı. Diğer yanında ise Steffen duruyordu. Yüzlerindeki ifadeden nefret ediyordu; ona sanki acınası biriymiş, sanki ölümden dönmüş gibi bakıyorlardı.

"Kız kardeşim," dedi Kendrick gülümseyerek ama Gwen sesindeki endişeyi duyumsuyordu. "Bize neler olduğunu anlat."

Gwen kafasını salladı, olanları anlatmak için çok yorgundu. 53/317

Neredeyse fısıldayarak dedi ki "Andronicus," ve sor boğazını temizledi. "Denedim... teslim olmayı... şeh karşılığında... Ona güvendim. Aptal..."

Kafasını tekrar tekrar salladı, yanaklarından tek bii yaşı süzüldü.

"Hayır, sen asilsin," diye düzelti Kendrick elini avu< alırken. "Sen hepimizden daha cesursun."

Godfrey de bir adım öne gelerek "Sen büyük bir lid< yapması gerekiyorsa onu yaptın," dedi.

Gwen kafasını salladı.

"Bizi kandırdı..." dedi Gwendolyn,"... bana da saldı] McCloud'u saldı."

Gwen kendine hakim olamadı, kelimeler daha ağzır çıkarken ağlamaya başladı. Bir liderin bunu yapma; bilse de kendini tutamıyordu.

Kendrick elini daha sıkıca tuttu.

"Beni öldüreceklerdi.." dedi. "...Steffen kurtardı..."

Hepsi, Gwen'in sadakatle yanında duran Steffen'a s dönüp baktılar; o da kafasını eğdi.

Alçak gönüllülükle "Benim yaptığım ufacık bir şeye geçti," dedi. "Çok fazla adama karşı tektim."

Steffen kafasını salladı,

"Benim ona çok daha büyük bir borcum var," diye c

Gwen doğruldu ve

"Argon ikimizi de kurtardı," dedi

Kendrick’in yüzüne gölge düştü, "İntikamınızı alac

"Kendim için endişe duymuyordum," dedi Gwen. " endişelendiğim, şehrimiz... halkımız... Silesia... Anc buraya saldıracak..."

Godfrey elini okşadı,

"Şimdilik bunlara kafanı yorma," dedi öne gelerek. Bu konuları biz hallederiz, artık buradasın ve güvei

Gwen gözlerinin ağırlaştığını hissetti. Ayık mıydı rı görüyordu emin değildi.

Illepra öne çıkıp koruma içgüdüsüyle "Artık uyum; gerekiyor," dedi.

Gwendolyn bunları uzaktan duyar gibi oldu, üzerin iyiye bir ağırlık çöktü, bir uyur bir uyanık haline ge Zihninde Thor'un ve babasının imgelerini gördü. H gerçek hangisi rüya ayırt etmekte zorlanıyordu, o a gerçekleşen konuşmalardan parça bölümler hatırlayabiliyordu.

Illepra'mn avucunu alnında hissetti, gözleri kapanmadan önce son duydukları Illepra'ya aitti:

"Vücudundaki yaralar hafif Lordum ama ruhundakiler derin."

*

Gwen yeniden uyandığında ateşin sesini duydu, ne kadar zaman geçtiği hakkında bir fikri yoktu. Gözlerini kırptı ve loş odaya baktı, kalabalık dağılmıştı. Odada bir tek yanındaki sandalyede oturan Steffen, yanı başında bileklerine merhem süren Illepra ve bir kişi daha vardı. Ona endişeyle bakan yaşlı bir adamdı bu. Onu tanıyor gibiydi ama çıkarmakta zorlanıyordu. Kendini çok yorgun hissediyordu sanki yıllardır uyumamıştı.

"Leydim?" dedi yaşlı adam ona doğru eğilerek. İki eliyle büyük bir şey tutuyordu, gözlerini kaydırdığında bunun deri kaplı bir kitap olduğunu gördü.

"Ben Aberthol," dedi." Eski öğretmeniniz. Beni duyabiliyor musunuz?"

Gwen yutkundu ve yavaşça evet anlamında başını salladı, gözlerini biraz araladı.

"Sizi görmek için uzun süredir bekliyorum, " dedi. "Uyandığınızı gördüm."

Gwen yavaşça kafasını salladı, hatırlıyordu ve şu an buradaki varlığı için minnettardı.

Aberthol eğilerek büyük kitabı açtı, Gwen ağırlığını kucağında hissedebiliyordu, sayfaları çevirirken çıkan çıtırdamaları

"Alimler Evi yakılmadan önce kurtarabildiğim bir kaç kitaptan biri bu, " dedi. Bu MacGil'in dördüncü yıllığıydı. Bunu okumuştunuz. İçinde fetihler, zaferler, yenilgiler ve pek tabii başka hikayeler var. Büyük liderlerin yaralandıkları hikayeler. Vücutlarına aldıkları yaralar, ruhlarına aldıkları bereler. Düşünebileceğiniz her türlü hasar, leydim. Ben de size şunu söylemeye geldim: Tüm adam ve kadınları alsanız, içlerinden en iyisi bile hiç tahayyül edilemeyecek şekilde acılar çekmiş, yaralanmış, kötü muamele ve işkenceye maruz kalmışlardır. Yalnız değilsiniz, zaman çarkının bir zerresi de sizsiniz. Şimdiye kadar sizden çok daha fena acılar çekmiş nicesi mevcut ve daha fazlası da kurtularak büyük lider olma yollarına devam etmişlerdir.

Bileğini tutarak "Lütfen utanmayın," dedi. "Size bunu söylemek istedim. Asla utanmayın. Yaptıklarınızdan dolayı duymanız gereken utanç değil onur ve cesarettir. Halka'nın görüp göreceği tüm büyük liderler kadar büyüksüzünüz ve başınıza gelenler bunu hiç bir şekilde küçültemez."

Duyduklarından etkilenen Gwen'in yanaklarından gözyaşları süzüldü, söyledikleri tam da duymaya ihtiyacı olan şeylerdi ve bunlar için minnettardı. Bunları biliyordu ve söylediklerinin doğru olduğunu mantığıyla kavrıyordu.

Ancak duygusal olarak bunları duyumsamak onun için hala zordu. Bir tarafı olanlardan sonra sonsuza kadar yaralı kalacağını hissediyordu, aslında bunun doğru olmadığını bilse bile şu an hissettiği buydu.

Aberthol gülümsedi, elinde şimdi daha küçük bir kitap vardı.

"Bunu hatırladınız mı?" diye sordu kırmızı deri kaplı kapağı

açarken. "Çocukluğunuz boyunca tüm boş vakitlerinizi değerlendirdiğiniz en sevdiğiniz kitap buydu.Atalarımızın efsaneleri. Burada zamanınızı hoşça geçireceğinize yardımc olacağını düşündüğüm ve özellikle okumak istediğim bir hikaye var."

Bu davranış Gwen'i derinden etkilemişti ancak daha fazlası] dayanamayacaktı. Üzgünce kafasını salladı.

"Teşekkürler" dedi boğuk sesiyle, yanağından bir yaş daha süzüldü. "Ancak şu an daha fazlasına dayanamam."

Yüzüne hayal kırıklığı vuran öğretmen anlayışla başını salladı.

Ümitsizce "Başka bir zaman," dedi Gwen. "Şimdi yalnız kalmaya ihtiyacım var lütfen beni yalnız bırakın. Hepiniz," dedi, Steffen ve Illepra'ya dönerek.

Hepsi ayağa kalkıp başlarını eğdi ve odadan ayrıldılar.

Gwen suçlu hissediyordu ama bunu yapmalıydı, kendini bir topun içine hapsedip ölmeyi arzuluyordu. Kulak kabartınca odadan ayrılırken çıkardıkları ayak seslerini, kapıyı arkadar kapamalarını duydu, odanın boş olduğundan emin olmak iç etrafına baktı.

Ancak öyle olmadığını görünce şaşırdı, orada yalnız bir göl$ kapı girişinde her zamanki mükemmel duruşuyla dikiliyorc Yavaşça Gwen'e doğru yürüdü, yatağa yanaşmadan bir kaç adım ötede yüzünde hiç bir ifade taşımadan durdu.

Bu, annesiydi.

Gwen onu, eski Kraliçe'yi karşısında görünce şaşırdı, hiç 58/317

olmadığı kadar ciddi ve gururluydu. Yüzünde her zamankinden daha vakur bir ifadeyle ona bakıyord Gözlerinde diğer misafirlerde olan şefkat belirtisi görünmüyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Gwen.

"Seni görmeye geldim."

"Ama ben seni görmek istemiyorum," dedi Gwen.", kimseyi görmek

istemiyorum."

"Ne istediğin umurumda değil," dedi annesi soğuk[1] kendinden emindi. "Ben senin annenim ve seni dile zaman görebilirim."

Gwen annesine duyduğu o bilindik öfkenin yenider alevlendiğini hissetti, annesi şu an görmek istediği kişiydi. Ama onu tanıyordu, söyleyeceklerini bitirn burayı terk etmeyecekti.

"Konuş o zaman," dedi Gwendolyn. "Konuş, bitir v< yalnız bırak."

Annesi içini çekti.

"Bunu bilmiyorsun," dedi annesi. "Ama gençken, se yaşlarındayken, ben de senin gibi saldırıya uğradın

Gwen ona baktı, hiç bilmiyordu.

Gwen gözlerini kapadı, yanaklarından bir başka gö; düştüğünü hissetti, konunun açılmasını engelleme] etti. Annesinin hikayesini dinlemek istemiyordu. A: ona içten şefkat göstermesi için artık biraz geçti. O kötü muameleden sonra buraya öylece girebileceği] anladığını gösteren hikayesini anlatıp her şeyi düzeltebileceğini mi umuyordu?"

"Bitti mi?" diye sordu Gwendolyn.

Annesi öne eğildi, "Hayır, henüz bitirmedim," dedi şekilde. "Artık Kraliçe sensin - buna uygun davranr geldi," dedi annesi; sesi bir çelik kadar sertti.
Gwen sesinde, daha önce hiç tanık olmadığı bir gücü işitt acıyorsun, ama kadınlar her gün her yerde senden < kötü kaderlere maruz kalıyorlar. Sana olanlar haya içinde hiç sayılır. Beni anlıyor musun? Hiç sayılır."

Annesi iç çekti.

"Eğer hayatta kalmak ve bu dünyada güvende hisse istiyorsan güçlü olmalısın. Erkeklerden daha güçlü, ya da bu şekilde önüne gelecektir, mesele sana ne c senin bunu nasıl algıladığın. Buna nasıl tepki verdi| kadar kontrolünün olduğu. Düşüp ölebilirsin ya da olabilirsin. Bu bir kadını bir kızdan ayıran farktır."

Gwen annesinin yardım etmeye çalıştığını biliyordı de yaklaşımındaki şefkat

yoksunluğuna gönül koyc nutuk atılmasından nefret ederdi.

anlamına gelmez. Senin sevgini istemiyorum. Senin için istediğim şey güçlü olman. Bu dünya güçsüz ve korkak insanlar tarafından yönetilmiyor - burası güçlüklere karş bir şey olmamış gibi karşı duranlar tarafından yönetiliyo Dilersen çöküşü yaşayıp ölebilirsin. Bunun için çok zamaı var fakat bu çok sıkıcı. Güçlü ol ve yaşa. Gerçekten yaşa. Diğerleri için örnek ol çünkü seni temin ederim, bir gün r olsa gerçekten öleceksin. O nedenle, yaşıyorsan hayata tu

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdı Gwendolyn, daha tek bir kelime duymak istemiyordu.

Annesi soğuk soğuk ona baktı ve nihayet sonu gelmez bir sessizlikten sonra döndü ve bir tavus kuşu gibi çalımla çil yöneldi, kapıyı çarparak çıktı.

Boş bir sessizlik içinde Gwen ağlamaya başladı, ağladı ve gözyaşları sel oldu. Bunların hepsinin bir anda yok olup bitmesini hiç olmadığı kadar çok istedi.

Kendirck Kanyon'un kenarındaki geniş alanda durdu, dağılan sise baktı. Gözlerini diktiği yerde kalbinin kırıldığını hissediyordu. Kız kardeşini o şekilde görmek içini parçalamıştı; sanki kendine saldırılmış gibi bitkin hissediyordu. Silesialıların Gwen'i liderden daha çok bir aile üyesi olarak gördükleri belli oluyordu. Onlar da ümitsizliğe kapılmışlardı. Sanki Andronicus hepsinin canını yakmıştı.

Kendrick kendini suçlu hissetti. Ne kadar cesur ve ne kadar gururlu olduğu düşünülürse küçük kız kardeşinin bunu yapabileceğini bilmeliydi. Kimseye onu durdurma şansı tanımadan gidip kendini teslim edeceğini görmeliydi ve o bunu engelleyecek bir yol bulmuş olmalıydı. Kız kardeşinin tabiatını, ne kadar güvenilir olduğunu ve iyi kalbini biliyordu. Ayrıca bir savaşçı olarak bazı liderlerin ne kadar zalim olduğunu Gwen'den daha iyi biliyordu. Ondan daha büyük ve daha bilgeydi bu nedenle onu hayal kırıklığına uğrattığını hissetti.

Kendrick tüm bunlardan da kendini sorumlu tuttu. Bu dar boğazın yükünü tek bir kişinin, tahta yeni geçmiş 16 yaşındaki bir kızın alması çok zordu. Bu yükün altına tek başına girmemeliydi. Böyle büyük bir karar bırak kendini, babasına bile oldukça ağır gelirdi.

Gwendolyn bu şartlar altında elinden gelenin en iyisini hatta belki de hepsinin

yapabileceğinden bile daha iyisini yaptı. Kendrick Andronicus'la nasıl başa çıkılabileceği ile ilgili hiç bir fikre sahip değildi. Hiç biri değildi.

Kendrick öfkeden kıpkırmızı olmuş suratıyla Andronicus'u 62/317

düşündü. O ahlaktan, prensipten ve insanlıktan naî almamış bir liderdi. Kendrick'e göre şimdiye kadar olmuş olsalardı hepsinin aynı kaderi paylaşacağı k< Andronicus hepsini ya öldürecek ya da tutsak edece

Bir anda değişen bir şey oldu, Kendrick bunu tüm c gözlerinde görüyordu, hatta kendinde de hissediyo Silesialılar artık sadece hayatta kalma, savunma ni) değillerdi. Artık intikam istiyorlardı.

"SİLESİALILAR!" diye kükredi bir ses.

Kalabalık sustu ve sese doğru baktılar. Yukarı şehir Kanyon'un kenarında onlara yukarıdan bakan yand çevrili Andronicus duruyordu

"Size bir şans veriyorum!" diye gümbürdedi sesi. "Gwendolyn'i verin ve yaşamanıza izin vereyim! Yc doğumundan başlayarak üzerinize ateşler salacağı] güçlü bir ateş olacak ki hepiniz öleceksiniz."

Durup gülümsedi.

"Teklifim oldukça cömert, fazla düşünmeyin." Böyle konuştuktan sonra arkasını dönerek çekti git Silesialılar yavaşça dönüp birbirlerine baktılar. Srog öne çıktı.

saldırdı. Bu hareketiyle hepimize ayrı ayrı saldırını Onurumuzu lekelemeye çalışırken yaptığı tek şey kendisininkini lekelemekti!”

Kalabalık "EVET!" diye bağırdı, adamlar kılıçlarının kabzalarını tutuyor, gözlerinden ateş püskürüyor \ yerlerinde duramıyordu.

Srog "Kendrick," dedi ona dönerek. "Önerin nedir?

Kendrick önünde duran adamların gözlerini delere

Damarlarında akan öfkeyle " SALDIRALIM!" diye ba Kendrick.

Kalabalık kükreyerek onay verdi, her dakika artan < gözlerindeki korkusuzlukla.

Bu insanların her biri (dövüşmeye hazırdı.

Kendrick yeniden bağırarak "ADAM GİBİ ÖLELİM, K DEĞİL!" dedi.

Kalabalık "YAŞA!" diye hep bir ağızdan bağırdı.

"GWENDOLYN İÇİN SAVAŞACAĞIZ. ANNELERİMİZ, KARDEŞLERİMİZ VE KARILARIMIZ İÇİN SAVAŞACA

"YAŞA!"

"GWENDOLYN İÇİN" diye bağırdı Kendrick. "GWENDOLYN İÇİN!" diye onayladı kalabalık.

Kendrick ve Srog dar topraklara, Yukarı Silesia'ya gitmek tırmanışa geçtiklerinde son bir haykırışla onları takip ett Andronicus’a Gümüş'ün gerçek yüzünü gösterme zamanı gelmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Thor; Reece, O'Connor, Elden, Conven, Indra ve Krohn'la beraber nehrin ağzında duruyordu, hepsi Conval'ın cesedine bakıyorlardı. Hava çok ağırdı. Thor ağırlığı kendi göğsünde de hissediyordu, Lejyon kardeşi Conval'a bakarken bu his sanki onu aşağı çekiyordu.O ölmüştü. Mümkün değil gibiydi bu. Thor kendini bildiğinden beri bu yolculukta altısı da birlikteydi. Sayılarının beşe düşeceğini hiç hesaplamamıştı. Bu ona ölümlülüğü hissettirdi.

Thor, Conval'ın ona hep destek olduğu zamanları hatırladı, onun için hep oradaydı, yolculuklarının her adımında,

Thor'un Lejyon'a katıldığı ilk günden itibaren. Onun erkek kardeşi gibiydi. Conval hep Thor'u severdi, diğerlerinin aksine onun hakkında hep iyi şeyler söylerdi; onu en başından arkadaşı olarak kabul etmişti. Özellikle de Thor'un hataları sonucunda, onu orada cansız yatarken görmek Thor'un midesini bulandırdı. O üç kardeşe hiç güvenmemiş olsaydı Conval bugün dimdik ayakta olacaktı.

Thor Conval'ı Conven'siz düşünemiyordu, birbirinin aynı ikizlerdi onlar, ayrılmazlardı; birbirlerinin düşüncelerini tamamlarlardı. Conven'ın hissettiği

acıyı tahmin bile edemiyordu. Conven artık aklı başında değilmiş gibi duruyordu. Eskiden bildiği o mutlu, kaygısız Conven tek bir darbe sonrasında bedenini terk etmişti.

Savaşın yapıldığı alanın kenarında hep beraber ayakta durdular, İmparatorluk askerlerinin cesetleri etraflarında yığın halindeydi. Orada çakılı halde Conval'a bakıyorlardı, ona düzgün bir cenaze töreni yapmadan oradan kıpırdamaya niyetli değillerdi. İmparatorluk görevlilerinin üstünde kaliteli kürkler buldular, bunları yırtarak Conval'ın bedenini sardılar. Onları buraya getiren küçük sandala cansız bedeneni yerleştirdiler. Vücudu kaskatıydı ve sırt üstü gökyüzüne bakıyordu. Bir savaşçını cesediydi bu. Conval donmuş gibiydi, vücudu sert ve maviydi, sanki daha önce hiç yaşamamıştı.

Orada dururlarken Thor ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu, hepsi kendi üzüntüsünde kaybolmuştu ve hiç biri bu vücuda veda etmek istemiyordu. Indra, Conval'ın kafasına avucunu koydu ve küçük daireler çizerek gözleri kapalı halde Thor'un anlamadığı kendi dilinde bir şeyler mırıldandı. Bu yaslı cenaze törenini kendi başına yönettiğinden Conval'ı ne kadar önemsediğini anlıyordu ve Thor duyduğu seste bir nebze olsun huzur hissetti. Çocukların hiç biri ne söyleyeceklerini bilmiyordu, Indra töreni gerçekleştirirken orada kasvetle ve sessizce durdular.

Sonunda Indra töreni sonlandırdı ve bir adım geri gitti. Conven yaklaştı, yanaklarından yaşlar akıyordu, kardeşinin yanma çömeldi, uzandı ve devrilmiş kafasına elini koydu.

Eğilerek kayığa hareket verdi. Nehrin hareketsiz suyu içinde salınmaya başlayan sandalı, sanki gel-gitler durumdan haberdarmış gibi aniden başlayan akıntı yavaşça ve nazikçe içine çekti. Git gide gruptan uzaklaşırken Krohn ağlıyordu. Bir anda ortalığı bir sis kapladı ve kayığı içine aldı, gözden kaybolmuştu.

Thor sanki kendi vücudu yer altına emilmiş gibi hissetti.

Çocuklar yavaşça birbirlerine döndüler ve savaş alanının ötesindeki topraklara baktılar. Buranın ardında geldikleri yer altı dünyası vardı, bir tarafta çimenlik geniş bir alan diğer tarafta ise alabildiğine uzanan çöl duruyordu. Yollarını

seçecekleri yer burasıydı.

Thor Indra'ya döndü.

"Aslabatmaz'a ulaşmak için çölü geçmemiz mi gere sordu.

.Indra onaylarca kafasını salladı.

"Başka yolu yok mu?" diye sordu.

Indra yeniden kafasını salladı.

"Başka yollar var ama kestirme değiller, haftalar sf hırsızları yenmeyi düşünüyorsan tek yolumuz bu."

Diğerleri uzunca ve düşünceli halde baktılar, güneş dövüyordu, dalgalar hareketliydi.

"Acımasız görünüyor," dedi Reece, Thor'un yanma

"Burayı geçip de kurtulan kimseyi bilmiyorum," de "Bu vahşi yaratıklarla dolu uçsuz bucaksız bir yer."

"Yeterli hazırlığımız yok," dedi O'Connor. "Bunu başaramayız."

"Evet ama Kılıca giden yol burası," dedi Thor. "Kılıcın hala var olduğunu var sayarsak," dedi Eldeı "Eğer hırsızlar Aslabatmaz'a varırlarsa," dedi Indra

“"Özellikle de şimdi," diye ekledi Conven öne çıkarak, gözleri ateş ve acıdan parlıyordu.

"Ya o Kılıcı bulacağız ya da bulmaya çalışırken öleceğiz," dedi v Reece.

Indra kafasını salladı ve iç geçirdi.

"Sizden başka bir cevap beklemiyordum," dedi. "Hepinizin gözü kara."

Thor diğerleriyle, sert güneşte gözlerini kısarak çöle doğru yürümeye başladı, aman vermez sıcaklık nefeslerini kesiyordu. Yer altı dünyasından, oradaki kasvetten ve güneşi göremeden geçirilen günlerden kurtulmanın ne kadar heyecan verici olduğunu düşündü. Ancak orası ne kadar aşırıysa burası da öyleydi. Bu çölde güneşten başka biç bir şey yoktu; sarı güneş ve sarı gökyüzü, tümü üstüne üstüne gelirken gidecek başka hiç bir yeri yoktu. Başı ağrıyor ve dönüyordu. Kendini ayaklarını sürüyerek çekiyordu ve bunun bitmek

tükenmez bir yolculuk olacağını hissediyordu. Diğerlerine baktığında aynı görüntüyle karşılaştı.

Yarım gün boyunca yürüyüşlerine devam etmişlerdi ve daha ne kadar gidebilirlerdi bilemiyordu. Indra'ya baktı, başlığını kafasında elleriyle tutuyordu, onun iyi olup olmadığını merak etti. Belki de bu yolculuğa kalkıştıkları için gerçekten gözleri karaydı ama Kılıcı bulacağına yemin etmişti, başka ne seçeneği vardı ki?

Yürüyüşleri sırasında ayakları toz bulutu kaldırıyordu, kumlar her yere dağılırken zaten zor olan nefes alışları daha da güçleşiyordu. Ufukta ise görünen tek şey güneşin dövdüğü tozdu. Gözün görebildiği her yer dümdüzdü. Tek bir yapı, yol veya dağ yoktu. Hatta hiç bir şey yoktu. Sadece çöl. Thor dünyanın sonuna geldiklerini hissetti.

İlerlerken Thor tek bir şeyle avunuyordu; en azından şimdilik gittikleri yere ilk kez güveniyordu. O üç kardeşi dinlemeye, onların merhametine ve o aptal haritalarına muhtaç değildi, şimdi Indra'yı dinliyorlardı ve Indra'ya kardeşlere güvendiğinden çok daha fazla güveniyordu. Doğru yöne gittiklerinden emindi sadece yolculuktan sağ çıkacaklarından emin değildi.

Thor belli belirsiz bir ses duymaya başlamıştı, aşağı baktığında kumun etrafında daireler çizdiğini gördü. Diğerleri de bunu görüyordu ve Thor kumların yavaşça toplandığını görerek şaşırıyordu, daireler ayaklarının dibinde gittikçe daha yoğunlaşıyordu ve sonra havaya dağılıyorlardı. Hemen sonra bir toz bulutu çıktı, çöl zeminindeki kumu git gide daha yükseğe atıyordu.

Birden tüm vücudunun daha da kuru hale geldiğini hissetti. Sanki vücudundan damla damla su çekiliyordu ve su için dayanılmaz bir istek duyuyordu, hayatında hiç bu kadar susamamıştı.

Panik halinde su tulumuna elini götürdü, kaldırdı ve tam ağzına götürecekken, su döndü ve yukarı hareket etti. Dudaklarına hiç değmeden gökyüzüne uçmuştu.

"Neler oluyor?" diye Indra'ya bağırdı Thor.

Gökyüzüne korkuyla bakıyordu Indra, başlığını tuttu.

"O da ne?" diye bağırdı Elden, boğazını tutup nefes almaya çalışırken.

"Yukarı doğru yağıyor!" diye cevap verdi. "Tüm nem gökyüzüne emiliyor!"

Thor cildindeki tüm suyun yukarı çıkmasını ve derisinin çatlayıp kup kuru kalmasını izledi, deri parçaları dağılarak toprağa düşüyordu.

Thor dizlerinin üstüne çöktü, boğazını tuttu zar zor nefes alıyordu, etrafındakilerin de durumu aynıydı.

"Su!" diye yalvardı yanında duran Elden.

İşte o an bir gümbürtü koptu sanki bin tane gök gürültüsü aynı anda koptu. Thor gökyüzünün siyaha döndüğünü gördü. Tek bir fırtına bulutu inanılmaz bir hızla üstlerine doğru ilerleyerek geliyordu.

"YERE YATIN!" diye bağırdı Indra. "Gökyüzü tersine dönüyor!"

Kelimelerini henüz bitirmişti ki gökyüzü yarıldı ve sular aşağıya boşaldı, gel git dalgası gibi bir güçle Thor ve diğerlerini yıkıp geçti.

Thor bilmediği uzun bir süre su dalgasının içinde çırpınarak yuvarlandı. Sonunda çöl toprağının yüzüne çıktı, dalga üstlerinden geçmişti. Bunu yağmur dalgaları takip etti, Thor ve diğerleri kafalarını kaldırarak kana kana su içtiler ve sonunda vücutları yeniden suyla buluştu.

Yavaşça hepsi kendilerine geldiler, zor nefes alıyorlardı, dayak yemiş gibiydiler. Birbirlerine döndüler.

Kurtulmuşlardı. Yaşadıkları şok ve korku biraz azalınca birden kahkahaya boğuldular.

"Yaşıyoruz!" dedi O'Connor.

“"Çölün bize yapabileceği en kötü şey bu mu?" diye sordu Reece, hayatta olduğu için neşeli bir sesle.

Indra kafasını karamsar bir şekilde salladı.

"Erken kutlama yapıyorsunuz," derken endişeli görünüyordu. "Yağmurdan sonra çöl hayvanları da su içmeye çıkar."

Korkunç bir ses duyuldu ve Thor baktığında topraktan çıkarak hızla onlara doğru gelen küçük yaratıklar ordusunu korku içinde izledi. Thor omzundan baktığında yağmurun bıraktığı göleti fark etti ve tam olarak susamış yaratıklarının yollarında durduklarını anladı.

Thor'un daha önce hiç görmediği düzinelerce yaratık bulundukları yola doğru yarış halinde koşuyorlardı. Bunlar, sığıra benzeyen sarı büyük hayvanlardı ancak iki katı büyüklüğündelerdi; dört kolları ve dört boynuzları vardı onlara doğru iki ayaklarının üstünde koşuyorlardı. Komik bir şekilde saldırıya geçmişlerdi, arada bir dört pençeleri üzerine düşüyorlar sonra zıplayarak yeniden ayaklarını kullanıyorlardı. Onlara koşarken kükrediler ve çıkardıkları sesler zemini titretiyordu.

Thor ve diğerleri kılıçlarını çektiler ve savaşmaya hazırlandılar. İlk hayvan yaklaştığında Thor yana yuvarlanıp hayvanla çarpışmamayı umarak yoldan çekildi, onları geçerek

Yaratık Thor'u deşmek için yere eğildi ancak Thor yuvarlanınca, hedefini kaçırdı. Thor'un korktuğu başına geldi-tatmin olmayan hayvan bir daire çizdi ve daha da öfkeli halde doğrudan Thor'a saldırdı. Görünüşe göre amacı suya ulaşmaktan çok onu öldürmekti.

Boynuzlarını indirerek tekrar saldırıya geçince, Thor havaya zıpladı ve hızla geçerken boynuzlarından birini kılıcıyla kesti. Hayvan bir çığlık atarak iki bacağı üzerinde zıpladı, etrafında döndü Thor'u gözüne

Yaratık bacağını kaldırarak Thor'u ezmeye yeltendi ama ayaklarını kaldırmasıyla kumlar havalandığı ve toz bulutu oluşturduğu için Thor yuvarlanarak kendini yaratığın ayakları altından çekebildi. Yaratık yeniden ayaklarını kaldırdı bu sefer Thor kılıcını çekerek yaratığın göğsüne sapladı.

Göğsüne aldığı kılıç darbesiyle yaratık yeniden ciyakladı, Thor ise yaratığın ölüsü yere düşmeden tam zamanında altından çekildi. Şanslıydı, yoksa yaratığın ağırlığı Thor'u toprağa gömerdi.

Thor yeniden ayağa kalkınca bir başka yaratığın saldırıya geçtiğini gördü, yolundan çekildi fakat boynuzu kolunu delmiş ve parçalamıştı. Acıyla bağırdı ve kılıcını düşürdü. Kılıçsız kalınca sapanım çıkarıp bir taş yerleştirdi ve yaratığa fırlattı.

Yaratık gözüne isabet eden taşla tökezledi ve bağırdı- ama saldırıdan vazgeçmedi.

Thor sola ve sağa kaçtı, yaratığın yolundan zikzak yaparak kaçmaya çalışıyordu ancak çok hızlı gelmişti. Kaçacak bir yer

kalmamıştı, artık saniyeler sonra saldırganın pençelerinde kalacağını biliyordu. Koşarken, Lejyon kardeşlerine baktığında onların da aynı durumda olduğunu gördü hepsi yaratıklardan kaçmaya çalışıyordu.

Yaratık yaklaştı ve sadece bir kaç adım uzaktayken korkunç horultusu ve kokusu Thor'un duyularında çınlıyordu. Boynuzlarını eğmişti, Thor darbeye karşı kendini hazırladı.

Aniden yaratığın çığlığı duyuldu, Thor dönüp bakınca yaratığın havaya kaldırılmış olduğunu gördü. Thor şaşkınlıkla yukarı bakıyordu ne olduğunu anlamamıştı. Arkasında yüzlerce metre uzunluğunda, bir dinozor boyunda devasa ve sıra sıra keskin dişlere sahip yeşil renkli bir canavar gördü. Yaratığı çenesiyle sanki küçük bir lokma gibi tutuyordu, arkaya eğilerek yaratığı fırlatıp ağzına attı. Tuttu, yerleştirdi, dişleriyle çiğnedi ve üç koca lokmada mideye indirdikten sonra dudaklarını yaladı.

Thor'un etrafındaki tüm sarı yaratıklar canavardan koşarak uzaklaştılar. Canavar onları kovalarken bir o yana bir bu yana gidiyor, giderken de koca kuyruğunu sallıyordu. Kuyruk Thor'u arkasından yakaladı ve onu diğerlerinin yanına yere hızla fırlatarak gönderdi. Canavar onları geçmişti, ilgisini onlardan çok sarı yaratıklar çekiyordu.

Thor döndü ve diğerlerine baktı hepsi orada küçük dillerini yutmuş bir halde Thor'a bakıyorlardı.

Indra ayakta kafasını sallıyordu.

"Merak etmeyin," dedi, "çok daha kötüye gidecek."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendrick Yukarı Silesia'nın yanmış meydanından g yanında Srog, Borm, Kolk, Atme, Godfrey ve bir dÜ2 vardı. Hepsi özellikle yavaşça yürüyor, elleri kafala arkasında teslim olduklarını gösteriyorlardı.

Küçük grup onları izleyen binlerce İmparatorluk as geçerek, şehir kapısının uzağında beklediği görüler Andronicus'a doğru ilerliyorlardı. Kendrick ilerleri gözleri üzerlerinde hissetti, hava ise gergindi. Binle taburun işgaline rağmen meydan iğne atsan sesi ya kadar sessizdi.

Bir saat önce, Kendrick Andronicus'a teslimiyetini] ve bu grup birlikte yola çıkarak silah taşımadıkları] göstermek için İmparatorluk askerlerinin arasında] Andronicus'un önünde resmen diz çökmek için gelı Kendrick'in kalbi yürürken yerinden çıkacak gibiyd etrafındaki binlerce küstah düşmanı gördüğünde a kupkuru olmuştu.

Kendrick ve diğerleri bu sahneyi prova etmişlerdi, Andronicus'a yaklaştıklarında ve Kendrick onun m vahşi ve devasa bir adam olduğunu yakından gördı planlarının tutması için dua etti. Çünkü eğer tutma hayatlarının sonu demekti.

Yürüdüler ve nihayet Andronicus'un generalleri ön kadar da mahmuzları şıngırdayarak bu yürüyüşe d ettiler. General azametli görüntüsüyle kaşlarını çat hareketle elini Kendrick'in göğsüne indirdi. Muhteı

ama belli ki bu izin verecekleri bir şey değildi. Kendrick'in kalbi daha hızlı atmaya başladı, umudu bu uzaklığın planlarında bir aksaklığa yol açmamasıydı.

Hepsi orada sessizce ve yüzleri birbirlerine dönük dururlarken Kendrick boğazını temizledi.

"Yüce Andronicus'a teslim olmaya geldik," diye duyurdu Kendrick, sesi patlayacak gibiydi, diğerleriyle dururken en ikna edici tonuyla konuşmaya çalışıyor hareketsiz Andronicus'un gözlerine bakıyordu.

Andronicus uzandı ve kolyesindeki kafaları gevşetti, onlara hırlama ya da belki de gülümsemeye benzer bir havayla yukarıdan bakıyordu.

"Şartlarınızı kabul ediyoruz," dedi Kendrick. "Yenilgi kabulümüzdür."

Andronicus kocaman taştan bir bankta otururken hafifçe öne eğildi ve yüzünde gülümsemeye benzer bir ifadeyle onlara baktı.

"Biliyorum,"dedi, sesi meydanda yankılanıyordu. "Kız nerede?"

Kendrick buna hazırlıklıydı.

"Buraya efendimiz ve onun şanlı görevlilerine bağlılığımızı bildirmeye geldik," dedi Kendrick. "Önce gelerek teslimiyetimizi bildirmek istedik. Bitirdiğimizde diğerleri de müsaadenizle yola çıkacak."

Kendrick yaptığı "müsaadenizle" eklemesinin hoş olduğunu, daha da gerçekçi bir hava yarattığını düşündü. Bir askeri

danışmandan yıllar önce çok güzel bir ders almıştı beğenmiş bir komutanla uğraşırken her zaman egc cezbet. Onu yağlarsan, kudretlerine ve büyüklükler oynarsan, bir kumandanın yapabileceği hataların sı olmaz." demişti.

Andronicus biraz geriye yaslandı, cevap vermemişt

“Tabii ki çıkacaklar,” dedi Andronicus. “Aksi halde grubunuzun burada olması aptalca olurdu.”

Andronicus oturduğu yerden onlara bakarken sank vermeye çalışıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini hiss gibiydi, Kendrick’in kalbi yerinden çıkacaktı.

Sonunda uzun bir bekleyişten sonra Andronicus ka gibiydi.

“Öne çık ve diz çök,” dedi. “Hepiniz.”

Diğerleri Kendrick’e baktı, Kendrick kafasını sallayı öne bir adım atıp Andronicus’un önünde diz çöktül

“ “Tekrarlayın,” dedi kumandan. “Bizler, Silesia’nır temsilcileri...”

“Bizler, Silesia’nın temsilcileri...”

“Bugün Yüce Andronicus’a teslim oluyoruz...” “Bugün Yüce Andronicus’a teslim oluyoruz...”

“..ve ömrümüzün geri kalanında ona sadık ve bağlı kalacağımıza...”

“..ve yaşadığımız müddetçe ona köle olarak hizme edeceğimize ant içiyoruz.”

Son sözleri söylemek Kendrick için çok zordu, yutk nihayet tane tane söylenenleri tekrarladı:

“..ve yaşadığımız müddetçe ona köle olarak hizme edeceğimize ant içiyoruz.”

Bu sözleri tekrarlarken midesi bulandı, kalp atışlar kulaklarında hissediyordu. Nihayet acısı sona erdi.

Gergin bir sessizlik bunu takip etti ve Andronicus n gülümsedi.

“Siz MacGil halkı düşündüğümden daha zayıfmışs küçümsedi.”Sizi kölem olarak kullanmaktan ve İm\. adabını öğretmekten çok büyük keyif alacağım. Şin kararımı değiştirip sizleri şuracıkta öldürmeden öı kızı getirin bana.”

Kendrick orada dizlerinin üstünde dururken tüm h gözlerinin önünden geçiverdi. Bu anın hayatının dc noktalarından biri olduğunu biliyordu. Eğer her şe; gibi giderse, bu günün hikayesini torunlarına anlatı yaşayacağını biliyordu, aksi halde çok değil biraz sc cesedi yatıyor olacaktı. Olasılıkların ona karşı olduj de bu yine de alması gereken bir riskti. Kendi adına MacGiller adına ve Gwendolyn adına, mesele şimdi

gömleğinin altından gizli kısa kılıcı aldı, ayağa kalk gücüyle kükredi.

“SİLESİALILAR, SALDIRIN!”

Kendrick kılıcını tam da Andronicus’u göğsüne savı sapladı. Keskin bir isabetle güçlü bir vuruş oldu, ba hangi bir savaşçıyı öldürmek için son derece cesur hareketti.

Ama Andronicus alelade bir savaşçı değildi. Kendri» bir metre uzağında kalmıştı ve Andronicus çok hız] Andronicus hemen o anda kılıcın hedefinden kaçm Keskin kılıç kolunu kestiği için yine de çığlık atıyor kolundan kan boşalıyordu. Hamleler havada devan sonrasında yanında duran general midesine aldığı c öldürüldü.

Kendrick’in haykırışıyla ortama kargaşa hakim old yoldaşları da geriye uzanarak sakladıkları kılıçların ortalarında duran askerlerin boyunlarını vuruyorla belinden bir hançer çıkardı yana adım attı ve yanın askerin boğazını kesti. Kolk, belinden kısa bir sapar yerleştirdiği taş parçasını uzaktaki bir askeri vurm savurdu ve elinde tuttuğu oku ateşleyemeden askeı kafasından vurdu. Godfrey hançerini fırlattı onun Y diğerlerininki kadar isabet bulmadı bunun yerine g askerin bacağını delip geçti.

Etraflarında yaralı askerlerin çığlıkları yankılamyoı sürpriz saldırıyı hiç kimse beklemiyordu.

gökyüzünü ok atışlarıyla kararttılar. Binlerce ok meydandan geçerek her yönden İmparatorluk askerlerini vuruyordu. O kadar çok yerden saldırıya uğruyorlardı ki askerler hangi yöne döneceklerini şaşırmış ve birçoğu panik halde birbirlerine saldırmaya başlamıştı.

Kendrick planının mükemmel işlediğini görünce heyecanlandı. Srog, Kendrick'e, bir kuşatmaya karşı inşa edilmiş ve şaşırtmacalı saldırının son ayağı olarak aşağı Silesia'yı şehrin yukarısına bağlayan gizli geçitler hakkında bilgi verdi. Tüm askerler yerlerinde sabırla Kendrick'in vereceği işareti bekliyordu.

Binlerce asker yerlerinden çok seri bir biçimde saldırarak çıkmışlar ve İmparatorluk askerlerinin harekete geçmelerine fırsat vermemeyi amaçlamışlardı. Kendrick öne atılıp cansız bir İmparatorluk askerinden kılıcını kaparak mücadeleye dahil oldu ve en yakınındaki askerlere saldırmaya başladığında ona Atme ve diğerleri de katıldı. İmparatorluk askerleri kargaşanın içinde panik olmuş halde dönerek hangi yöne gideceklerinden bile emin olmadan dört bir yana kaçışmaya başladılar.

Silesialılar avantaj elde ediyordu. Kendrick kalkanını kullanmaya başlamadan önce bile bir düzine adamı yere sermişti. Atme her zamanki gibi ona destek için onunla sırt sırta dövüşerek eşit zarar veriyordu. Her darbeyle Gwendolyn'i ve intikamı düşünüyordu.

Binlerce İmparatorluk askeri o denli afallamıştı ki hepsi geriye, diğer dış meydanının kapılarına doğru koşuyorlardı. Güruh Andronicus ve adamlarına abanarak izdiham yarattıklarında, aslında adamlar yerlerinde durmaya çalıştılar ama inanılmaz sayıya karşı duramadılar. Büyükbaş hayvanlar gibi hepsi uzak kapıya koşuştular, hepsi hala her yönden fırlatılan oklardan çaresizce kaçmak istiyordu. Silesialı savaşçıların okları bittiğinde, kardeşlerinin yanında, çektikleri kılıçlarla yer aldılar.

İmparatorluk askerlerinin sayısı çok fazlaydı ancak hepsi eğitimli değildi ve çoğu da Andronicus'un hizmetine alınmış kölelerden ibaretti. Öte yandan Silesialılar, sayıca azlardı ancak her biri seçkin birer savaşçı, sert, iyi eğitimli bir askerdi, her biri on İmparatorluk askerine bedeldi. Ayrıca şaşırtmaca faktörünü de kullanmışlardı bir de üstünde damarlarındaki kan deli deli

akıyordu; sırtları duvara dönük, yaşama içgüdüsüyle, sevdiklerini koruma içgüdüsüyle, Gwendolyn için duydukları kızgınlıkla savaşıyorlardı. Ne de olsa bu onların şehriydi. Ve eğer bu savaşı kazanamazlarsa, ölümlerinin geldiğini pek ala biliyorlardı.

Çok sayıda Silesialının savaş borusunu üflerken çıkarttığı sesler de korkunçtu, sanki ucu bucağı olmayan bir ordu sesi gibi tınlıyordu ve daha fazla sayıda adam da tünellerden çıkıyordu. Tüm hayatları buna bağlıymış gibi saldıran binlerce adam on binlerce İmparatorluk askerine hücum ediyordu.

Dövüş amansız ve şiddetliydi, kılıçlar kılıçlarla, hançerler hançerle karşı karşıya kalınca tüm meydan kanla kaplanmıştı. Adamlar birbirlerinin gözlerine kenetlenerek boğuşuyorlar, birbirlerini öldürmek için el ele yüz yüze mücadele veriyorlardı. Kısa süre içinde savaş Silesialılar lehine döndü.

Bir boru sesi daha duyuldu ve aşağı kapılardan güçlü, vahşi savaş çığlıklarıyla saldıran yüzlerce Lejyon gelmeye başladı. Sapan, ok, hançer ve kılıçlarını havaya dikerek alana geldiler ve sağda solda kalan İmparatorluk askerlerini öldürerek işlerin yoluna girmesine yardım ettiler. Lejyon zaten çok sert savaşçılardan oluşuyordu, çok küçük yaştakiler de

koşarlarken bile Gwendolyn ve Thor’un ismini haykırıyorlardı.

Lejyon, kuvvetlere planlandığı gibi katıldığı için katılan diğer savaşçılar kadar zarar verdi, İmparatorluk askerlerini dış kapıdan geriye, daha öteye itmeyi başardılar. Kısa süre sonra da savaş lehlerine gelişti, İmparatorluk askerlerinin cesetleri her taraftan yere düşüyordu, hayatta kalanlar da panikle koşuyorlardı. Kapının dışında bir milyon İmparatorluk askeri bekliyordu ama askerlerin kaçtığı dar bir geçitti ve hepsi sığamıyordu.

Andronicus öfkeden deliye dönmüş ve kargaşanın içine atılarak ona saldıran, birbirlerine saldıran askerlere karşı koyuyor, çıplak elleriyle kafalarını birbirlerini vurup boyunlarını koparıyor ve oracıkta öldürüyordu.

“GERİ ÇEKİLMİYORUZ!” diye bağırdı.

Askerlerden kılıçları alarak kendi silahlarıyla onları kalplerinden şişledi. Bu adam kendi başına kıyım yaratabilen tek kişilik bu ordu, ne gariptir ki Silesialılara yardım ediyordu.

En yakın generallerinden bir kaçı da onun kadar vahşi savaşıyordu.

Ancak izdihama, onlara doğru koşan askerlerin bitmek bilmez ağırlığı karşısında yapabilecekleri bir şey yoktu. Çabalarına rağmen geri gitmeye ve dış kapının ötesine sürülmeye zorlandılar.

Sonrasında ana meydanda tek bir İmparatorluk askeri bile kalmamıştı. Lejyon kapıları zorlamış, vahşice savaşmış ve kapıya koşarak kalın iplere tüm kuvvetleriyle asılarak kapıyı

çekmişlerdi. İpleri çekerken birden fazla Lejyon üy geri çekilmediler. En sonunda demir kapı aşağı inif kapanarak, İmparatorluk ordusuyla şehri ayırdı.

Kapı büyük bir sesle kapandı ve o sesten sonra anlı! sessizlik yaşandı. Bir şok sessizliğiydi bu. Şaşkınlık zafer sessizliği. Silesialılar şehirlerini geri kazanmı

Hepsi zafer çığlıklarını patlattı. Kendrick neredeyse kazandıklarına inanmayan, kendinden geçmiş arka kucakladı. Savaşı kazanmışlardı. Gerçekten kazann

*

Demir kapı kapandığında Kendrick diğerlerine dön işgal ve savaş görmüş bu cesur savaşçıların daha ö: bugünkü kadar sevindiklerini görmemişti.Artık tof derin bir nefes alabilirlerdi. Tüm ihtimallere karşır Andronicus'un ordusunu geri itmişlerdi. Riskli plar yaramıştı.

Kendrick kendini bildi bileli ilk defa iyimser hissed] Bunun sebebi belki, her şeye rağmen bu şehri koru belki de bunu Andronicus'a karşı yaptıkları içindi.: İmparatorlukta kalan son özgür topraklarda duruy< Şimdi burası onlarındı. Gelecekte her ne olursa olsı kazandıkları zaferi Andronicus hiç bir zaman geçer kılamayacaktı.

Adamlar meydanı dolaşarak bir nebze rahata kavuî yaralılarına baktılar, zaferlerini kutladılar ve kucak sırada onları görmeye aşağı Silesia'dan her geçen a

metalle karşılaşma sesinden sonra gelen bir hayvanın öfke çığlığıydı.

Kendrick döndüğünde İmparatorluk askerlerinin hemen yeniden toplandığını büyük bir korkuyla fark etti, bu sefer kocaman bir demir koçbaşı ile beraber.

Şehri kalabalıktan ayıran tek bariyer kapılara tüm güçleriyle vuruyorlardı. Kapı ikiye bölündü ve koçbaşı kapıyı tekrar tekrar dövünce kapı gözlerinin önünde kırıldı.

İmparatorluk askerleri sevinç naraları attı.

Ancak saldırmadılar, bunun yerine kaygı verici bir şekilde yana çekildiler. Yolu açtıklarında bir başka hayvanın sesi yükseldi.

Kendrick kapılara doğru yöneleninin bir fil olduğunu görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu. Kocaman ayaklarını kaldırıp indirdiğinde Silesialıları eziyor, yeri titretiyordu.

Adamları şaşkın, yeniden toplanıp ellerinden geleni yaptılar, okları fırlatıp hançerleri savurdular ancak bunların hepsi hayvandan umutsuz bir şekilde geri döndü. Silesialılar sağda ve solda can veriyorlardı.

Fili takip eden İmparatorluk askerleri açık kapılara doğru koşuyorlardı.

"SALDIR!" diye bağırdı Kendrick adamlarına, bir yandan filden kurtulmaya bakarken diğer yandan İmparatorluk askerleri meydana ilerlemeden önlerini kesmeleri için adamlarını cesaretlendirmeye çalışıyordu.

Bu boşuna bir çabaydı. Bu sefer Andronicus'un adamları hem hızlı hem de kızgın bir yağmur gibi yağdılar. Bu sırada

Kendricks'in adamları hayvandan kaçınmaya çalışı; bir sürede İmparatorluk askerleri meydanı geçerek öldürmeye başladılar.

Askerler içeri girmeye devam ediyordu sonsuz bir s halinde durdurulamaz gibiydiler.

Kendrick, bir İmparatorluk askeri yüzüne doğru ha sırada kılıcını kaldırıp onu engelledi ve dönüp aske midesini yardı. İleriye atılarak iki darbeyi daha savı ancak sonra arkasında korkunç bir tekme hissetti. yığıldı.

Kendrick döndüğünde yüzüne doğru gelen askerin gördü, tam yarı yoldayken arkadaşı Atme geldi ve c midesine hançerini indirerek Kendrick'in yüzünü b dağıtmasını engelledi.

Kendrick yeniden ayağa kalktı, kılıcını aldı döndü \ askerle daha dövüşmeye başladı ama daha kılıcını 1 sallayamadan arkadan bir üçüncüsü sonra da dördı saldırdı.

İmparatorluk adamları her yönden sanki çekirge sü üşüşüyordu. Sayıları o kadar arttı ki Kendrick ve di yapacak pek bir şeyleri kalmamıştı. Yanında mücac Atme de düştü. Etrafındaki tüm adamlar benzer ka paylaşıyorlardı.

Kendrick kolay pes etmedi çetin bir dövüş çıkarara çullanan dört adamın ikisini öldürdü ancak biri dal Kendrick'in yüzüne zırhlı eldivenleriyle indirip şal bir gürz alarak askerin kafasına isabet ettirerek om düşürmeyi başardı.

Ancak hamlesini henüz bitirmişti ki bu sefer kabur çok sert bir vuruş hissetti ve yeniden yüzünün üstt Yukarı baktığında onu yere indirenin diğerlerinder asker, Andronicus'un seçkinlerinden olduğunu gön

Adam Kendrick'in kaburgalarına bastı neredeyse ca ezecekti; boynunun arka kısmına da kısa metal bir i Kendrick uzanarak hançeri kavradı ve saldırganın a saplayabildi. Adam acı içinde bağırarak Kendrick'in kalktı.

O kalkar kalmaz bir diğer askerin savaş baltasıyla o geldiğini göz ucuyla gördü. Kendrick bu darbeden l çok yavaş kalmıştı, balta Kendrick'in miğferini dağ kulaklarında metal şıngırtısını duyarak arkaya düş

Kafası yere çarptı, bu sefer yolun sonu olduğunu bi]

DOKUZUNCU BÖLÜM

Thor kalan gücüyle çölün derinliklerinde tökezleyerek ilerliyordu, her attığı adım kilolarca ağırlıktaymış hissindeydi. Ter içinde nefes almaya çalıştı, güneşlerden yansıyan ışınlar düşündüğünden çok daha fazla sıcaklık veriyordu. Etrafındaki Lejyon arkadaşlarının da aynı şekilde nefes almaya çalıştıklarını duyuyordu. Ayaklarını sürüyerek yürümeye çalışıyorlardı çünkü artık ayakları kaldırmak, yapılamayacak kadar zor bir hareketti. Merak etmeden duramadı acaba bu yolculuk onları hiçsizliğin derinlerine, ölümün kıyısına
mı götürüyordu?

Yerli Indra bile her bir adımda zorlanıyordu, yanı başındaki Krohn sızlanarak nihayet durdu artık çok bitkindi. Nefes nefese kalmıştı, ağzını açtı, dili sarkmış, gözleri kısılmış başı aşağı inmişti. Hiç birinde iyiye doğru bir işaret yoktu.

Thor son bir çabayla çenesini yukarı kaldırıp ufka göz attı, kısık gözleri hiçlikte, kör edici ışıktan başka hiç bir şey görmüyordu. Her hangi bir tarafta bir şeyler görebilmeyi milyonuncu kez diliyordu ama boşluktan başka hiç bir şey yoktu. Çöl zemini gerçekten çok zorlayıcı bir hale gelmişti, çatlamış, güneş dövmüştü ve Indra'nın uyarısı hala kulaklarındaydı. En başından beri haklı çıkmıştı. Bu çölü geçmenin bir yolu yoktu, denemekle aptallık etmişlerdi. Hepsini ölümlerine götürüyordu.

Thor her zamankinden daha güçsüz hissetti, kavrulmuştu; boş su tulumunu kaldırdı, ağzını açtı ve milyonuncu kez sıktı. Elbette hiç bir şey yoktu içinde. Çok uzun zaman önce kurumuştu. Neden sürekli denediğini bilmiyordu, her halde beyninin bir kısmı bir damla bile olsa orada olabileceğini hala umuyordu.

Bu noktada suyu kalan tek kişi Indra'ydı. Kendine rağmen,

Thor dönüp ona bakmayı, gözlerinin belindeki tuluma doğru inmesini engelleyemiyordu. Kuru dudaklarını yaladı ve kafasını çevirip hemen önüne döndü. Su onundu. Vücut oranı hepsinden daha iyiydi, daha küçük ve daha zayıftı. Bu toprakları da hepsinden iyi biliyordu. Thor, bu gruptan tek
v kurtulacak kişinin o olup olmadığını merak etti.

Birden bire sanki bir kütük düşüyormuş gibi bir ses duyuldu ve Thor diğerleriyle beraber döndüğünde Elden'ın yere çöktüğünü fark etti. En büyükleri, toprağa

omuzlarının üstüne sert şekilde düşmüş toz kaldırmıştı. Sonra orada öylece sırt üst hareketsiz yattı.

Diğerleri zar zor etrafında toplanıp kendilerine bakıyorlarmış gibi Elden'a baktılar. Gözlerinde şaşkınlık yoktu. Sadece Thor ilk çökenin başkası olmadığına şaşırmıştı.

Indra "Elden” diye bağırdı, yanında çömelerek. Her zaman o kadar katı, o kadar savunma halinde ve diğerlerine umursamadığı hissini vermekle o kadar meşguldü ki Thor yüzündeki bu endişe ve üzüntüyü görünce şaşırmıştı.

Uzandı ve kaşlarındaki teri silerek saçlarını okşadı. Elden'in gözleri yarı kapalıydı, sıcaktan kavrulmuş dudaklarını tekrar tekrar yaladı. Indra belindeki su kesesini çıkararak inanılmaz bir cömertlikle Elden'ın kafasını kaldırdı ve kalan tüm suyu ona verdi. Suyu kana kana içerken dudaklarını şapırdattı, su yanaklarından aşağı damlıyordu. Hemen sonra artık kese boşalmıştı.

Kafasını eğdi, Elden geriye yaslandı öksürüyor ve nefes almaya çalışıyordu.

Thor ilk kez Indra'nın ona ne kadar değer verdiğini ayrıca onu ne kadar da küçümsemiş olduğunu fark alt tarafı bir köle, bir hırsız olarak yanlarına almışl hepsinden daha bereketli ve cömert olduğu anlaşılı Elden mutlaka ölmüş olurdu.

"Irkını onurlandırdın," dedi Thor Indra'ya.

Elden'a bakarken alçak gönüllülükle kafasını sallad

"Onur değil," dedi. "Er ya da geç hepimiz vücudumi geçeceğiz. Yaptığım şey zamanın çarkını geri dönd kadar sonuçsuzdu."

Indra, Elden'i kaldırmak için uzandı; diğerleri de oı etmek için çömeldiler. O ve Reece ayaklarının üzeri kaldırdılar sonra Thor gelip yardım ederek Elden'ir omuzlarına yerleştirdi.

Thor ve Reeece, onu sürükleyerek çölde yürümeye < ettiler. Elden'ın devasa ağırlığı üstlerine geliyordu, baygındı, zar zor yürüyor daha çok ayaklarını sürü] Öncesinde yürümek ne kadar zorsa, şu an Elden'la < etmek dayanılmazdı. Thor bunu nasıl başaracaklar: bilmiyordu.

Fakat hepsi ağır ağır yürüdü, bir adımdan sonra di| hiçliğin daha da derinine gittiler. Her adımlarındar daha güçleniyordu.

Nihayet Reece'in bacakları isyan etti. Tökezleyerek Thor'u da beraberinde yere düşürdü. Thor'un baca

Ama Thor diğerlerinin zaten çoktan bir süre önce ç yerlerinde ve farklı açılarla yere düşmüş oldukları] O kadar bitkin ve hezeyanlıydı ki en son yere düştü kalanın kendisi olduğunu bile bilmiyordu.

Şimdi hepsi orada çöl toprağında küstah gökyüzün güneşleri altında ölüm hariç her hangi bir şeyi bek yatıyorlardı.

*

Thor kendini küçük bir sandal içinde geniş ve boş c ortasında yalnız başına buldu. Uzaklarda yüksek uç en kenarda hepsinin üstünde bir kale vardı. Bu kale görünüyordu, dünyanın en ucuna bulutların üstüne bu yer dünyanın tehlikelerinden korunan, içinde h< mümkün olabileceği bir yere benziyordu. Thor bun yayılan muazzam enerjiyi bulunduğu uzaklıktan bil hissedebiliyordu, hayatında her şeyden çok orada c kalenin içinde olmayı istiyordu.

Dahası, Thor orada, uçurumun üstündeki o büyülü; annesinin yaşadığını hissetti. Druidlerin Diyarına y hissediyordu.

Thor'un sandalı aniden güçlü bir akıntıyla çekilerel siyah kayaların dizili olduğu uçurumun kenarındak doğru çekti. Sandal onu orada bıraktı ve Thor töke2 kayalıklara yüzünü çarparak indi. Kafasını kaldırm; yoktu. Biliyordu ki bu kayalıkların en tepesinde am ama oraya ulaşacak güce sahip değildi.

veren sese sahip bir kadının sesiydi.

Thor bu sesin annesine ait olduğunu biliyordu. Şimdi onu Thor'un başında durduğunu ve ondan yayılan yoğun ışığı enerjiyi hissediyordu. Onu görmek için tek yapması gerek kafasını kaldırmak olduğunu biliyordu ama bunu yapmay bile hali yoktu.

"Anne," diye nefesini vererek fısıldadı.

"Oğlum,"dedi. "Seni izliyordum, seni bekliyordum. Artık < dönme vaktin geldi,

artık buluşma vaktimiz geldi."

"Ben de istiyorum," dedi Thor. "Ama sana ulaşamıyorum, geçemiyorum. Kılıcı bulamıyorum."

"Yapabilirsin," dedi. Sesi kendinden emindi. "Ve yapacakî Henüz ölme vaktin değil, cesur savaşçı. Ölüm yakında yar olacak ama şimdi değil. Şimdi yaşama vakti. Kalk ve kade karşıla."

Thor çenesinin altında hayatı boyunca hissettiği en yumu dokunuşu hissetti, bir el yüzünü yavaşça kaldırıyordu. Böylece kafasını kaldırarak yukarıya annesine bakabildi. Çaresizce yüzünü görmek istiyordu ama annesinden parıldayan yumuşak mavi ışık o kadar parlaktı ki Thor kc olabilirdi, bu aynı güneşe bakmak gibiydi.

"Seninleyim, Thorgrin,"dedi. "Kalk ve beni gururlandır."

Thor birden gözlerini açtık ve kendini çöl zeminine bakar buldu. Gözlerini kırptı ve dönerek diğerlerine baktı. Görünürde kimse yoktu. Orada yalnız başına aklı karışmı halde yatıyordu.

Thor içinde yeni bir enerji hissetti, ellerinden kuvv dizleri üstüne geldi. Tepesinde birinin varlığını hisî çünkü güneşi gölgelenmişti. Kafasını kaldırdığında gördüğüne şaşırdı. Orada dikilmiş, asasını tutup gı bile gölgede bırakan bir parlaklıkla ona doğru baki}

Thor yenilenmiş hissederek ayağa kalktı ve arkasın herkesin nerede olduğunu merak etti.

"Çok sayıda sınavdan geçtin," dedi Argon yavaşça.' vereceğin daha çok sınav var. En büyük görev en sa Bir savaşçı için her görevin sonu bir yenisine gebed

"Arkadaşlarım nerede?" diye sordu Thor.

Argon kafasını salladı.

"Onlar hayat ve ölüm diyarı arasında bir yerde yaşı an yürüdüğün diyar bu. Henüz ölmedin ama yaşam Eğer annenin lütufu olmasaydı bugün burada ölmü Seni izleyen kudretli varlıklar var ve hayatında san şans bahşedildi."

Argon döndü ve gözlerini çöle dikti.

"Diğerlerine dönmeden önce," dedi Argon "eğitimi] ilerletmelisin. Bu görevde eğitimini derinleştirmez ileri gidemezsin. Çöl çok geniş ve engin, burayı sad< bir savaşçı geçebilir. Bir sonraki seviyeye geçmeye] mısın?" "Benimle yürü," dedi Argon.

Thor çölün derinliklerine Argon ile beraber yürümı nereye gittiklerini merak ediyordu. Her adımda on< muazzam bir enerji hissediyordu, yavaş yavaş kene geldiğini hissetti ayrıca hiç olmadığı kadar güçlü hi

Yürürlerken Thor aşağıya baktığında duraksadı, gö dolayı şok olmuştu. Zemin bitmişti, kendini Kanyo kenarında dururken buldu.

Aşağıya baktığında gördüğü derinlikten ve yüksek! döndü, sonsuzluğa doğru esniyordu. Buradaki garip etrafını sardı ve Thor, Argon'u yanı başında durur! o da aşağı bakıyordu.

"Buraya nasıl geldik?" diye sordu Thor." Halka'ya n dönebildik?"

"Biz hiç bir yerdeyiz ve her yerdeyiz," diye cevapla< "Diyarlar arasındaki yarıklardan geçiş yapıyoruz. G ya yer ve zaman bir yanılsamadan ibaret. Şu an bu yanılsamalar arasından geçiş yapıyoruz. Kanyon'a a bakmanı istedim. Ne görüyorsun?"

Thor gözlerini kısarak bu geniş alana baktı ama hei aydınlanmış girdaplı sisten başka bir şey görmüyo:

"Hiç bir şey görmüyorum," diye cevap verdi.

Ona söyleneni yaptı, gözlerini kapadı, yüzünü Kanyon'a döndü girdaplı sisin yüzüne çarptığını hissediyordu, nem o sıcaklıkta çok iyi gelmişti.

"Zihninin gözleriyle olanı gör," dedi Argon. "Sana gelmesine izin ver."

Thor derin bir nefes aldı, odaklandı, anlamaya çalışıyordu. Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu yavaşça görmeye başladı.

Aşağısında Kanyon'un kenarına inşa edilmiş kırmızı bir şehir gördü. Parlak kırmızı taşlardan yapılmaydı ve iki şehre ayrılmıştı; yukarı ve aşağı.

"Kırmızı bir şehir görüyorum," dedi Thor.

"Güzel, başka?

Thor'un kalbi yanan öfkeli alevleri görünce atmaya başladı. Yıkım. Kan. Ölen insanlar.

"Bir ordu görüyorum," dedi Thor, "Halka'nın üstünde, bir şimşek kadar hızlı. Şehre giriyor, onu yok ediyor."

“Evet, başka?

Thor kendini zorladı. İlk başta net değildi ama sonra her şey canlandı.

Son bir şey gördüğünde kalbi duracak gibi oldu. O kadar korkunçtu ki kafasını çevirmek istedi ama yapamadı. Gwendolyn'i hasta yatağında gördü, ölümü bekliyordu. Onu

etrafında birçok beyaz ölüm meleği sarmış halde g< sabırla bekliyordu, sanki onu almalarına hazırdı."

Thor gözlerini açtı dönerek Argon'a baktı.

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Gwendolyn? Öldü mü'

"Ölümün birçok farklı biçimi vardır," dedi Argon.

"Bana ihtiyacı var, ona geri dönmeliyim."

"Hayır," dedi Argon kesin bir dille. "O kendi kaderi]

"Ona geri dönmeliyim!" diye ısrar etti Thor.

"Şimdi sırası değil," dedi Argon. "Sen kendi görevii tamamlamalısın. Kendi eğitimini bitirmelisin. Eğer dönersen hem o ölecek hem de sen."

"O zaman ne yapmalıyım?" diye sordu Thor umut sı

"Şu ana kadar çoğunlukla ellerinle bazen kalbinle t ruhunla savaştın.Ama

dengeli değilsin. Bunun sebe insan doğasında takılı kalmış olman. Hala bu dünyc etrafındaki tüm fiziksel şeylere sanki gerçeklermiş bağlısın. Bir yerde gerçekler. Fakat bir diğerinde de Onlar sadece enerji biçimleri. Bunu anlayana dek sa olduğun güçler asla bütün olmayacak."

Argon döndü.

kocaman bir yılan sürünerek tam üstüne doğru geli

"Durdur onu!" dedi Argon.

Thor kılıcının kabzasına uzandı.

"Hayır!" diye emretti Argon. "Kılıcınla değil! Zihnir gücünü topla."

Thor'un kalbi yaratık ona yaklaşırken duracak gibi; çabuk bir biçimde bir tarafı insani yönüne güvenen çekmek ve yaratığı ikiye bölmek istiyordu.
Kendini kabzayı bırakması için tüm iradesini kullandı. Durd yanındaydı, tek avucunu kaldırarak onu yılana yom

Thor enerjiyi yılana yönlendirmeyi denedi fakat hi< olmadı, yılan yaklaşıyordu.

Thor "Argon!" diye korkarak bağırdı.

"Gücünü yönlendirmeyi denemeyi bırak," dedi Argı "Şunu anlamalısın ki bu yaratığı durdurmak için ge içinden gelmiyor, bu doğrudan yaratıktan geliyor, bırak. Yaratıkla bir ol. Kaslarını, üç kafasını, kuyru| ve hatta zehrini hisset. Zeminde nasıl ilerlediğini h ne kadar çok öldürmeyi istediğini hisset. Nefretini] bunu kavra."

Thor gözlerini kapayarak elini indirdi, Argon'un de yapmaya çalıştı. Odaklanırken, tıslama sesi arttı ve yaklaştı. Thor bir şeyler hissetmeye başladı, önce) sonra çok daha kuvvetli hissetti. Bu yaratığın enerji

"Çok güzel," dedi Argon. "Artık sen de bir yılansın. Tabiatın] değiştir. Yılanın tabiatını değiştir."

Zihninde Thor yılana durmasını emretti.

Thor gözlerini açtı yerdeki yılana baktı. Altı metre uzunluğundaydı ve hemen

önünde durmuştu, üç kafasındar tıslama duyuluyordu ama ona ulaşamıyordu sanki donmuşt Kafasının her biri Thor'u ısırmaya yelteniyordu.

"Yaratığı durdurdun," dedi Argon. "Ancak tabiatını değiştiremedin."

Thor, ona hiddetlenen hayvanın enerjisini hissediyordu ve iradesini farklı yöne dağıtmayı denese de olmuyordu. Onu durduruyordu ama ötesi yoktu, sadece bu bile muazzam bir çaba gerektiriyordu. Tüm vücudu titrerken artık daha fazla geride tutamayacağını hissetti.

Aniden hayvanın kafasından biri uzandı ve dişleri Thor'un koluna girdi.

Thor zehir vücuduna yayılırken hissettiği acıdan çığlık attı, uzun diş koluna yerleşmişti, kolu yanıyordu, şimdiye kadar hiç böyle bir acı hissetmemişti, sanki tüm kolu ateşin üzerindeydi.

"Gücün tereddütte," dedi Argon.

"Yardım et bana!" dedi Thor acı içinde nefesini tutarak.

"Yaratığı gönderene kadar olmaz," dedi Argon. "Ona direnmeyi bırak, seni ısırırken bile ona hala karşı çıkıyorsur

Thor inanılmaz bir acı içinde gözlerini kapadı, ter içindeydi; 98/317

Argon'un söylediklerine odaklanabilmek için elinden gele yaptı. Hissettiği acının ortasında, saldırının tam ortasında odaklanmaya çalıştı, sakinleşmeye çalıştı.

Nihayet içinde bir şeyler yer değiştirdi, yaratığa direnme bıraktı. Yaptığına ve ne olduğuna izin verdi sonra da yara dişlerini derisinden çıkarmasını niyet etti.

Yaratık dinledi ve bunu yaptığında Thor dişlerini çıkartır derisinde bıraktığı muazzam acıyı hissetti sonra yanma hi bıraktı. Ve sonra birden yaratık döndü ve çöle doğru yol almaya başladı, Thor çökmüştü.

Ve aniden anladı Thor. Yaratığa direniyordu. Etrafındaki güçlere direniyordu. Hepsinin bir olduğunu anlayamamış Tek bir hayat gücü vardı. Sadece aralarındaki ayrılıkları görüyordu ve ayrılık onu güçsüz yapıyordu.

“Mükemmel,” dedi Argon.

Thor gözlerini açtı ve Argon’u yanı başında dururken gör Asasına uzanıp altın başını Thor’un yarasına dokundurdu an sonra yara iyileşti, derisi sanki hiç ısırılmamış gibi normale döndü.

“Hızlı öğreniyorsun,” dedi Argon. “Aynı baban gibi.”

“Babam mı?” diye sordu Thor. “Onu tanıyor musun? O ki

“Elbette onu tanıyorum,” dedi Argon. “Onu ben eğittim/[1]

“Eğitmek mi?” diye sordu Thor. “Anlat bana,” diye yalvaı “kim o?” “Doğru zaman geldiğinde hepsi açığa çıkacak. Şu a sorman gereken soru yaşamak isteyip istemediğin, tamamlamayı seçiyor musun? Gwendolyn’i kurtarn

“Ediyorum!” diye hevesle bağırdı Thor.

“Kaderin muazzam,”dedi Argon, “ama aynı zaman karanlık. Muazzam olan her şey ışık ve karanlığa s< ikisini de kabullenmeye hazırlanmalısın.

“Hazırım!” diye bağırdı Thor.

Argon onu tartıyormuş gibi uzun süre ona baktı ve onay verircesine başını salladı.

“Kalk cesur savaşçı,” dedi Argon. “Şimdi yaşama z

Thor gözlerini kırptı, açtığında kendini çöl toprağıı yüzükoyun yatar halde buldu. Etrafta, onları bırakt beri yanında yatan Lejyon kardeşleri vardı. Onlar o yatarken, ikinci güneş batmış, günün sıcaklığı yeril bırakmıştı.

Thor elleri ve dizlerinin üstünde yavaşça doğruldu, enerji ve yeni bir gücün içinde dolaştığını hissediyc varlığının tüm hücreleri farklıydı. Kafasını ovalark* etti, acaba hepsi bir rüya mıydı? Ne kadarı gerçekti Argon?

Babası kimdi?

Thor ayak sesleri duydu, kafasını kaldırdığında yan birinin durduğunu gördü. Kahverengi ve sarılı bir V üstünde geniş beyaz bir kuşak vardı, Thor’a

merak gözlerle baktı. Bu adam henüz hiç karşılaşmadığı b aitti: yeşil derisi, daracık bir burnu, geniş dudaklar orantısız şekilde büyük gelen gözleri vardı.

Başlığını çıkararak Thor'a baktı, merakla onu incel] Arkasından ona benzer birçoğu çıkageldi. Bunlar el uzun kırmızı sopalar tutan kısa insanlardı.

"Yardım edin onlara," dedi liderleri.

Adamlar aralarına dağıldı her biri Lejyon üyelerind ve Indra'ya ve Krohn'a koşarak yerden kaldırdılar, kollarının altında iki omuz hisseti ve sürüklenmesi] verdi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Thor.

"Çöl sakinleriyiz," diye cevap verdi adam. Thor on< bir enerji aldı ve direnmedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Genç savaşçı," dedi adam. "Senin için iyileşme va

Onlar yol alırken Thor kah uyanık kah baygın olara süre geçtiğini bilemeden sürüklenmesine izin verdi karardı ve sonunda toprak yumuşak, sulu çimenler onu şaşırttı.

etti. Belki 90 metre çeperindeki bu daire, sulu otlar ağaçlarına ve daha önce hiç görmediği meyvelere sî Ortasında kristal mavisi bir göl vardı ve Thor sende oraya doğru gitti, dizlerini daldırdı ve kendini suyu yüz üstü bıraktı.

Hepsi sudan kana kana içtiler, her yudumda Thor h gücüne kavuştuğunu hissetti.

Artık içemeyecek hale gelince, sırt üstü döndü, su e serinletiyordu. Gökyüzüne baktı, palmiye yapraklaı ona gölge ediyordu, acaba cennete mi geldim diye r

"Kimsiniz siz?" diye yeniden sordu Thor, adam on< gülümserken.

"Uzun zamandır sizi izliyorduk cesur savaşçı," dec ölüme terk etmemeye karar verdik."

ONUNCU BÖLÜM

Andronicus zaferinin ardından, yağmalanmış Silesi mest olmuş bir şekilde atını sürerek girdi. Her iki) MacGil ordusundan Silesialı askerlerin cesetleri kat yığınlar halinde uzanıyordu. Binlerce Silesialı tutsa yığının ortasında birbirlerine uzun iplerle bağlanm kırbaçlanarak şehrin dışına sürülüyordu. Her taraf olan çekiçlerin çakılma sesleri duyuluyordu, devasa dikiliyordu, bunlar en kocaman Silesialı savaşçıları için yeterli uzunluktaydı. Liderlerini çarmıha germ hazırlanıyorlardı.

Şimdiden el ve ayak bileklerinden çivilerle gerilen bağırışları duyuluyordu. Birçoğu ölmüştü. Kurtulaı bağırıyor ve inliyordu. Andronicus gülümsedi, bu h en sevdiği bölüm olmuştu: Ezdiklerinin çektiği acil; çıkarıyor ve onlara Yüce Andronicus'un gücünün aj öğretiyordu.

Bazı tutsaklar dersini çabuk almıştı, diğerleri ise dc öğreniyordu. Silesialılar gururlu ve inatçı insanlard Boyunduruğu altına aldığı diğer insanlardan daha f dayanmış olmaları Andronicus'u şaşırtmıştı; bunu onlara hayranlık duyuyordu fakat aynı zamanda bu bedelini onlara ödetecekti.

Bu insanlar belli ki çözülmek istemiyordu Onları ne kökleştirse, ne kadar işkence vapsa da hiçbiri And:

korumuşlardı. Ancak herkesin zayıf bir noktası olmalıydı; ne gerekiyorsa, ne kadar sürerse sürsün çözülmeleri için bir yol bulacaktı.

Şehirde at sürerken, soğuk bir kış rüzgarı esiyordu, Andronicus derin bir nefes aldı sonunda tatmin olmuştu, nihayet Halka'nın hepsini fethetmişti. Tüm Krallığı. Nihayet, ayağının değmediği hiçbir yer kalmamıştı. Nihayet evrenin ulu efendisiydi.

Andronicus birbirlerine bağlı, etraflarında dikilen yeni kamplara götürülen kadın ve çocukların arasından geçti. Şimdiden şehrin enkazım yeninden inşa etmeye ve şehri baştan yaratmaya başlamışlardı. Andronicus'un isteğine göre. Şimdiden düzinelerce köle ağzında bir kuş tutan aslanın, Andronicus krallığının amblemini dikmek için çok çalışıyordu. Bir başka grup da Andronicus'un heykelini dikmeye çabalıyordu. Bu şehir meydanının tam ortasına yerleşecek

uzun ve geniş bir heykel olacaktı. Tabanı on beş metre uzunluğunda ve yüksekliği de otuz metre kadar olacaktı. Bittiğinde altın kaplanarak artık kime hizmet ettiklerinin parlayan bir hatırlatıcısı olacaktı.

Andronicus, yanından bir biri ardına geçen tutsaklan, onca Silesialı devlet adamını, onca MacGil üyesini görünce zevkten dört köşe oldu. Kim kimdi tek tek bilmek istiyor hepsine kendi elleriyle işkence etmesi gerektiğini düşünüyordu. Dört bir yanında şehirden alevler tütüyor, kalan yerleşim yerleri ateşe veriliyor şehrin geri kalanı da tarumar ediliyordu. Her köşesi yıkılacak ve yerine yepyeni bir şehir inşa edilecekti.

İşin en istek duyduğu ve en son kısmı ise aşağı şehre inerek MacGil kızıyla ilgilenmekti. Gwendolyn. Adamları aşağı Silesialıların hemen hemen hepsini bulundukları delilden çıkarmayı başarmış ve onları tutsak almışlardı. Bulmaları

gereken bir Gwendolyn kalmıştı, o çok iyi saklanmıştı. Adamları nerede olduğu öğrenmişlerdi, kalenin bir duvarında saklanıyordu ve az sonra onu bularak Andronicus'a teslim edeceklerdi. Bu sefer elinden kaçamayacaktı. Bu sefer yapacaklarını tüm halk izleyecekti, tüm adamların onun tadına bakacağından ve herkesin bunu izleyeceğinden emin olacaktı. Sonra işini bitirince, onu kendisi öldürecekti.

Andronicus gülümsedi ve bu düşünceyle derin bir iç çekti.

Atı dış kapıya, Kanyon'un geniş alanına doğru sürerek sadece biraz uzakta olan Aşağı Silesia'ya yöneldi. Her bir adımda Gwendolyn'i bulmaya ve zaferini tamamlamaya daha da yaklaşıyordu. Bu hayatının en büyük anlarından biriydi, bunu tamamlamak için yapması gereken tek şey kıza işkence etmekti.

Kendrick'in gözleri yorgunluktan, açık yaralarından ve kan kaybından dolayı ağırdı. Kollarını arkadan sıkıca bağlayan kalın ipleri hissediyordu, omuzlarını acı hissettirecek dereceye kadar geriyordu bu ipler. Yol alırken saçından tutularak sürükleniyor ve savaştan kalan tüm acıyı ve ızdırabı hissediyordu.

Kendrick çok sayıda İmparatorluk askeri öldürmüştü ama öte yandan vücuduna sayısız tekme, yumruk ve darbe almış, bir kolunu ve kalçasını da kılıç yarmıştı. Yüzü ve kafasında da kırbaç izleri vardı. Saçları yüzüne düşmüş kandan keçeleşmişti kimin kanı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir gözü yarı yarıya şişlikten kapalıydı, görmek çok güçtü. Ama yine de görüyordu ve

görmüyor olmayı diliyordu.

Etrafında MacGil ordusu üyelerini, dava arkadaşlarını 105 / 317

görüyordu, ölmüşlerdi. Gümüş üyeleri, birlikte büyüdüğü, sayısız savaşta yan yana birlikte savaştığı insanlar, ölmüştü. Onu en çok yaralayan, görmezden gelmeye çalıştığı şey ise yüzlerce Lejyon üyesinin görüntüleriydi. Hepsi aldıkları ilk zaferde ön safta yer almış, zamanından önce canlarını veren çocuklardan oluşuyordu.

Bu görüntü karşısında Kendrick de onlarla birlikte ölmüş olmayı diledi. Hayatta kalmış olması bir lanetti.

Kendrick, yüzlerce tutsaktan biri olarak meydanın dışına sürülürken yangınları, saldırılan kadınları gördü. Çocuklar bile bağlıydı. İmparatorluk askerleri her yerdeydiler, şehir tamamen yağmalanmaktaydı. Daha şimdiden
Yüce Andronicus fetihlerinin bir abidesi olarak, burayı tutsak bir şehir şeklinde inşa etmeye başlamışlardı. Köle efendileri tutsakları kırbaçlıyor, mermer yığınlarıyla çalışmaları için zorluyordu. Kırbaç sesleri tüm şehri dolduruyordu.

Kendrick arkasına bir tekme yedi ve diğerlerine karıştı. Tek yapmak istediği gözlerini kapamak ve çökmekti. Biraz ötesinde bir başka tutsak yere kapaklandı ve yere düşer düşmez bir İmparatorluk askeri kılıcını kaldırarak kalbine sapladı. Tutsak ağlamak için çok bitkindi, belki de umursamıyordu, ölümünü sessizce karşılarken isimsiz cesetler arasında yerini almıştı.

Kendrick ölmek istedi. Ama ölmemeye kararlıydı. Felsefesine aykırıydı. Kanının son damlasına kadar savaşan bir savaşçıydı o yaşaması için her ne gerekiyorsa onu yapacaktı.

Birçoğuyla birlikte büyük bir hacın önüne doğru getirildi, yarı baygın yarı ayıktı. Kaldırıldığını hissettiğinde gözlerini açtı ve İmparatorluk askerlerinin onu yukarıya iterek yamuk ahşap bir çarmıha karşı tuttuklarını gördü Yanı başında korkunç bir çığlık duydu, o tarafa bakınca bir İmparatorluk askerinin el ve ayak bileklerine çivi çakarak bir Gümüş üyesini çarmıha gerdiğini gördü. Kendrick arkadaşına yardım etmek için çabaladı ama kıpırdayamıyordu.

Kendrick diğer tarafa baktı ve yanındaki çarmıhı görünce kalbi kırıldı, orada sevgili yoldaşlarından biri vardı. Kolk. Çoktan çarmıha gerilmiş, başı aşağı düşmüştü artık hayatta değildi.

Kolk’un yanındaki haçta ise Atme vardı. Hala hayatta olduğunu görünce rahatladı. Vücudu yara bere içinde olsa da hala hayata tutunmaya çabalıyor gibiydi.

Kendrick yukarıya çekilirken kendini aynı korkunç kader için hazırlamaya çalıştı ama İmparatorluk askerleri aralarında tartışmaya başladılar. İplerle çarmıha bağlandığını hissediyordu ancak askerlerin konuşmalarından çivilerinin kalmadığını anlamıştı. Şansına, askerler etine çivi geçiremeyecekti.

Bunun yerine ipleri daha sıkı sararak onu çarmıha iple gerdiler. Bu korkunç derecede acı veren bir deneyimdi, tüm uzuvlarının çekildiğini ve patlamak üzere olduğunu hissediyordu.

Kendrick gözlerini kapadı ve tüm hayatı boyunca kıymetli saydığı şeyleri düşündü. Ona en yakın olanları. Yakınında bulunan her biri için sessizce dua etti. En çok da gözlerini kapayıp kafasını sallarken küçük kız kardeşi için. Gwendolyn için.

Lütfen Tanrım, diye dua etti. Hepimiz adına, onun yaşamasına izin ver.

Gwendolyn loş odasının zemininde adım atıyordu, o gün milyonuncu defa pencereye yürümüş ve aşağı Silesia’yı etkisi altına alan kaosu izlemişti. Gizli yerinden aşağıdaki meydana baktığında İmparatorluk askerlerinin sebep olduğu yıkımı görebiliyordu. Uçurumun yanından aşağı deli danalar gibi iniyorlardı, yüzlercesi, insanları korkudan titretiyordu. Geriye bir avuç insan kalmıştı, hepsi zaten tutsak olarak birbirlerine bağlanmış, İmparatorluk tarafından yukarı şehre sürülüyorlardı.

Boşalan sokaklarda tek kalan, uluyan rüzgarla taşman çığlıkların ve Kanyon duvarlarının yansıma sesiydi. İmparatorluk buraya kadar gelmişti ve bunun tek bir anlamı vardı: Kendrick’in son planı işe yaramamıştı. Andronicus’la savaşacak kimse kalmamıştı. Yenilgi tam olarak da buna benziyordu. Hepsinin uzun zamandır kaçınılmaz olduğunu bildiği yenilgi.

Gwendolyn İmparatorluk birliklerinin aşağı şehirde çığırtkanlık yaptıklarını izledi, onu aradıklarını biliyordu. Uçurumda inşa edilmiş bu gizli kaledeki gizli yerde bulunmasına rağmen onu bularak Andronicus’un kollarına götürmelerinin an meselesi olduğunun farkındaydı. Bu düşünce tüylerini ürpertti.

Gwen, Argon’un kendisini kurtaramayacağını biliyordu, insan ilişkilerine ikinci

kez dahil olamazdı onu artık kolyesi de koruyamazdı. Artık her şey bitmişti. Thor, onun bilmediği uzaklara gitmişti ve Gwen'e şu an yardım edecek başka kimse yoktu. Ölümü tek başına göğüsleyecekti.

Gwen, bir grup İmparatorluk askerinin ona doğru geldiğini gördü ve düşündüğünden de az zamanının kaldığını anladı.

Dışarı baktığında Gwen kendi için üzülmüyordu. Aî üzüldüğü hayal kırıklığına uğrattığı tüm insanlardı kapadı ve başlarına gelmiş olması muhtemel trajed düşünürken gözyaşı döktü. Kendrick, Godfrey, Sro< Kolk, Atme ve diğerleri; hepsi orada şimdiye kadar ölmüşlerdi. Göğsüne bir ağrı çöktü.

Thor'u düşündü ve kalbi parçalandı. Onu hiç ifade edemeyeceği şekilde sevmişti ve onsuz bir hayat düşünemiyordu. Bir yanı onsuz yaşamak istemiyor kendini Andronicus'un kölesi, onun oyuncağı olara düşünemiyordu. Eğer ölecekse şerefiyle ölmeyi ye|

Gwen bir karara vardı.

Döndü ve kapısında duran hizmetliye seslendi.

"Bana Illepra'yı getir- hemen!" diye seslendi.

"Evet efendim" dedi hizmetli ve odadan çıktı. Adır uzaktan yankılarken duyuyordu.

Gwen odayı arşınlamaya devam etti kalbi yerinden gibiydi ve kısa süre sonra kapı açıldı, Illepra kolund acele acele içeri girdi.

"Leydim, sizi ayakta ve yürürken gördüğüme sevin Yanaklarınıza renk gelmiş, hızla iyileşiyorsunuz."

"Fazla hızlı, korkarım," dedi Gwendolyn.

istemeyeceği ancak ve ancak başka bitkiler yetersiz kaldı| içilmek zorunda olan bir ilaç."

Illepra dikkatle ona baktı ve demek istediğini kavrayan gc açıldı.

Yavaşça kafasını salladı.

“Siz zehir istiyorsunuz,” dedi.

Gwen kafasını salladı.

“Krallara ve Kraliçelerin zehrinden,” dedi.

Illepra başını kuvvetlice salladı.

“Bunu yapmayacağım, leydim. Ben şifa sanatını bilirim v yemin ettim.”

Gwendolyn kararlıydı.

“Ben senin Kraliçenim ve sana emrediyorum!” dedi kesin tonuyla.

Illepra ona baktı, hareketsiz durdu; Gwendolyn ona doğru adım attı ve ellerini tuttu.

“Sana yalvarıyorum,” diye ekledi. “Bana o ilacı ver.”

Gwendolyn yanaklarından süzülen yaşları hissetti.

“Andronicus’un adamları beni bulmaya gelecek,” diye ekledi.”Benim onlarla yaşayabileceğimi düşünüyor muşu: Bildiğimiz ve sevdiğimiz herkes ve her şey artık ölü. Bu şekilde yaşamak istemiyorum.”

Illepra uzun ve ısrarlı biçimde baktı, sessizdi ve sonra çen düşürdü, yanaklarından damlalar süzülerek sepetin dibin karıştırdı, tüm bitkilere baktı ve küçük bir şişe içinde siy bir sıvıyı çekip çıkardı. Işığa doğru tuttu.

“Karakök,”dedi. “Bunu yudumlayın ve varlığınız son buls Dikkatli olun leydim, eğer bu son yudumunuz olsun istemiyorsanız sakın ola dudaklarınıza götürmeyin.”

Illepra ona sırtını döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Gwendolyn gidişini izledi sonra şişeyi eline aldı ve içinde sıvıyı ışığa tutarak baktı. Kum saati şeklindeki şişeyi döndürürken içindeki yoğun siyah sıvıya dikti gözlerini H meşum hem güzeldi. Gwen tarih kitaplarını hatırladı, bur içen kral ve kraliçelerin hikayelerini okumuştu, kendisini günün birinde bunlardan birini tutacağı aklına gelmezdi.

“Kral ve kraliçelerin içeceği,” diyen bir ses duydu.

Gwendolyn sesin kime ait olduğunu tanıyınca kalbi hızlar

Döndüğünde Argon’u ona bakarken gördü, gözleri parlıyc Tam içini görüyor, en karanlık düşüncelerine nüfuz ediyc gibiydi. Gwen utandı ve hemen şişeyi cebine sakladı.

Kafasını eğdi, yanakları kızarmıştı.

“Hayatımı kurtardınız,”dedi. “Savaş alanında. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

İfadesiz durdu Argon.

“Ancak tuttuğunuz şişeden anlaşılıyor ki yakında

öleceksiniz,” diye hem soğuk hem de onaylamayan cevap verdi. “Hepsi bir hiç uğruna mıydı öyleyse?”

Gwendolyn kızardı, suçlu hissediyordu.

“Asla bir hiç uğruna olmadı,” dedi.”Bu hayatta vey sonrakinde size borcum bitmez.”

“Bana olan borcunuz, yaşamaktır,” diye cevap vere

Gwen kaşlarını kaldırdı.

“Hala anlamıyorum,”dedi. “Nasıl yaptınız? Beşeri i hiç müdahil olamazsınız sanıyordum. Büyücülüğün olduğunu sanıyordum?”

“Haklısınız,”dedi, yavaşça en uçtaki pencereye gid Yorgun görünüyordu. “Yaptığım yasaktı. Büyücülеı yeminini bozdum. Bu ilk ve tek bir kez yaptığım bir yıldır ilk ve tek bir kez beşeri ilişkilere müdahale e oldum. Yasayı çiğnedim ve bunun için çok pahalı bi ödemek zorundayım. Yaptığımdan dolayı güçlerim çok uzun bir süre uyumak zorundayım. Beni uzun 1 göremeyeceksiniz en azından bir zamanlar gördüği şekilde.”

Gwendolyn duygu selinin altında eziliyordu.

“Benim adıma bunu göze aldığınız için üzgünüm,” “Onca kral ve kraliçe içinden benim için böyle bir ş yapmanızdan gurur duydum.”

içmeyeceğinizi biliyorum.”

Gwen kızardı.

“O zaman beni Andronicus’un merhametine mi ter edeceksiniz?” diye içerleyerek sordu.

“Ölümde bile, bir örnek teşkil etmelisiniz,” dedi. kalım meselesi değildir. Bu nasıl öldüğünüzle ilgilic diğerlerinin yaşama sebebidir.”

“Bana yaptıklarından sonra nasıl yaşarım?” diye s< içinde. “Daha fazlasını yapmasa bile?”

“Siz de diğer herkes gibi yaşarsınız,” dedi. “Size ya utanç duyacağınız bir şey yok. Hayata devam etme korkak olmak utanç verici asıl. Eğer size yapılanın s olmadığını kavrayamazsanız. Başınıza gelen, kim o aynı şey değildir. Bedeniniz ve canınız ve ruhunuz dünyada başınıza gelen olaylardan ayrıdır. Şu an d derece dar ve tensel bir gözden bakıyorsunuz. Anca sadece fiziksel değildir- aynı zamanda ruhanidir. O] fiziksel gözle bakmak tüm biçimlerin en düşüğüdüı

“Bu dünyaya sadece fiziksel bedende mi geldiğiniz: düşünüyorsunuz? Bizler aynı zamanda ruhani olar; tasarlandık. Bu hepimizin yaşadığı en yüksek seviyi nedenledir ki bedenimizin başına gelen fiziksel ola hiçbir manası yoktur. Bunlar bizim ruhumuza, özüı dokunamaz ve erişemezler. Dirseğinizi çizmeniz ve parmağınızı kaybetmeniz de aynıdır. Siz, Gwendol> değişmediniz.” zordu. Kendini savunmada hissediyordu.

Yumruklarını sıkarak: “Ben korkak biri değilim,” d<

“Olmadığınızı biliyorum,” dedi Argon. “Bedel öded biliyorum.”

“Bedel?” diye sordu Gwendolyn, aklı karışmıştı.

“Thor’un hayatını kurtarmam için bana yalvardığı: hatırlamıyor musunuz?” Size bunun mümkün olma söylemiştim siz de ısrar ederek her şeyi yapabilece söylemiştiniz. Size bunun bedelini ödeyeceğinizi ve ölümle yüzleşeceğinizi anlatmıştım. Artık bedelini Bu sizin küçük ölümünüzdü.

Ruhunuzun küçük ölü bedeninizin değil. Canınızın da.

Gwen hepsini hatırladı, söyledikleri onu rahatlatrm Dayandığı tüm korkular anlamlı gelmeye başladı. E artık hepsini anlıyordu.

“Minnettar olmalısınız,” diye devam etti Argon, “t hayattasınız. Sağlıklısınız. Thor’un çocuğunu taşıye Kendinizi öldürerek o çocuğu da kurban edecek mi: korkaklığınızdan? Bu kadar bencil misiniz?”

“Bencil değilim ben,” dedi meydan okuyarak, ama olduğunu biliyordu.

“Şu an benim baktığım yerden, gözlerinizden gele< sadece daha fazla acı, daha fazla üzüntü getireceği < dedi Argon. “Bana kalırsa gözleriniz asla etkisinder çekenlerin sahip olduğu göz. Aynı zamanda bozuk, sizi şaşırtacak; pek ala parlak, düşündüğünüzden c bir gelecek sizi bekliyor olabilir. Size bugün olan zil silinecek, izi o denli silinecek ki bir daha hatırlama; sanki hiç olmamış gibi. Hayat sadece tek bir yaşam değildir. Yeni hayatlarınız eskisinde olan acı ve piş silip süpürecek. Hayatımızda bir trajedi olduğunda takılıp kalırız sanki çamurun içine saplanmış gibi. (içindeyken sanki oradan asla çıkamayacakmışız gib Ama bize büyük bir hayat dersi verir bu çamurlar: I buradan çıkarmak elimizdedir. Sadece bir kez değil tekrar defalarca. Bu an sizin kendinizi çekip çıkarır vaktinizdir. Hayata korkularınızdan daha kudretli < gösterme vaktidir. Elbette korkmuyorsanız.”

“Korkmuyorum,” diyerek kararlı bir şekilde cevap

Argon ona gülümsedi, onu ilk defa gülerken görüye

“İkna etmeniz gereken ben değilim,” dedi. “Kendir etmelisiniz.”

Gwen döndü ve dolanmaya başladı, yavaşça pencer derin nefes alıyor ve daha iyi hissediyordu. Belki de söyledikleri doğrudur diye düşündü. Yine de onu h eden bir şey vardı.

“Peki ya Thor?” diye sordu. “Bana olanlardan sonr artık beni sevmeyecek, gözünden düşeceğim.”

“Thorgrin’i bu kadar hakir mi görüyorsunuz?” diyı Argon. “Belki de sizi daha fazla sevecek.” “Belki de/’ dedi “derinlerde çok farklı düşünebilir. On; yük etmek istemem. Benimle birlikte olması gerektiğin düşünmesini istemem. Onun

benimle birlikte olmasını istemesini isterim.”

Argon yavaşça kafasını salladı.

“Arkadaşımız Thor’u gerçekten küçük görüyorsunuz,” “Size olan aşkı kendine duyduğundan fazladır.”

Gwendolyn yüzünü indirdi yanaklarından düşen yaşı h Söylediği bu sözlerin doğru olduğunu duyumsadı.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu. “Burada kalamam, edilirim. Teslim mi olayım?”

Argon içini çekti.

“İyi eğitim almış birisiniz,” dedi. “Eski zamanlarda kac saldırıya uğradıklarında ne yaparlardı? Nereye giderler

“Gitmek mi?” diye sordu, şaşırmıştı. Bunu söylerken farkında olmadan bir şeyler hatırlamaya başladı.

“Sığınak Kulesi” dedi Argon.

Argon bunu söyler söylemez, Gwen hatırladı.

“ “Güney Halka’nın ucunda,” dedi hatırlayarak. “Kadın] şifa bulmaya gittiği bir yer. Bir manastır. Sessizlik yemi ederler. Bazıları topluma döner, bazısı ise kalır.”

“Orası kutsal bir yerdir,” diye ekledi Argon. “Kimse tarafından dokunulmayacağınız bir yer. Andronicus

J.____J_____U ____1, ____1__±.__

Sonra karar verirsiniz. Ölmek yerine en iyisi oraya giderek dünyadan elinizi eteğinizi çekmenizdir.” dedi.

Gwendolyn bu fikri tartarken, pencereden dışarı baktı, Andronicus’un birlikleri yaklaşıyordu. Yavaş yavaş Sığınak Kulesi hakkında okuduklarını hatırlıyordu, antik zamanlarda yeniden grup olarak kendilerini iyileştirmek için kadınlar buraya kaçarlardı. Üzerinde daha fazla kafa yorunca, bunun yapılacak

en doğru şey olduğuna ikna oldu. Halkının şu haliyle ona ihtiyacı yoktu. Onun hayatta kalmasına ihtiyaç duyuyorlardı.

“Ama ya“ diyerek Argon’la konuşmak için döndüğünde, çoktan gitmiş olduğunu fark etti.

Odayı aradı, şaşırmıştı ama Argon hiçbir yerde yoktu.

Gwen artık onu bulmalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Zehri aldı yeniden baktı, kendiyle mücadele verdi.

Aniden kararını kesinleştirdi. Argon haklıydı; o bundan daha güçlüydü. Korkaklığa asla müsaade etmeyecekti. Asla.

Gwen geriye uzandı ve şişeyi duvara fırlatarak parçaladı. Sıvı, bir tıslama sesiye duvara yapıştı sonra da katran gibi yavaşça yere damlamaya başladı.

Gwen “Steffen!” diye bağırdı, aceleyle kapıya koştu.

Steffen hemen geldi koşarak odaya girdi, gözlerinde panik Gwen’e bakıyordu.

“Bana anlattığın gizli tüneller. Onlar nerede biliyor musun?”

“Evet leydim,” dedi aceleyle. “Srog bana anlatmıştı.

Yanınızda olmamı ve onlara ihtiyaç duymanız halir yolu göstermemi emretmişti.”

“Şimdi gösterebilirsin,” dedi.

Gözleri heyecanla parladı.

“Ama leydim, nereye gideceksiniz?”

“Halka’yı geçip güneye, Sığınak Kulesi’ne varacağır

“Leydim, size eşlik etmeliyim. Bu kendi başınıza çıkabileceğiniz bir yolculuk değil.”

Gwen endişeyle kafasını salladı, kapıların ardında c ayak seslerini duyuyordu.

“Sen gerçek bir arkadaşsın,” dedi, “ama bu çok tek yolculuk ve hayatını tehlikeye atmayacağım.”

Steffen kararlılıkla kafasını salladı.

“Bana eşlik etmeme izin vermezseniz size yolu gös Onurum buna engel olur.”

Gwendolyn uzaktan yaklaşan adamların ayak seslеı başka şansı olmadığını biliyordu. Steffen’ın sadaka boyu minnettar kalacaktı.

“Tamam,” dedi, “hadi gidelim.”

Burası karanlık bir tüneldi, soğuk ve nemliydi. İçine yürüyordu. Oradan ayrıldıkları için içi bir an ürper< Birbirlerine savaşçı ifadelerle baktılar ve olacakları düşününce Gwen yutkundu ama başka şansı yoktu bu vardı bir de ölüm.

Askerlerin ayak sesleri daha da yakınlaşınca, ikisi a içerde ilerlemeye ve özgürlüğe doğru uzun ve çetin sürünüşlerine başladılar

Thor gözlerini açtı, uzun zamandır hissetmediği bir hoşnutluk ve huzur deneyimliyordu. Dinlemiş, yenilenmişti; yumuşak, konforlu çimenlerin üstünde uzanırken serin esintiler yüzünü okşuyordu. Doğruldu ve etrafına baktı tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak etti.

Sabahın ilk ışıkları çöl üzerine dağılarak Thor’un uzandığı vahayı aydınlatıyordu. Yavaşça hatırlamaya başladı. Gördüğü rüyayı, Argonla konuşmasını sonra uyanarak onları buraya getiren çöl sakinini bulmasını. Yarı baygın yarı uyanıktı, hemen etrafına bakarak diğerlerinin de orada olduğundan emin oldu.

Hepsini yanında görünce derin bir nefes aldı. Hepsi gölün kenarındaki çimenlerin üstüne rahatça uzanmış, güzelce uyuyorlardı, onları uzun zamandır bu kadar iyi görmemişti. Etraflarını palmiye ağaçları, meyveli ladinler çevirmişti, serin sabah esintisinde yavaşça hareket ediyorlardı.

Bu çöl sakinleri tarafından kurtarılmışlardı. Thor bunun farkındaydı, onlara teşekkür etmek için döndü. Bir grup, suyun yanında oturuyordu avuçlarını

uzatmış, gözleri kapalı bir çeşit törendeymiş gibi bir şeyler mırıldanıyorlardı. Görüntüleri durgun suları andırıyordu ve çok güzel görünüyorlardı. Mırıldanmalarından gelen yumuşak tını havaya karışıyor ortamın daha fazla gerçek üstü görünmesine katkı sağlıyordu.

Vaha çemberinin ötesinde her yer çöldü. Sarı, sıcak çöl zalimce ufka kadar sonsuzluğa uzanıyordu. Sıcağın dalga dalga kavurmaya başlaması için henüz erkendi ama Thor kısa bir

süre sonra bunun olacağını biliyordu.

“Uyanmışsınız,” dedi bir ses.

Thor döndüğünde çöl sakinlerinden birini, onları k adamı yanı başında, ona nazik ve şefkatli gözlerle 1 buldu.

“Uzun ve dinlendirici bir uykudan uyandın.”

Thor hatırlamak için beynini zorladı. Etrafına baktı kardeşleri birer birer kalkıyordu.

“Size büyük bir borcum var,” dedi Thor. “Hepimizi Hayatımızı kurtardınız.”

Adam kafasını salladı.

“Bize borcunuz yok,” dedi. “Bizim size borcumuz \

Thor aklı karışmış halde adama baktı.

“Biliyor musunuz,” dedi adam, “efsanelerimiz sizi Bugünü anlatır. Burada baygınlık geçireceğinizi ani Sizi nesillerdir bekliyorduk, yolculuğunuzda yardır için bu anı bekliyorduk. Göreviniz sadece sizin değı kurtaracak, hatta burada İmparatorlukla bile.”

“Beni mi bekliyordunuz?” dedi Thor, şaşırmıştı. “Anlayamıyorum. Beni biriyle karıştırıyor olmayas

Adamlar kafalarını salladı.

“Neredeyiz?” dedi O’Connor.

“Büyük Çölün derinliklerindesiniz,” diye cevap ver adamları da nihayet kalkıp onlara katılmıştı. “Tam ortadasınız. Hiç kimse bu kadar ileriye varamamışt yaşayanlarımız bu vahayı bilir. Bu çöl zalimdir. Ha} olduğunuz için şanslısınız.”

“Onları uyarmıştım,” dedi Indra kafasını sallayarak

“Bir görevimiz var,” dedi Reece.

“Kayıp Kılıcı arıyoruz,” dedi O’Connor araya girere

“Bize Aslabatmaz’a götürüldüğü söylendi,” diye ek

Çöl sakinleri dönüp birbirlerine baktılar, gözleri şa fal taşı gibi açılmıştı.

“Aynı kehanetlerin anlattığı gibi,” dedi liderleri, d< Thor’a baktı.

“Bizi oraya götürür müsünüz?” diye sordu Thor.

“Elbette,” diye cevap verdi liderleri. “Götürmeliyiz görevimiz. Bizi yakından takip edin ve taşıyabilecek çok meyve alın,” dedi. Başlıklarını geçirdiler, asalaı kaldırdılar ve yürümeye başladılar. “Meyveler tek} kaynağınız olacaktır.”

sabah sisinde görünmez olmuşlardı bile.

Arkalarından takip ederken Thor kardeşlerinin yar adımlarla geldi, sarı meyvelerden birini merakla ka meyveyi ısırır ısırmaz içindeki su neredeyse patlayc Thor’un ağzından yüzüne, çenesine, boğazına ve çö topraklarına damladı. Mümkün olduğu kadar çoğur avucunda biriktirmeye çalıştı, meyveyi heba ettiği: kızmıştı kendine.

“Dikkatli olmalısın,” dedi Indra. “Sumeyveleri hass çoğunlukla sudan ve ince bir kabuktan oluşurlar. İç sadece su vardır. Bu su özel bir enerji verir. Gıdadaı çok.”

Thor suyu içti, tatlıydı ve enerji patlaması yaşattı. I ekşimtıraktı. Meyveye yeni duyumsadığı bir saygıy

“Yavaşça ve dikkatle ısırmaksın,” diye ekledi Indn “Şimdiden birini ziyan ettin.”

Thor öne eğildi ve meyvenin kalanını Krohn’un duc sürdü yalayıp içmesine izin

verdi. Khor kana kana i içebilirdi.

Thor ve arkadaşları Thor’un anlayamadığı bir biçin esrarengiz bir şemayı takip ederek yürüyen çöl sak hemen arkasından yürüdüler. Zaman geçtikçe güne ve daha sıcak oldu, Thor yine zor nefes almaya başl Arada sırada bir toz bulutunun esinti yaratması etk etmiyordu, Thor ellerini yüzüne götürdü kumdan s çalışıyordu. Çöl sakinleri sadece başlıklarını indirn su için gerçekten minnettardı, bunu da Krohn’la paylaştı. Kardeşleri de aynı şeyi yaptılar. İlk çöl yürüyüşlerinin ak bu meyve yürümesi için ona enerji veriyordu. Başlangıçta bunları toplarken ekstra ağırlık almaya gönüllü olmamışt ama şimdi bunları taşıdığına memnundu. Hatta bunlarda yedikçe ne kadar hafiflediğini hissetmekten biraz korkuy<

“Hey, burada meyve var!” diye bağırdı O’Connor.

Thor döndü ve çölün tam ortasında tek başına yanlarında duran bir palmiye ağacı gördü. Dallarından kırmızı meyve sarkıyordu. O’Connor ona doğru yöneldiğinde çöl sakinlerinden biri onu gömleğinden sertçe yakaldı ve geri çekti.

Thor ve diğerleri anlam veremeden merakla bakıştılar.

“Bırak beni!” diye bağırdı O’Connor.

Aniden, ağacın altındaki toprak açıldı, devasa bir obruğa dönüşerek ağacı ve etrafındaki her şeyi yuttu.

O’Connor orada durdu, gözleri yerinden fırlayacak gibi bakakalmıştı, eğer tek bir adım daha atsaydı ölmüş olacal

“Çöl kendine has gönül çelenlerle doludur,” dedi çöl sakinlerinden biri O’Connor’a. “Dediğim gibi bizi yakında] takip edin.”

Yürümeye devam ettiler, O’Connor sarsılmıştı, hepsi bulundukları bu yer için yeniden saygı duydular, çöl sakinlerini mümkün olduğu kadar yakından takip etmeye başladılar.

Sessizce çölün daha da derinlerine yürüdüler, yol aldılar t

bacakları ve ayakları yorulana kadar. Bu gittikçe hacca benzeyen bir yolculuk oluyordu.

Saatler geçti ve Thor bu rutinde bir molaya ihtiyaç duydu, lider çöl sakininin yanına yanaştı.

“Neden burada yaşıyorsunuz?” diye sordu Thor.

“Sizin gibi biz de özgür olmak istiyoruz. Andronicus’un erişemeyeceği kadar özgür. Özgürlüğümüz yaşadığımız yerden çok daha kıymetli.”

Bu tüm İmparatorluk boyunca defalarca duyduğu kendini tekrar eden bir konuydu.

“Eğer Andronicus’u yenerseniz, sadece kendinizi değil hepimizi kurtaracaksınız,” diye ekledi.

“Ama bu çöl çok zalim ve affı olmayan bir yere benziyor,” dedi Thor.

Adam gülümsedi.

“İmparatorlukta da zalim ve affı olmayan yerler var,” diye cevap verdi. “Aynı zamanda burada hayal edemeyeceğiniz kadar güzellik, bolluk ve refah dolu olan yerler mevcut. Okyanus şehirleri. Altından şehirler. Gözünüzün alabildiğine engin yeşillikler, derin verimli araziler. Dibi olmayan şelaler. Balıklarla dolu nehirler. Buralar Andronicus’un aldığı yerler. Bir gün, tekrar bizim olabilir.”

Thor’un ayakları zonkluyordu ikinci güneş gökyüzünden inene kadar yürümeye devam ettiler. Sumeyveleri çoktan tükenmişti ve Thor daha fazla dayanabileceğinden emin değildi. Tam konuşacağı sırada sıcak dalgası iyiden iyiye

bunaltırken ileride çölden farklı bir şey olduğunu s Gözlerini kırptı, serap gördüğünü düşündü. Ancak yakınlaştıklarında serap olmadığını anladı.

“Aslabatmaz,” diye bağırdı Indra.

Thor’un kalbi hissettiği rahatlamadan dolayı hızları

“Evet,” dedi lider, “Nehrin çöle sınırı var. Burası bi bittiği diğerinin başladığı yer.”

Enerjileri yenilenerek, kumun yavaşça otlara döndi bittiği, çayırların daha yeşil ve daha kalın olduğu y< yürüdüler. Orada, belki yüz metre uzaklıkta çimeni Aslabatmaz Nehri duruyordu. Bir tarafta uzun ağaç orman diğer yanında da yeşil tepeler vardı.

Çöl sakini lider, durdu ve Thor'a dönerek "Sizi bura bırakıyoruz," dedi.

"Size borcumuzu nasıl ödeyebiliriz, bilmiyorum," <

"Kılıcınızı bulun," diye cevap verdi. "Andronicus'u bizim için yeterlidir."

Öne eğilerek Thor'u kucakladı, Thor da ona sarıldı.

"Bizi unutmayın," dedi adam.

Sonrasında çöl sakinlerinin hepsi yüzleri başlıkları; halde döndüler ve çöle doğru yol aldılar. Thor ve di arkalarından baktılar, henüz çok ilerlememişken b

Thor ve diğerleri merak içinde birbirlerine baktılar hepsi döndü ve önlerinde uzanan dipsiz nehre baktı. Aslabatmaz. Thor'un düşündüğünden daha büyüktü, sanki her yöne kilometrelerce uzanıyordu. Mavi bir ışıkla parlıyordu ve Thor içinden gelen yoğun eneriyi hissedebiliyordu. Bu normal bir nehir değildi.

Thor, hırsızların kaçırdığı Kılıçla ilgili bir işaret umuduyla dört bir yana baktı. Diğerleri gibi savunmadaydı, elleri kılıçlarının kabzalarındaydı her an bir tehlikeye hazırdılar. Eğer hırsızlar buradaysa her an ortaya çıkabilirlerdi.

Thor her ne kadar kıyıları gözleriyle didik didik etse de hiçbir şey görünmüyordu, burada olduklarına dair hiçbir kanıt yoktu. Geç kalmamış olmayı diledi.

"Belki de biraz geç kaldık," dedi O'Connor. "Belki de Kılıcı attılar ve gittiler."

"Ya da belki de gelmediler," dedi Reece.

"Eğer gelip Kılıcı atmadılarsa, sulara bakmamızın hiçbir yolu yok," dedi Elden.

"Eğer Kılıç oradaysa," dedi Indra, " o zaman dünyanın arşına doğru yol almıştır. Tek umudunuz buraya onlardan önce gelmiş olmak ve Kılıcı atmadan onlara engel olmak."

“Gelip gelmediklerini anlamamız gerekiyor,” dedi Thor. “ Eğer geldilerse, bir iz bırakmış olurlardı. Bunu bulmalıyız. Ne olduğunu tam olarak anlamalıyız. Hadi kıyıya bir bakalım.”

Hepsi nehrin beyaz kumlu kıyılarına ayrı ayrı dağıldı ve her türlü izi ve sıra dışı ne varsa bulmak için kıyıları irdelemeye başladılar. Thor botlarını çıkardı ve yeşil otların üzerinde

yalın ayak yürümeye başladı, kumların üzerinde ayaklarını buzlu sulara batırdı, iyi hissetmişti, özellikle de uzun ağaçların gölgeleri onu serinletmişti. Diğerleri de aynını yaptı.

Saatlerce nehrin kıyılarında yürüdüler, sular parıldıyordu ve sonra Reece bağırdı:” Buraya!”

Hepsi heyecanla o yöne döndüler ve Reece’in kumda gösterdiği ayak izlerine baktılar. Bunlar kalabalık bir grubun izleriydi, hepsi orada durarak inceledi.

“Ormandan geliyorlar,” dedi Reece.

“Bu, bizden önce gelmiş oldukları anlamına gelir,” dedi Elden.

Thor’un kalbi hızla atmaya başladı, yukarı baktığında kumda ayak izlerini gördü. Bu hiç de iyiye işaret etmiyordu.

Beyaz kumların üzerindeki izleri takip ederek nehrin çizgisinde yol aldılar. Aniden izler kesildi.

Hepsi orada kafalarını kaşıyarak durdular, kuma ve sonra suya baktılar.

“Su burada daha koyu,” dedi Reece.

O’Connor “Burası gölün en derin yeri olmalı,” dedi.

“Öyle,” dedi Indra, öne çıkıp suya bakarak. “Eğer Kılıcı her hangi bir yere atacaklarsa buraya atmaları en mantıklısı.”

Thor yutkundu. Indra haklıydı. Kılıç sonsuzluğa gitmiş olabilir miydi?

“Fakat ayak izleri neden bitti?” diye sordu Thor.

Hepsi durgun sulara bakarak merak ettiler. Duyduk suyun çıkardığıydı. Thor kendini aşağı batıyor gibi

“Biz bütün bu yolu,” dedi O’Connor, “Kılcın sonsuz kaybolduğunu bulmak için mi geldik yani?”

Suyu gözleriyle taradılar ama hiçbir şey görünmüy

“Eğer Kılıç buradaysa onu geri alabilmenin hiçbir) dedi Elden.

“Şimdi ne olacak,” diye sordu Reece. “Halka’ya baş olarak mı döneceğiz?”

Indra onlara sırtını döndü ve ormanın kenarına doj

“Emin değilim,” dedi sonunda.

Hepsi dönüp ona baktı, diz çökmüş dalları inceliyoı

“Şu ağaçları görüyor musunuz?” dedi. “Dallarına b Yaptıkları açıya. Görünüşe göre biri buradan ormaı geri çekilmiş.”

Thor döndü ve diğerleriyle beraber gölden uzaklaş; çam ağaçlarının olduğu yere yönelen Indra’yı takip Ondan şüphe duymamayı öğrenmişlerdi, onları orı yönlendirirken de hiç soru sormadan takip ettiler.] derine ilerledikçe Thor da görmeye başladı. Başlan ama sonra basbayağı görünür oldu. Burada belli bel

Patika ormana doğru ilerliyordu, sonunda açıldı ve gölün bir başka tarafına, yeniden kumlu kıyılara vardı. Kıyıların bu tarafı belirsizdi, gölgeyle kapanmıştı, çamın ağır dalları üstüne kıvrılıyordu. Thor yakından bakınca kumun üzerinde gölgede saklı başka bir şey gördü.

Daha da yakınlaşınca Thor aniden durdu ve donakaldı, diğerleri de; gördükleri karşısında şok olmuşlardı.

Orada kumun üzerinde, nehrin kenarında Halka’dan Kılıcı çalan hırsızların bedenleri yatıyordu. Tüm hepsi orada kumda yatıyorlardı, ölmüşlerdi.

Vücutlarından akan kan kuma dökülmüştü, hala ıslaktı ve kırmızı renk her yerdeydi, ortalarında yatan düzinelerce İmparatorluk askeri vardı, onlar da ölmüştü.

Thor ve diğerleri şaşkınlık içinde orada durdular, gördüklerini anlamlandırmaya çalıştılar. Belli ki aralarında bir ihtilaf çıkmıştı. Ama neden? Nasıl? Ve Kılıca ne olmuştu? Etrafta ona dair hiçbir işaret yoktu. Hırsızlar katledilmeden önce Kılıcı sulara atmışlar mıydı? Kurtulan İmparatorluk askerleri var mıydı ve buınlar ihtilaftan sonra Kılıçla beraber kaçmış olabilir miydi?

“Görünüşe göre hepsi birbirini öldürmüş,” dedi Elden.

Hepsi yavaşça bu katliam yerinde yürümeye başladı anlamaya çalışıyorlardı.

“Hayır,” dedi Indra sonunda, çömelmiş ve vücutlarındaki izleri incelerken. “Saldırıya uğramışlar. Hepsi. Bir başka şey tarafından.”

‘Saldırıya mı uğramışlar?” diye sordu Elden. “Ne saldırmış?’ 130/317

Indra elini askerlerden birinin göğsünde gezdirerel verici bir şekilde ona baktı:

“Ejderhalar.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Godfrey yavaşça gözlerini açtı, kafası zonkluyordu. Daha c canının bu kadar yandığını hiç hatırlamıyordu, vücudu sar dünyanın yükünü taşıyordu. Her kası ağrıyor ve kasılıyord orada öylece yüzükoyun otların üstünde yatarken tüm uzuvlarını hareket ettirmeye çalışarak hepsini denedi. Sar üzerine ölü toprağı atılmıştı.

Kafasını salladı ve hatırlamaya çalıştı. Neredeydi? Ne olmuştu?

Godfrey dışarı baktı ve hemen ötede ona bakan bir cesedir yüzünü gördü, gözleri açıktı sanki ona inceliyordu. Başlan olarak gözlerini kırptı ve geriye doğrularak etrafına bakım Savaş alanının her yerine cesetler savrulmuştu. Boynunu çevirdi her yönde aynı manzara vardı.

Sonra hatırladı. Andronicus’a karşı savaş. Başlangıçta zafe sonra yenilgi. Katliam.

Godfrey yaşadığına hayret etti. Aynı zamanda kardeşi Kendrick ve diğerleriyle birlikte savaşma cesareti gösterdi için, kendiyle gurur duymaktan kendini alamadı. Onlardal< yetenek Kendrick’te yoktu ama ne gariptir ki belki de bu,

t da onu kurtaran şeydi. Kendini öylece kalabalık savaş alan atmış, biraz da utanarak onlardaki çevikliğin kendinde olmadığını fark etmişti. Saldırı esnasında Godfrey bir aske yerdeki kanma basarak kaymıştı üstelik bu daha kılıcını bi çekemeden olmuştu. Yerde yüz üstü yattığını, ayağa kalkn çalışırken askerlerin ve atların sürekli onu ezdiğini hatırlıyordu.

132/317

Godfrey kafasına bir at tarafından sağlam bir tekme yemişti bu onu bayıltmış olmalıydı. Ondan sonrası karanklıktı.

Godfrey elini yanma götürdü, atın onu tekmelediği yerde büyük bir yara hissetti. Kılıcını kaldırıp savaşırken bir başka şövalye tarafından değil de bir at tarafından yıkılmış olmaktan utandı ama en azından etrafındaki diğer askerlerin aksine bu onun hayatını kurtarmıştı.

Ertesi sabah olmuştu ve Kanyon'da soğuk sis yol alırken Godfrey titredi bütün gece baygın kalmıştı. Ölü beden denizinin ortasına oturdu, günün ilk ışıklarında gördüğü zalim bir sahneydi bu. Uzakta Andronicus'un birliklerinin devriye gezdiğini fark etti. Uzaktan kılıcın havayı keserek etleri yarma sesini duyuyordu. Godfrey görmek için boynunu uzattı, bir İmparatorluk askeri yaklaşık elli metre uzakta bir bedenden diğerine geçerek kılıcını kaldırıyor ve öldüklerinden emin olmak için her cesede saplıyordu. Bunu sistematik olarak bir cesetten diğerine geçerek yapıyordu ve Godfrey'e doğru geliyordu.

Godfrey yutkundu, gözleri fal taşı gibi açıldı, ölümden bir kez kurtulmuştu ama her halde İkincisini atlayamayacaktı. Çok hızlı düşünmek zorundaydı yoksa gerçekten ölecekti.

Dövüş yetenekleri yeterli olmasa da bunu zekasıyla telafi ediyordu Godfrey. Kardeşlerinin eğitimi onda yoktu ama hayatta kalmak için eşsiz bir yeteneği mevcuttu. Büyürken her şeyden kurtulmanın bir yolunu bulurdu, şimdi her zamankinden çok bu yeteneklerine ihtiyacı vardı.

Godfrey çabucak etrafındaki cesetlere baktı ve kendi boy ve ölçülerine sahip ölü bir İmparatorluk askerini fark etti. Omzundan geriye bakarak gezinen askerin bakmadığından emin olduktan sonra ileriye doğru emekleyerek cesede

yanaştı. Mümkün olduğunca sessiz bir biçimde ve yakalanmamayı umarak zırhını çıkardı.

Godfrey kendi zırhını da çıkardı, vücudu sanki kış havasıı maruz kalmış gibi donuyordu; uzanarak baştan aşağı düş kılığını üstüne geçirdi, hatta üzerinde kısa bir kılıç ve harı olan kemeri bile aldı, sonra kalkanı tuttu hatta miğfere uı onu da aldı, şansına miğferin yarım daire şekli sayesinde yüzünün de yarısını saklamış oldu. Bütün bunları mümkü olduğunca hızlı bir biçimde yapmaya gayret ederken bir yandan da kısa aralıklarla diğer İmparatorluk askerinin yakınlaşıp yakınlaşmadığını omuzunun üzerinden kontn ediyordu. Neyse ki asker yaklaşırken onun olduğu tarafa bakmıyordu.

Godrey çabucak döndü ve sırt üstü yattı, İmparatorluk askerinin kalkanını üstünde tutuyordu böylece ön tarafın yer alan amblem ağzında kuş tutan bir aslan- açıkça görülüyordu.

Gezinen asker ona yanaştı ve durdu. Godfrey'in gözleri ke bu numarayı yutması için dua ediyordu. Bir sonraki anın yaşayıp yaşayamayacağını belirleyecek kader anı olduğur biliyordu. Eğer havayı delen çeliğin sesini duyarsa öldürül ve oyunu açığa çıkacaktı. Fakat asker ayağıyla dürterse o zaman oyununun işe yaradığını anlayacaktı.

Askerin başında beklediği o an Godfrey'e sonsuz gibi geln

Sonunda, botunun ucuyla omzunu dürttüğünü hissetti.

Godfrey içten içe rahatladı, dışarıdan ise uyanma numara yaptı, gözlerini açtı, kırpıştırdı, aklı yerinde değilmiş gibi davrandı.

"Hayattasın" dedi İmparatorluk askeri. "Güzel. Yaralı mısın? Yürüyebiliyor musun?"

Godfrey yavaşça oturdu, acıyı taklit etmek zor değildi zira yarası gerçekti; uzandı ve yüzündeki yarayı hissetti ve İmparatorluk askerinin onu ayaklarından sürüklemesine izin verdi. Bacakları ve vücudunun geri kalanı kas katıydı ama yürüyebiliyordu.

"Üzgünüm bayım, şeritlerinizi görmedim," dedi asker huşu içinde aniden dikkat kesilmişti.

Godfrey şaşkınlıkla baktı, anlamamıştı. Sonra çaldığı üniformayı fark etti. Kıyafetlerini çaldığı asker muhtemelen yüksek rütbeliydi.

Godfrey oyunun ortaya çıkmasından korkarak hemen rolüne adapte oldu

“Seni bu seferlik affediyorum,” dedi, “ama bir dahaki sefere uygun şekilde üstüne bildireceğim. Beni anlıyor musun?” dedi, en sert ve en otoriter ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

“Evet, efendim!” diye cevap verdi asker.

Godfrey orada durdu, ona baktı hızlıca düşünmek zorundaydı. Bu rolü çok iyi oynamak zorundaydı; tek bir yanlış hareketle kendini açık ederdi.

“Size bir hemşire gönderelim mi efendim?” diye sordu asker.

“Hayır, ihtiyacım yok. Unuttuysan hatırlatayım ben subayım. Hafif yaralarımız olur.”

“Evet, efendim,” dedi asker.

Godfrey’in zihni düşünceden düşünceye koşuyordu. Öylece yürüyüp gidemezdi çok riskli olurdu. Ya oyunu bir şekilde açığa çıkarsa ne olurdu?

“İşte buradasın,” diye seslendi biri.

Godfrey İmparatorluk subaylarının yaklaştıklarını gördü. Miğferi aşağıda, siperi açıkta olduğundan onu tanımamış olmalıydılar.

“Subay toplantısı,” dedi bir ses.

İmparatorluk subaylarından oluşan grup yaklaştı, bir elini sırtına koydu ve diğerleriyle beraber ona yolu gösterdi.

Godfrey kendini bir grup İmparatorluk subayıyla yürür halde buldu, cesetlerle dolu alanı yararak, Silesia’nın dışına, Andronicus’un karargâhına doğru ilerliyorlardı. Omzu üzerinden onu bulan askerin bu sahneyi izlediğinden, ona yeniden bakıp bir yanlış yaptığını anlamadığından emin olmak için bakmaya korkuyordu. Bunun yerine adımlarını hızlandırdı ve bu adamlarla yola devam etti. Bir yandan da kaderinin garip dönüşüne hayret ediyordu. Bunu ne kadar sürdürebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yanı dönmek ve koşmak

istiyordu ama eğer bunu yaparsa asla hayatta kalamazdı. Ayrıca nereye kaçacaktı? Tüm şehir tutsak edilmişti. Güvenli hiçbir yer yok gibiydi.

Silesia'dan uzağa dış kapıya doğru çıktılar, bu sırada Andronicus'un çadırlarda kamp yapan milyonluk ordusu önlerinde görüldü. Godfrey gördükleri karşısında zorla yutkundu. Düşman hattından git gide içeri giriyor, diğerleriyle karışıyordu; Andronicus'un karargâhına doğru ilerlerken kimse ona ikinci kez dönüp bakmıyor gibiydi.

Kurtulmuştu. Hepsini kandırmıştı. Oyuna devam ediyordu. Ama ne kadar devam edebilirdi?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erec, Brandt ve Dük'ün çok sayıdaki adamıyla beraber at sürüyordu, hepsi de Savaria'nın kapılarının ardında saldırıyordu, kale kapısı arkalarından çarpılarak kapandı, şehir sadece nöbetçi olarak dikilen bir kaç asker tarafından korunuyordu. Hepsi doğuya giden yolda ilerliyordu, yüzlerce kişilerdi, Doğu Boğazı'na doğru gürültülü yolculuklarına başladıklarında tozu dumana katıyorlardı.

Korkusuz ve kararlı tek bir grup olarak şafakla beraber kendi canları için yolculuklarına başlamışlardı. Tehlikenin ne olduğunu biliyorlardı ve hepsi de kendini imkansızın kollarına atmaya hazırdı: bir kaç yüz adamdan fazla sayıda olmayan adamlarıyla vatanlarını Andronicus'un milyon adamlık ordusuna karşı korumayı deneyeceklerdi. Ancak bu dünyaya gelme ve yetiştirilme amaçlarıydı: hayatlarını, her gün riske atmak, geride kalanları korumak ve savunmak. Erec'e göre bu bir ayrıcalıktı. Bu hayatı -hayatları- boyunca uğruna yaşadıkları amaçtı: kahramanlık.

Erec, düşmanın yaklaşmasını endişe içinde kendi kapıları içinde beklemektense düşmana ön safta yüz yüze saldıracakları için minnettardı. Hayatta kalır mı veya ölür mü bilemiyordu, bazı açılardan bu aslında pek de önemli değildi. En önemlisi, bu zafer çarpışmasında düşmanı onurlarıyla karşılayacak olmalarıydı.

Erec bu sefer Alistair'in Dük'ün kapılarının ardında Savana'daki kalede ve savaş hattından yüzlerce kilometre uzakta güvende olduğunu bilmenin rahatlığını duyuyordu. Onun hakkında endişelenmesine gerek olmadığını bilerek

Atlarını aralıksız sürdüler, çıkan tek ses atlarının yeri ezme sesiydi; Erec'in yüzünde, saçlarında ve burnunda her zaman hissettiği toz bulutu vardı; güneş gökyüzünde sabahın ilk ışıklarıyla belirene kadar yolculuğa devam ettiler. Erec sıklıkla olduğu gibi yüzlerce atın toynaklarının, mahmuzların kulakları çınlatan ve kınları içinde tıngırdayan kılıçların sesleriyle kendinden geçiyordu. Bu seslere gençliğinden beri aşinaydı. Evinde hissediyordu.

Güneşler gökyüzünde tepeye çıktığında, Erec'in bacakları ağrımaya başlamıştı, yol yokuştu ve Doğu Tepesi'nin üstüne vardılar; durdular bu stratejik noktadan baktıklarında aşağıda uzanan doğu kasabasını görebiliyorlardı.

Durduklarında Dük ve Brandt, Erec'in yanındaydı; bir noktayı göstererek, "İşte orada!" dedi Erec.

Önlerinde sıralı kocaman dağlar kuzeye ve güneye doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Doğu ile Batıyı ayıran doğal bir bariyer oluşturuyorlardı ve buradan geçişin tek bir yolu vardı: dar bir boğaz, bu sıralı dağların arasında belki toplamda altı adamın yan yana sığacağı genişlikte ve muhtemelen yüz metre derinliğindeki küçük bir boşluk. Batıdan gelenlerin Savaria'ya dik dağları aşmadan ulaşabilecekleri tek yol burasıydı. Burası yolcular için bir koridor, askerler için bir geçitti. Bir ordunun - korkacak bir şeyi olmayan bir ordunun - yolculuk edebileceği en hızlı ve en kestirme yoldu. Tedbirli bir ordu, bu noktada güçlü bir rakiple çatışma girişiminde bulunmazdı ancak korkusu olmayan kalabalık bir ordu tam da bu noktayı seçebilirdi. Pusu için mükemmel bir yerdi.

Sıralı dağın ardını göremiyorlardı ve Andronicus'un ordusunun ne kadar yakında olduğu veya bu yönden gelip

gelmedikleri hakkında bir fikirleri yoktu.

Erec yeniden canlanmıştı. Andronicus'u burada yeı Şimdi, bir dövüş şansları vardı.

"İLERİ!" diye bağırdı Erec.

Dük'ün adamları hep bir ağızdan karşılık verip atla vurarak hızlandılar, tepeden aşağı dörtnala inerek aldılar.

Kısa süre sonra boğazın dibine vardılar.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Dük Erec'e, orada ati oturup hızlıca nefes alıp verirken.

"Adamları ayırmalıyız," diye cevap verdi Erec. "Yar yana, diğer yarısı da şu yana. Sonra bu grupları yen bölmeliyiz, yarısı dağın zirvesinde konuşlanmak, y aşağıda. Yukarıdakiler işaretimizle beraber çığ yar; Sonra çatışma alevlenince aşağıda bize katılırlar."

Dük onay vermek için başını salladı.

"Ayrıca yol boyunca okçuları yerleştirmeliyiz," diy< "Her yirmi adımda ve her

yükseltide bulunurlarsa t kaparlar."

Bu sefer Erec başını salladı.

"Mızrak ve kargılar da aşağıda olmalı," diye ekledi "bir kan duvarı oluşturmamız için." aşağısında, tüm boğaz sırasınca, boğazın dibinde ve kenarlarda konuşlanmaya başladılar.

Erec atından indi ve fırtınadan önce boş boğazın iç yürüme fırsatını kullandı; Brandt ve Dük de ona kal Erec yavaşça girdi, duvarlarına baktı, kayalarını his inceledi. Burası daha karanlıktı ve ayak sesleri yanl< yapıyordu. Boynunu uzatarak yüzlerce metre yükse pozisyonlarını alan adamları gördü. Burası oldukça uçurumdu, buradan düşen ufacık bir kaya parçası t olurdu.

Erec, boğazın oluşturduğu uzun ve dar tüneli terk < önce gün ışığı en uçtan belki yüz metre ileriden pai başlamıştı. Şimdi her şey ürkütücü bir biçimde ses Andronicus'un adamlarından gelişine dair hiç bir i] göremiyordu. Birazdan kanla dolacak bir yerin şu a kadar huzurlu olabildiğini merak etti.

Görünüşe göre Brandt ve Dük de aynı şeyleri hissec

"Belki bu yönden gelmezler," dedi Brandt, sesi sessi yankılandı.

"Belki başka bir rota kullanırlar," diye ekledi Dük.

Erec ise orada elleri belinde durdu, havadaki savaş alıyordu, bu kokuyu çocukluğundan beri tanırdı. Kc tüyler hafiften diken diken oldu, bir savaş öncesi h gibi. Savaşlarla ilgili olarak altıncı hissi yürümeyi öğrendiğinden bu yana kuvvetliydi.

savaşın bu yöne geldiği."

ÖN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Romulus, Aslabatmaz'ın kuzeyinde yer alan en yüksek t durarak, içinde öfke ufku izliyordu. Andronicus'un yokluğundaki tüm İmparatorluk kuvvetlerinin Kumanc Andronicus'un özel ikinci generali Romulus'un aptallığ tahammülü yoktu. Boyuna Andronicus'tan biraz kısa, e onun iki katı, bodur suratı, geniş çenesi ve boynunun neredeyse üstünde kaybolduğu geniş omuzlara sahipti, ve acımasız dudakları, siyah gözleri, koca kulakları ve Andronicus'unkinden kısa

boynuzları vardı. Düşmanla] karşı karşıya kalınca, çıplak elleriyle kafalarını koparır yüzü iyice ezberleyene kadar havada tutup cesedin göz bakmasıyla bilinirdi. Düşman yüzlerini bu şekilde aklır tutuyordu ve tek bir tanesini bile unutmamıştı. Kafasın öldürdüğü adamların yüzleriyle dolu geniş bir katalog saklıyordu ve bazen gecenin bir yarısı uyanıp yüzlerini] hatlarını kafasında canlandırıp yüzünde bir gülümserm otururdu. Bu ona sıcacık bir duygu veriyordu hatta baz uyumasına yardım ediyordu.

Aslında Romulus uykuyu çok seven biri değildi. Savaş i< gecenin bir yarısı düşmanlarına kendi mekânlarında pı kurmak için yaşıyordu tabii bir de hak ettiği şekilde en Andronicus kadar hiddetiyle ünlüydü. Çoğu kişi onu zalimliğiyle tanıyordu. Elbette bu da Romulus'un canın sıkıyordu: O Andronicus'tan daha iyiydi, bunu kalben biliyordu. İnsanlar da bunun farkındaydı. İmparatorluk Andronicus dışında hesap verdiği hiç kimse yoktu; eğeı Andronicus olmasaydı İmparatorluğun lideri o olurdu.

buna katlanıp bundan acı çekmesinin sebebi Andronicus'a indireceği darbe için uygun bir zaman bulamamış olmasıydı. Andronicus son derece şüpheciydi ve bu nedenle de etrafında çok sayıda casus barındırıyor, kendini adamlarından korumak için çok fazla denetimde bulunuyordu.

Fakat şimdi Andronicus Halkayı istila etmek için İmparatorluğu bırakmıştı ve Romulus'un burnuna fırsat kokusu geliyordu. En azından şimdilik İmparatorluk yönetimi bu topraklarda onundu; Andronicus Halkayı zapt etme takıntısı peşinden o aptal savaşı başlatmak için gittiğinden beri tüm kuvvetler onu dinliyordu. Andronicus'un yaptığı aptalca bir hareketti ve Romulu bunu ona çok pahalıya ödetmeye kararlıydı.

Romulus kocaman gülümsedi. Darbesini hazırlıyordu, Andronicus döndüğünde kafasını tabağa koyacaktı. Önce Andronicus'un önünde diz çökerek üstünlüğünü kabul etmesini sağlayacaktı. Tüm İmparatorluk ikisi arasında Romulus'un daha azılı olduğunu duyacaktı.

Tabii şimdilik Romulus'un kafasında daha önemli işler vardı. O aptal Kılıç, İmparatorluğun sırtına yüz yıllardır batmakta olan antika Kader Kılıcı bulmaya çok yaklaşmıştı. Halka'dan gelen hırsızların Kılıcı göle atmadan önce onları öldürmeleri için çok sayıda adamını göndermişti. Fakat her şey tepetaklak olmuştu. Adamları hırsızları zamanında yakalamıştı yakalamasına ama ejderhalar tarafından pusuya düşmüşlerdi. Romulus'un orada öylece durup,

ejderhaların ona ait olan hâzineyi, Kılıcı, kanatlarının altına alarak havalanmalarını ve pençeleri arasında parlayarak uzaklara götürmelerini uzaktan izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Romulus şimdi orada öfke ile kazık çakılmış gibi dikilirken ejderhaların iyice kuzeye yol almalarını izliyordu; zafer dolu

çığlıkları havayı deliyordu. Arkasında duran yüzler sabırsızlıkla beklerken, o hazır olana kadar tek bir] etmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

En son ejderha sürüsünün de ufukta kaybolduğunu Romulus derin bir nefes aldı. Onları Ejderhalar Diye derinliklerine kadar izlemek uzun ve çetin bir yola olacaktı; bu yaratıklarla karşılaşmalarında da çok s adamını heba edecekti. Hepsini bile yitirebilirdi. İm ejderhalarla yüzleşmeye en son yüzyıllar önce cesa

Ancak başka şansı yoktu. Meşruiyetini sağlamlaştı İmparatorluğun Romulus'u tek ve yüce liderleri ola görmeleri için ihtiyacı olan şey Kılıç'tı. Buna Andrc devirmek için ihtiyacı vardı. Bu koza sahip olursa, Andronicus'un değil sadece kendinin tek adam oldı söylemini gerçeğe dönüştürebilirdi. Kılış olmadan onu saymayacaklarından korkuyordu. Andronicus'ı için tek şansı vardı ve bu konuda risk alamazdı.

"İLERİ!" diye bağırdı Romulus, sesi duyulur duyuln adamları birlik içinde sorgusuz sualsiz onu Ejderha Diyarı'na doğru uzun kuzey yolculuğunda takip etn başladılar.

Zırhların senfonisi, silahların şarkısı başladı; yek h ilerlerken istikamet dağlardı. Romulus ufka bakara] gökyüzündeki ejderhalardan son bir iz aradı. O Kıllı bulacaktı. Ya da bu uğurda tüm adamlarını kaybede

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor Aslabatmaz'ın parlayan ışıklarının yanında durdu, diğerleri de yanında cesetlere bakarken merak etti. Ejderhalar. Tüm bu adamlar ejderhalar tarafından katledilmişti. Kılıç çalınmış ve uzaklara taşınmıştı. Bir yandan gölde kaybolmadığı için rahatlamıştı fakat öte yandan nereye gittiğini bilememenin verdiği derin ağırlık duygusunu hissediyordu. Kılıcı onlardan nasıl alacaklardı? Görevlerini başaramamışlar mıydı? Bir yanı tam da bu şekilde hissetmekten kendini alamıyordu.

Yine de aynı zamanda Thor başka seçenekleri olmadığını biliyordu. Bir görevleri vardı ve bunu tamamlamaya ant içmişlerdi. Bundan geri dönüş yoktu, onurları buna engel olurdu. Kılıcı bulup onu eve getirmek için ellerinden ne geliyorsa ortaya koyacaklardı.

“Şimdi ne olacak?” diye sessiz duran hepsi adına sordu Reece nihayet.

Thor eski dostuna döndü.

“Başka seçeneğimiz yok,” diye cevap verdi. “Kılıcı takip edeceğiz.”

“Ejderhalar Diyarı’na kadar mı?” diye sordu O’Connor, gergin. Thor umutsuzca kafasını salladı.

“Siz aklınızı kaçırmışsınız,” dedi Indra.

Hepsi ona döndü.

“Çölü geçmek delilikti. Ama bu şu an düşündüğün garanti ölüm cezasına çarptırılmanız demek. Bu kaı girmektense neden kendinizi şu anda uçurumdan c bu işi kolayca halletmiyorsunuz? Ejderhaların Diya ateş mekanıdır. Ölüm yeridir. Oraya asla ulaşamaz* Ulaşsanız bile, ne yapacaksınız? Tüm ejderha soyu) yüzleşmeyi mi düşünüyorsunuz? Sadece tek bir tar karşılaşmanız, göz açıp kapayıncaya kadar sizi kül anlamına gelir. Oraya öylece girip en değerli hazine onlardan çalacağınıza gerçekten inanıyor musunuz Ejderhalar hâzineleri konusunda çok açgözlüdür, 6. ayırana kadar hâzinelerinden vazgeçmezler."

Thor iç geçirdi.

“Gerçeği söylediğini biliyorum/’ diye kabul etti. “S tartışmıyorum. Fakat artık fark etmez. Biz görevim edeceğiz. Bir ant içtik ve yeminimizi yerine getirecı sonuçları ne olursa olsun. Bu ölüm kalım meselesi c sadece cesaretimizle ilgilidir.

Indra tekrar tekrar kafasını salladı.

“Katlanabileceğim deliliğinizin de bir sınırı var. Ap haritanızı takip ederken size eşlik ettim, çölde bile yanmızdaydım ama benden bu kadar. Hayatım bu V değersiz değil, üzgünüm. Sonunun ölümle biteceği bir maceraya atılmayacağım.”

Thor kafasını salladı.

“Anlıyorum,” dedi. “Seni alıkoyamayız.”

“Bizi bırakıyor musun yani?” diye sordu. “Bu kadar mı?”

Indra kafasını salladı ve Thor aynı şekilde Indra’nın yüzündeki hüznü de fark etti.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedi Indra. “Kendinizi öldürtmek zorunda değilsiniz.”

“Bunu yapmak zorundayız,” diye cevap verdi Elden. “Bu bizim yolumuz.”

Indra ona uzun ve sertçe baktı, nihayetinde:

“Anlıyorum.” dedi.

Indra öne çıktı ve ellerini Elden’ın yanaklarına götürdü, son hepsini şaşırtarak öne eğilip onu öptü.

Elini yanaklarında tuttuktan sonra yavaşça çekti, arkasını döndü ve yürüdü. Dakikalar içinde ormanda izini kaybettird görünmez oldu. Hiç arkasına bakmadı.

Elden ezilmişti, utancından eli ayağına karışmıştı.

Thor ve diğerleri ona özel alanını vermek için başka taraflaı çevirdiler kafalarını. Hepsi bu yolculukta bir şeylerini yitirmişti, Elden’ı anlıyorlardı.

Hepsi orada dururken dalıp gittiler, yolculuklarının son safhası üzerlerine ağır ağır çöküyordu.

Ejderhalar Diyarı, diye düşündü Thor.

Oraya ulaşıp ulaşamayacakları, ulaşırlarsa da hayatta kalıp 148/317

*

Thor, Reece, O’Connor, Elden ve Conven; artık sadece beşi vardı yanlarında Krohn’la yürümeye başladıar. Conval ölmüş, Indra da onlara katılmamayı seçmişti, ikisinin de yoklukları hissediliyordu. Thor gruplarının git gide

küçülmekte olduğunu hissetmeden duramıyordu.
Aslabatmaz'dan ayrıldıklarından beri hep midesinde hissettiği derin bir boşluk vardı. Indra'dan ayrıldıklarından beri sadece beşi kalmıştı. Indra; daha önce hiç karşılaşmadığı türden cesur bir kızdı ve o bile bu yolu takip etmeye çekinmişti. Bu iyiye işaret değildi.

Indra'nın talimatını dinleyerek, çetin dağların yolunu takip edip kuzeye yöneldiler, saatlerdir yürüyorlardı. Daha önce hiç bu kadar kuzeye gitmemişlerdi, tepeler bir batıp bir çıkıyor, git gide daha yüksek sıralarla yanıltan zirveler bitmek bilmiyordu. Ne zaman birinin zirvesine çıksalar, Thor başka zirveye tırmanmak zorunda kalmayacaklarına inanıyor ama her zaman ufukta yenisi beliriyordu. Bu şekilde ine çıka, hepsi nefes nefese ve bitkin halde saatlerce devam ettiler.

Bu noktada Thor artık doğru yolu takip ettiklerinden bile emin değildi. Devamlı olarak yolun yanında ara sıra görülen leşleri fark ediyorlardı. Yol boyunca sıklıkla havyan ya da insan iskeletleri göze çarpıyordu. Thor hangisi olduğunu bilemiyordu ama her biri midesinde bir yumruk etkisi yaratıyordu. İlerledikçe iskelet sayısı artıyor, uğursuzluk belirtileri derinleşiyordu. Thor her adımda ölümlerine doğru yol aldıklarından daha emin oluyordu.

Kasvet herkesin üstünde ağırca salınıyordu. Conven acıdan perişan olmuştu, aklını yitirmişti; Thor onu daha önce hiç

böyle görmemişti. Ağlamaktan gözleri şişmişti, gözyaşları nihayet durduğunda yerlerini sessiz bir harap olma duygusuna bırakmışlardı. Kederden mahfolmuş bir adam gibiydi; aklını kaçırmak üzereydi. Thor gözlerine baktığında korkuyordu. Conven artık onlarla birlikte değil gibiydi.

Elden da Indra gittiğinden beri umutsuzluğa kapılmıştı. Indra'ya düşündüğünden daha fazla önem veriyordu, bu aşikardı. Ağzını bıçak açmıyor asık suratı hiç değişmiyordu. O da bir başka dünyada kaybolmuş gibiydi. Artık geriye iki yanında yürüyen Reece ve O'Connor kalmıştı, yandan kılıç kabzalarını tutuyorlardı. Bitmek tükenmek bilmeyen yürüyüşleri de onlar üstünde izlerini bırakmıştı, devamlı korku duymaktan ve bitkinlikten dolayı gözleri kafalarının içine kaçmış gibi görünüyordu, bu göreve başlarken hatırladığı çocuklarla aynı kişiler değillerdi artık. Hepsi yaşlanmış gibiydi. Thor onlar kadar yıpranmış görünüp görünmediğini merak etti.

Attıkları her adımda Thor’un dizleri titriyordu, bu yolculuğun sonu gelecek mi, hatta en başından beri bu yolculuğa çıkmak bir hata mıydı merak ediyordu.

Ejderhalar Diyarı. Bu durumda olan beşinin bir ejderha ordusuyla karşılaşarak Kılıcı bir şekilde onlardan almaya cesaret etme çılgınlığına inanmak istemiyordu. Bu çok iyi hazırlanmış bir ordunun bile başaramayacağı bir görevdi. Bunu nasıl atlatacaklarına dair hiçbir fikri yoktu. Fakat onuru bu fikri aşması gerektiğini emrediyordu. Yaşasa da ölse de Thor’un kafasında bunun bir önemi yoktu. Başarısız olarak dönmeyecekti doğru ama bir korkak olarak da asla dönemezdi. Argon’un bir zamanlar verdiği bir ders kulaklarında bir mantra gibi çınladı: bazen, geri çekilmek ilerlemekten daha zordur. Bazen tek çıkış yolu DAYANMAKTIR.

Thor’u sakinleştiren tek düşünce Gwen’di. Gömleğinin içinde sakladığı annesinin yüzüğünü hissetti, uzanıp orada olduğundan emin oldu. Sürekli olarak Gwen’i düşünüyordu, şu günlerde daha çok, devam etmesini bu düşünce sağlıyordu. Bu korkunç yerden, tüm bu ürkütücü yaratıklardan, canavarlardan, askerlerden ve kölelerden uzakta olmak, Halkaya geri dönüp Gwen’in yanında olabilmek istiyordu. Şimdi bunu çok daha fazla hissediyordu; sanki aslında hiç gerçek olmamış bir rüya, bir fantezi hissi veriyordu artık bunlar. Huzur dolu bir yere dönmeyi, Gwen’le birlikte olmayı, umursamazca gülmeyi sadece çiçek tarlalarında uzanarak gökyüzünü izlemeyi hayal bile edemiyordu. Sanki tüm bunlar başka bir hayatta yaşanmıştı.

Varmaya çalıştıkları bu yeni zirve diğerlerinin hepsinden daha dikti, çimenler kayaya döndüğünde neredeyse dimdik bir tırmanışa oflaya puflaya geçmişlerdi. Artık dağ yürüyüşünden ziyade dağ tırmanışına başlamışlardı, dağlar yükseldikçe rüzgarın gücü artıyor ve hava daha çok soğuyordu. Bu zirveye vardıklarında, Thor bunun son tırmanış olması için dua etti, bir kez daha inip çıkabileceklerinden emin değildi.

Zirveye vardılar ve hepsi durdu, önlerindeki görüntüye baktılar. Tepeye ulaşmışlardı ve gördükleri manzara görülmeye değerdi. Yer, keskin bir açıyla aşağıda kalıyor, mesafesi dikine doğru yüzlerce metreyi buluyordu. Aşağıda gözlerinin gördüğü bambaşka bir yeryüzü duruyordu. Artık görüntüde çayırlar, otlar yoktu- kayalar, dağlar, tepeler ve ağaçlar da. Bunun yerine yeryüzü tamamen ve şok edici derecede beyazdı. Parlıyordu. Küçük tırtıklı ve beyaz taşlardan oluşan bir çöle veya sahile benziyordu, buradan yansıyan ışık o kadar parlaktı ki Thor gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı. Burası dünyanın

sonunun en ucu gibi

Bu sonsuz alandaki tek çeşitlilik yüzeyde yaklaşık her otuz metrede bir görülen koca deliklerdi. Açılan bu kara delikler yüzeyi lekeliyordu.

Thor diğerlerine hayretle döndü, hepsi de bu görüntü karşısında şaşırmıştı. Bunların ne anlama geldiğini hiç biri bilmiyordu.

Thor çömeldi, eline sert beyaz çakıllardan birazını alarak onları hissetti, parmaklarının arasında parçalanmalarını izledi. İçgüdüsel olarak elindekileri ağzına götürdü ve dilini] ucuyla tadına baktı.

Tam da şüphelendiği gibiydi.

"Tuz," dedi Thor. "Hepsi tuz."

Önlerinde uzanan araziye tazelenen bir saygı ve merak duygusuyla baktılar.

"Indra bunu söylemişti," dedi Reece. "Ejderhalar Diyarı'na giden yolda tuz tarlaları uzanır."

"Ama bu alanlar bitmez tükenmez," dedi O'Connor, önünde^ araziye bakarak. "Sanki bir çöl burası. Eğer buraya girersek, nasıl geçebiliriz? Burası muazzam büyüklükte ve bizler bitkiniz ayrıca hiç bir yerde korunak yok."

"Peki ya bu delikler neyin nesi?" diye sordu Reece.

"Şahsen ben bir çöl macerasına daha girme modunda değilim," dedi Elden.

"Başka ne şansımız var?" diye sordu Thor. "Burada dönüş yok."

Thor gözlerini kapadı ve Argon'un sesini duydu.

Bazen tek çıkış yolu dayanmaktır.

Thor diğerlerinin hissettikleriyle aynı duyguları pa fakat güçlü olmak zorunda olduğunu biliyordu. Ker emin olmalıydı. Hepsi için.

Thor uçurumdan aşağı baktı, bu parlak tortu zemir inemeyeceklerini biliyordu. Tek seçenekleri aşağı k Dik bir iniş olacaktı ve nihayetinde kıvrılarak yumı geçse de orada dururlarken ilk adımı atmakta oldul gönülsüzdü.

Diğerlerinin yüzündeki ifadede, onları isteksiz olduklarını görüyordu. Çok dikti, neredeys< uçurumun kenarından aşağı doğru adım atmak gib

Conven hiç tereddüt etmeden bir adım öne geldi ve tam kenardan zıpladı. Thor buna inanamıyordu, hiı veya duraklama olmadan sanki intihar edercesine 3, bunu.

Conven tuz kayasının kenarından dimdik aşağıya d bağırmadı bile. Ayakları ve sırtı kum gibi olan tortu sürünüyor, kocaman ve beyaz bir toz bulutu kaldın Thor'un onu görmesini engelliyordu. Toz bulutu da aşağısına kadar metrelerce devam ettikten sonra n uçurumun zeminle buluştuğu yer kıvrılmaya başla» Conven kayarak durdu.

Thor toza gözlerini dikmişken birden bir hareket g Conven ayağa kalkmış üstünü başını temizledikten sanki hiç bir şey olmamış gibi yürümeye başlamışt

Thor zorlukla yutkundu. Conven için korkuyordu, < kaçırmış gibi görünüyordu.

Thor yüksekliklerden hoşlanmazdı ve doğruca aşa$ bakarken duraksadı.

Uzanarak homurdanan Krohn'u kaldırdı ve onu kol

"Sanırım artık şimdi ya da asla eski dostum," dedi I

Thor kafasını salladı ama ikisi de hareket etmedi.

"Kırmızı sulara daldığın zamanı hatırlıyor musun?' Reece ve bir kahkaha attı. "Canavarlarla doluydu."

Thor bu anıyı hatırlayınca gülümsedi, yüzyıllar öne gibiydi.

"Yüzlük'ü başlatmak için ne yoldu ama," dedi Thor

Tek hareketle hepsi aniden kayanın kenarından adı attılar.

Kendilerini havaya bıraktıklarında hepsi bir ağızda: atmaya başladı, Thor rüzgarın etrafına dolduğunu, yanaklarını yukarı doğru ittiğini hissetti sanki düm merkezine doğru düşüyorlardı.

Şansına kalın kıyafetler giymişti aksi halde derisini yakacağ kesindi. Tüm

vücudundaki sürtünmeyi hissetmişti ve dağ dı doğru kıvrılırken bu his daha da yoğunlaşmıştı.

Dağ git gide kıvrılırken Thor tepe taklak oldu, koca bir tuz bulutuna yakalanınca öksürmeye başladı; gözüne, saçma ve ağzına tuz dolmuştu. Bir anlığına nefes alamadığını hissetti,

En sonunda Thor yuvarlanarak durdu, sarsılmış derisi sıyrılmış ama yaralanmamıştı. Diğerleri de etrafında durdular. Kocaman beyaz toz bulutunun içinde kendilerine çeki düzen vermeye çalıştılar. Herkesin hayatta olduğu ve Krohn dahil kimsenin yara almadığını fark etmesi için Thor bir kaç saniye gerekti.

Yavaşça kendilerini tozdan arındırarak ayaklandılar. Thor, diğerleriyle birlikte düşerken kafasında biriken tozlardan kurtulmak için silkelendi. Geriye dönüp yukarı baktığında ş olmuştu: burası imkansız denecek kadar yüksekti.

Hali hazırda ilerlemiş ve hiç arkasına bakmadan devam edeı Conven'a yetişmek için tuz tarlaları arasındaki uzun yolculuklarına başladılar

*

Tek düze arazide yürüyüşlerine devam ediyorlar, delikler arasında zikzak çizerek daha da kuzeye çıkıyorlardı. Artık geçtikleri rastgele atılmış iskelet sayısı iyiden iyiye artmıştı Thor tüm bu hayvanların -ya da insanların- nasıl öldüklerin merak etmekten kendini alamadı. Onları neyin öldürdüğüni ve ne zaman öldüklerini merak etti. Çoğu kemik eski görünüyordu ama bazıları da yeniydi. Görüntüler kafalarını rahatlatmıyordu. Hepsinin koca bir tuzağa doğru yürüdükle hissini kafasından atmaya çalışsa da bu pek bir işe

Thor bir deliğin yanına giderek uzaktan göz attı ve kenarına yürüdü. Durdu ve içine baktı.

Diğerleri de etrafına toplandı ve eğilerek aşağı baktıklarındı sadece karalık gördüler.

"Nedir bu?" diye sordu O’Connor.

Düşüncelerini sesli dile getirince, kelimeler yankı yaptı ve aksetti.

"Bir çeşit tünele benziyor," dedi Reece.

"Belki bunlar Indra'nın bahsettiği tuz madenleridir," dedi Thor.

"Ama kim bu yerde maden çıkarır ki?"

Thor döndü ve araziye baktı, bir zamanlar burada madenciliğin yapıldığını, sonucunda arazinin delik deşik edilerek terk edildiğini anladı. Bu delikler o zamandan kalanlardı.

Yürüyüşlerine devam ederek sonsuz araziyi arşınlamaya devam ettiler. Güneşler daha geç batmaya başlamış, Thor açlık, susuzluk ve yorgunluktan bitap düştüğünde bir kez daha bu ıssız arazide nereye sığınabileceklerini merak etme; başlamıştı. Elbette dipsiz kuyulara açılıyormuş gibi duran b deliklerden birinde dinlemezlerdi, tuzlu zeminde yatabileceklerinden de şüpheliydi; geceleri burada ne tür yaratıkların cirit attığını merak ediyordu.

Düşüncesine nokta koyamadan Thor aniden bir tıslama sesi 156/317

duydu, dönüp baktığında bir grup garip yaratığın onlara doğru geldiğini görünce midesi fena oldu. Bunlardan belki o tane vardı ve onlara yaklaşırken görüntüleri netleşti: bunla minyatür timsahlardı. Bir karınlarının üzerinde sürünüyor, bir ayağa kalkıp ön ayaklarını kullanıyorlardı, bazen emekliyor bazen kayıyorlardı. Upuzun dilleri neredeyse vücutları kadardı ve bir kaç adımda bir zırhlı derileri bir kir balığı gibi patlıyor, ucundaki keskin noktalar önce dışarı çıkıyor sonra içeri toparlanıyordu. Dört tane gözleri vardı v< baştan kuyruğa bembeyazlardı böylece tuz arazisinde mükemmel bir kamuflaja sahiplerdi. Bu kamuflaj dışında kalan tek organları parlak ve kor gibi yanan mor renkli gözleriydi.

"Bunlar da ne?" diye sordu O'Connor.

Krohn kızgınlıkla baktı, ensesindeki tüyler ürperdi; sanki dünyada hiç bir şeyden korkusu yokmuş gibi doğruca üstlerine giden Conven hariç hepsi yollarında durdular.

"Conven yerinden olsam bunu yapmazdım," dedi Thor.

Fakat Conven yürümeye devam etti. Kılıcını gelişigüzel çekerek sallarken çıkan ses havayı kesti ve en yakınındaki yaratığa doğru ilerledi, o da Conven'a doğru saldırıya geçmişti.

Conven kılıcını kaldırdı fakat indiremeden en yakınındaki yaratık aniden yukarı bakıp ağzını açtı ve zehirli dişlerini ortaya çıkaracak şekilde çenesini genişletti.

"Conven, dikkat et!" diye bağırdı Reece.

Yaratık boynunu geriye uzatarak çenesini açtı ve boğazının gerisinden topladığı bir sıvıyı sıktı; sıvı havaya savruluşund;

sonra Conven'ın gözlerine bulaştı.

Conven bağırdı, gözlerini kaparken kılıcını düşürdi tökezledi.

"Göreniyorum!" diye bağırdı.

Yaratık yaklaştığında Thor güçlükle yutkundu, sav< ortasında olduklarını fark etti.

Conven'e olanları izlerken Thor çabucak hareket et gerektiğini biliyordu yoksa kör olacaktı.

"Kalkanlarınızı kaldırın!" diye bağırdı Thor.

Kalkanını aldı, diğerleri de aynını yaptıktan sonra e yüzlerini kapadılar. Yaratıklar yaslandı ve onlara tı fırlattıkları sıvı metale çarparak gözlerini ıskaladı.' zehrin kalkan metalini eritme sesini duydu.

Sıvıyı fışkırtmaları bitince hepsi kalkanlarını indin doğru saldırıya geçtiler. Thor en yakınındakini kılıç böldü, kafasına ciddi bir darbe indirdi. Elden ise bal havaya kaldırıp önündekilerden birine indirerek ka kopardı. Reece hançerini bir diğerinin kafasına geçi O'Connor okunu atarak bir tanesini boğazını taman

İlk dördünü bu hızla öldürdükten sonra dört tanesi göründü; ileri doğru atılıyor ve gözlerine zehir fışkırtıyorlardı. Hızlıca kalkanlarını kaldırdılar ve t saldırdılar.

zehirlerini fışkırttılar. Krohn zehirden sakınmakta hızlı davrandı, aşağı eğildi sonra yukarı sıçradı, yaratıklardan birinin zehirli dişli boğazına yapışırken, kıvranan yaratığı homurdana homurdana oracıkta öldürdü.

Diğer bir yaratık Krohn'a karşı saldırıya geçti, Krohn'un arkası saldırıya açıktı ve onu arka bacağından ısırdı. Krohn ciyakladı, Thor yaratığı ortadan yarmak için

öne atıldı ama yaratık çok hızlıydı ve Thor ona ulaşamadan geri çekilmişti. Krohn, öfkeyle döndü ve bir kaç yaratığa daha saldırdı, üç tanesini daha haklamıştı. Fakat diğer yaratığın kuyruğundan sakınmak için hızlı davrananamıştı. Yaratık diğer bacağını sertçe kuyruğuyla kırbaçladı, acısından çığlık atan Krohn bir kaç kere yuvarlandı, haykırıp topalladı. Thor bu yaratıkların kuyruklarında iğneleri olduğunu anladı.

En sonunda Coven'ın gözlerini kör eden sıvının etkisi geçmeye başladı; gözlerinden yaşlar boşanan Coven aşağı uzanarak kılıcını yerden aldı ve kalan yaratıklara doğru koştu.

Kalkanını

Fakat yaratıklar ona göre çok hızlıydı, vahşi kılıç darbelerinden hepsi çekilmişti, çok kolay öğreniyorlardı.

Thor bu savaşın çok çetin olduğunu fark etti. Kalan grubu nasıl öldürebilecekleri hakkında hiç bir fikri yoktu.

Sesi dudyduğunda bunu düşünüyordu. Bu inanılmaz bir tıslama sesiydi, ufka baktığında Thor'un kalbi doğrudan kendilerine doğru gelen yüzlerce yaratığı görmesiyle deliler gibi çarpmaya başladı. Thor aniden arazide neden bu kadar çok iskeletin olduğunu anladı, bu şeyler yollarına çıkan her şeyi mutlaka öldürmüş olmalıydı.

Conven yanlarına desteğe geldi ve beşi de yaratıklara yüzleri 159/317

dönük şekilde ayakları araziye sağlam basarak yıkımlarının gelmesine kendilerini hazırlamaya çalıştılar.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu O'Connor.

Thor buna cevap veremeden yer altından inanılmaz bir gürleme duyuldu, git gide artan bu gümbürtü ayaklarının altındaki zemini sallayana kadar devam etti ve sendelemelerine sebep oldu. Daha da yoğunlaşırken önlerindeki bütün yaratıklar aniden dönerek ters yöne doğr tek bir grup halinde tıslamalarından doğan büyük bir kakafoniyle hareket ettiler.

"Deprem miydi o?" diye sordu Reece.

Thor yaratıklar gittiği için rahatlamıştı ama onları korkutaı ne olduğuna dair derin düşüncelere dalmıştı. Hepsi şaşkınl içinde birbirlerine baktılar.

Birden büyük bir feryat duyuldu o denli güçlüydü ki neredeyse Thor'un kulak zarları patlayacaktı; yanlarındaki deliklerden birinden Thor'un daha önce gördüğü hiç bir şe> benzemeyen bir yaratık çıktı. Bu canavar görünümlü bir yılana benziyordu. Vücudu on beş metre genişliğinde ve be; metre uzunluğundaydı. Rengi bembeyazdı ve düz bir kafası vardı. Gözlerinin olduğu yer yarıktı ve yüzü ustura keskinliğindeki sıra sıra dişlerle kaplıydı. Kükredi ve tiz çığlıklara atarak yerden doğrulduğunda abartısız gökyüzüni kapladı. Sonra büküldü ve çenesini bir uçtan bir uca görünecek şekilde açtı, burnunu yere daldırarak yerdeki yaratıklardan bir düzinesini yakalayıp yok etti. Yaratıklar, canavar tarafından havaya kaldırıklarında tıslayıp çığlık attılar, ağzından aşağı sarkarken onları kıvırdı, ağzının içim atarak çiğnedi; mor kanları ağzından ve vücudundan yere damlıyordu.

Yılan bir düzinesini birden yutmuştu, Thor yılanın boğazından geçen yaratıkların acıdan kıvranan vücut hatlarını görebiliyordu.

Thor bir anda korkuyla yukarı baktı, bu canavarla karşılaşmaktansa bu yaratıklardan yüzlercesine karşı savaş verseydik diye düşündü.

Yılan korkunç yüzünü çevirerek Thor ve diğerlerine gözlerini dikti; boğazı görülecek şekilde ağzını açtı ve keskin bir çığlık attı.

Kabararak yere kıvrıldığında her iki güneşi de engelledi; ağzını açarak hepsini birden yutmak için dalışını yaptı. İnanılmaz bir hızla aşağı indiğinde Thor saniyeler içinde öleceklerini biliyordu.

Thor, vücudundan yayılan inanılmaz bir ısı hissetti; yerinde doğruldu, avucunu kaldırdı, gözlerini kapadı ve enerjinin içinde akmasına izin verdi. Argon’un söylediklerini hatırladı.

Tabiatıyla boğuşma. Hiçbir şeye direnme. Olmasına izin ver. Kontrol etmeye çalışma. Onunla bir ol. Onun yapabileceği gibi yap.

Argon’un söyledikleri Thor’un zihninde yankılandı ve sonunda güçlerine hakim olabildiğini fark etti. Tamamen köşeye sıkıştığında, güçlerini kullanmak dışında tek seçeneği ölüm olduğunda yaşadığu gibi güçlerinin ona geldiğini fark etti.

Thor avucunu daha yukarı kaldı, sakin olmaya çalıştı ve yaratığın tabiatını hissetti. Bir canavara özgü, yoğun bir tabiatı vardı, hepsini öldürmeye niyet etmişti. Thor direnmemeye çalıştı bunun yerine yaratığın sahip olduğu

enerjiyi hissetti ve onu dönüştürmeye çalışarak elini yukarı kaldırdı; birden bire avucundan bir ışık küresi çıkarak havaya yükseldi, çıkan bu beyaz ışık akımını yaratığın tam yüzüne doğru fırlattı.

Işık yaratığı bulduğunda, aralarına sadece birkaç adımlık bir mesafe koymayı başardı, onları yutmasına izin vermeden yaratığın önünde havada asılı dondu kaldı. Thor sarf ettiği gayretten dolayı tüm vücudunun sallandığını hissediyordu ve buna daha ne kadar dayanabileceğini kestiremiyordu.

Conven haykırdı ve öne doğru saldırıya geçerek, yaratığın ağzına doğru atıldı; kılıcını kaldırarak damağına sapladığında yaratıktan korkunç bir çığlık yükseldi.

Diğerleri de onu takip etti; Reece hançeriyle burnuna saldırdı, Elden baltasıyla yanaklarını darmadağın etti ve O’Connor oklarını gözlerine attı. Yaratık acı duymaktan ziyade sadece rahatsız olmuş gibiydi, ölümün kıyısından bir türlü yanaşmıyordu.

Thor’un kolları titriyordu, yaratığı kontrol etme gücünün çabucak azaldığını hissediyordu. Thor nihayet, kontrolünü kaybetti, sahip olduğu bu güç yaratığı daha fazla tutmaya yetecek kadar fazla değildi.

Işık Thor’un avucundan yayılmayı kesti ve yaratık kafasını havaya kaldırarak hemen geri çekildi. Conven hala yaratığın ağzının içinde duruyor, damağına kılıcıyla hamleler yapıyordu; yaratık havaya doğru kendini kaldırdığında ConvenT yutmaya çalıştı; Onu hayatta tutan tek şey ise damağına dik olarak savurduğu kılıç darbeleriydi. Yılan çenesini kenetleyip CovenT ezmeye çalışırken kılıç büküldü.

Orada havada canavarın sıra dişleri arasında dururken, 162/317

gözlerinin önünde bükülen kılıcı ve yaratığın ağzın kapandığını görmesiyle Conven’ın gözleri nihayet 1< belirtisi göstermişti.

Thor bu zahmetli durumdan bitkin düşmesine rağr şekilde kendinde mevcut güç kırıntılarını çağıraral kalan her ne enerjisi varsa çekti. Kendisi için bunu; mıydı emin değildi ancak arkadaşını tehlikenin tan gördüğü için bir başka enerji

patlamasını içinde his

Thor haykırarak diğer avucunu yukarı kaldırdığınd ışık, sarı bir ışık öne doğru aktı. Yaratık kılıcı tam 1 anda, ışık onu vurdu ve Thor yaratığın çenesini tan açmasına zorlamak için tüm gücünü kullandı. Çene ölümden dönen Conven, yaratığın ağzından yuvark havaya uçtu sert bir şekilde tuzlu araziye iniş yaptı

Yaratık öğününden olduğu için deliye döndü ve bo> kaldırarak çığlık attı; sonra döndü ve Thor'a odakla kendini aşağı Thor'un olduğu yere indirdi, belli ki c istiyordu.

Thor gözlerini kapadı, her iki avucunu da kaldırara son kalanını topladı. Bu sefer, yaratığın tüm vücudı mavi bir ışık fırlattı. Avuçlarını daha da yükseğe ka hareketiyle yaratık havaya doğru fırladı ve tüm vüc delikten çıkana kadar yükseldi. Tüm heybetiyle açı\ otuz metrelik gövdesi muhtemelen hiç gün görmen bir balçıkla kaplanmıştı. Havada asılı dururken öfkı kurtulmaya çalıştı, sanki bir taşın altından çekip al kurtçuk gibi duruyordu.

kıvranırken korkunç bir feryatla nihayet hareket el kesene kadar bağırdı.

Ölmüştü.

Thor dizlerinin üstüne çöktü, gücünü kullanma gay yıkmıştı. Sahip olduğu güçleri hiç olmadığı kadar y ama aynı zamanda bunları sürdürmek için gerekli dayanıklılığa sahip değildi.

Aniden, etraflarını saran bir titreme duydular; bu, < deliğinden çıktığında hissedilen titremenin aynısıy Etraflarında, gözlerinin alabildiğine uzanan arazi s; başladı. Dönüp panikle birbirlerine baktılar ve araz alan tüm deliklerin içinden başka canavarların çıkı olduğunu fark ettiler.

Binlercesi.

"Tüm gün burada mı duracaksınız?" diyen tanıdık duydu Thor.

Thor dönüp baktığında Indra'yı gördü; deveye benz ondan daha uzun ve geniş gövdeli, düz kafalı, turuı bir hayvanın üstünde onlara doğru dörtnala geldiği ettiğinde muazzam bir rahatlama hissetti. Indra on gelirken, elindeki iple bu hayvanlardan beş tanesin sürüyordu.

“ATLAYIN HADİ! HEMEN!” diye bağırdı.

İlerlerlerken, her bir delikten, binlerce yaratık çığlı havaya yükselip onları hedef alıyordu. Ama sürdük] hayvanlar çok hızlıydı, Thor’un bugüne dek bindiği atlardan daha hızlılardı, bu hızla ilerlerken Thor ne almakta güçlük çekiyordu. Bir de sanki bunlar tuzlı deliklerden, bu canavarlardan ustaca kaçınmak içir olarak eğitilmişlerdi. Thor hayatı pahasına hayvan] tutunmuştu, canavarlar etraflarındaki her delikten saldırmaya çalışıyor ama her defasında kaçırıyorlaı hayvanlar onlardan daha hızlıydı ve her bir hamle} için zikzak çizerek ilerliyorlardı.

Her bir hamleyle canavarları tek tek, kıl payı savur dörtnala yolculukları onları tuz tarlalarından çok u taşırken yollarına devam ettiler.

Alanı geçip canavarları arkalarında bıraktıklarında dönüp gülümsedi.

“Sizin gibi aptalları gerçekten geride bırakıp ölmeı vereceğimi mi sandınız?”

ON ALTINCI BÖLÜM

Sarka kulübedeki mütevazı oturma odasının duvarı yaslamış bacakları çapraz otururken, kız kardeşini: hançeri dayalı tutan Gareth'ı tüm gece mahmur gö2 izlemişti. Fırsat kolluyordu. Bir noktada güçsüz kal uyuyakalacağım biliyordu. Kendisi ise dayanacaktı.

Sarka kız kardeşine her şeyden çok hayranlık duyu burada öyle çaresizce oturmak ve Kral'ın bir baham evlerine dalarak kız kardeşini rehin almış olmasını onu hasta ediyordu. Hayatı boyunca yaşadığı en kö buydu, orada otururken kararını verdi. Karşısında!; da fark etmezdi. Babası gibi korkaklık yapıp itaat et cesur olup kız kardeşinin hayatını kurtarmak için

Beceriksiz babası, hiçbir zaman parlak biri olamam hep kötü davranmıştı. O her zaman doğrusunu bili] kızının bir şeyden haberi yoktu. Daha önce Gareth kardeşini rehin aldıktan sonra da onu azarlamış, iY davranmaması konusunda uyarmıştı. Eğer yanlış b harekette bulunursa bunun kız kardeşinin ve hatta hayatına mal olabileceğini söylemişti. Ayrıca babas olsa da olmasa da bir Kral'a el kaldırmanın kutsala; olduğunu eklemişti.

Sarka her zamanki gibi babasının mantığını ve tehc kulak ardı etti. Hayatı boyunca babası çok defa yam sadece bir köylü olsa bile onun gururu vardı; burad yapmadan Gareth'ın kararını vermesini bekleyene 1 oturmavacaktı. Ne de olsa beklemek de cok risklivd bir risk değildi. Kız kardeşini bıçak kullanarak rehi ve bunun bedelini ödeyecekti. Karar vermesini bek] şansını ona tanımayacaktı.

Şafağın ilk ışığı pencereden süzülür süzülmez Sark gözlerinin kapandığını net olarak görüyordu, tüm £ izlediği hançer elinden kayıyordu. Gece yarısı babaî ahırından aldığı işe yarar kenevir ipi gizlice tutuyo Gençti, belki bu adam kadar güçlü değildi, belki de] suikast girişiminden sıyrılmış bir adamı, bir Kralı a edebileceğine inanacak kadar da saftı ama yine de 1 Elbette bir de şaşırtma faktörü ondan yanaydı.

Sarka orada otururken kalp atışlarını göğsünde his fırsatın geldiğini biliyordu. Hamlesini ya şimdi yap da hiç.

Kız kardeşine “Pşşt!” diye seslendi.

Cevap gelmedi.

Tekrar “ pşşt!” diye seslendi.

Larka nihayet gözlerini açıp ona baktı. Gareth’ın ku oturan bu küçük kızın gözlerinde korku ve endişe >

Sarka sakin kalması ve kıpırdamaması için ona işar yavaşça tutarak ne yapacağını Sarka’ya gösterdi. Aı olmasını umdu. Küçük kız kardeşi ağlamaya başlad yanaklarından göz yaşları boşanıyordu ama yavaşç anlamış gibi başını salladı.

kadar hızlı hareket edemiyordu ve elinde tuttuğu i] küçük kulübenin bir ucundan adım adım ilerlerken yavaş çekimde hareket ediyordu. Hareketlerine hız kulübenin bir ucundan koşmaya başladı, kız kardei aldı ve Gareth’in kollarından kalkarak öne zıpladı.

Gareth gözlerini açtı, şaşırmıştı ama uzanıp onu yakalayamadan Sarka tepesine çıkmıştı bile, böylec hamle yapmasını engelledi. Zayıf elinde tuttuğu hai tekmeledi ve hançer kulübenin zemininde kayarak Gareth almak için döndüğünde bu sefer Gareth’ın ü ipi bedenine tekrar tekrar dolayıp onu sıkıca sardı.

Gareth kıvrılarak kurtulmaya çalıştı, ağırlığı Sarka fazlaydı ama yine de onu zapt etmeyi başardı; önce gelecek şekilde yatırdığında sert kenevir ipi avuçla batıyordu. Bacakları kızın altında kıvrıldı, onu yeri tutabilmek için yapabilecekleri bu kadardı.

Sarka "Yardım edin!" diye bağırdı.

Annesi ve babası koşarak gelip başında durdular, b gözlerinde korku dolu bir ifadeyle ona baktı ve kafc salladı.

"Sen ne yaptın?" diye sordu ona. "Bir Kral'a el sürn gerektiğini bilmeliydin!"

"Kapa çeneni ve bana yardım et!" diye bağırdı.

Babası elleri belinde kafasını sallayarak öylece durd zaman yaptığı gibi makam

korkusuna teslim olmuş

Sarka öfkeden kıpkırmızı kesildi ama neyse ki Larkı yardımına geldi ve ipin öbür ucunu tutarak sıkılaşt Hemen sıkı bir düğüm atarak Gareth'in kollarını ar bağladı, sonra ipin diğer parçasını alıp kız kardeşin da Gareth'ın bileklerini bağladı ve ustalıkla, adamır açamayacağı bir düğüm attı. Gareth inledi, sızlandı küfretmeye başladı, kız etrafında dolaşarak bir yur ağzına tıkıp Gareth'ın sesini kesti.

Kızlar zor nefes alarak arkalarına yaslandılar, eserlı baktılar: Gareth artık tehlike oluşturmuyordu.

Sarka heyecanlanmıştı, sonunda başarmıştı. İşte; B kendi elleriyle bağlamış ve onun kontrol edebilmiş kardeşi serbestti ve güvendeydi. O da sevinçliydi.

Kız kardeşi döndü ve ağlayarak onu kucakladı, Sari sarıldı ve sırtını sıvazladı, onu hiç bırakmak istemh

Larka tekrar tekrar "Çok korktum," dedi.

"Şimdi güvendesin," dedi Sarka.

Öne eğilerek Gareth'ın sırtına diz attı ve ona kaşlar baktı. Yerden hançeri aldı ve havaya kaldırdı. Artık ödemesinin zamanı gelmişti ve ondan sonsuza kadı kurtulmak istiyordu.

"Kız kardeşime hançer çekmeye cesaret ettin," diy< Hançerin ucunu boynuna dayayarak "Şimdi nasıl bi göreceksin," dedi. Gareth bir domuz gibi homurdar ağzındaki ipten dolayı boğuluyordu.

çatan babasını gördü.

"Aptal kız," dedi. " eski Kral'ın hayatta kalması, öln daha fazla işimize yarar. Onu Andronicus'un ordus satabilirim. Onun için güzel bir fiyat biçeceklerine < Alacağım parayla uzun yıllar ne kıyafet derdimiz ol yemek. Az kalsın, önümüzdeki muhteşem geleceği mahvedecektin."

Sarka'nın kalbi öfkeyle atıyordu.

"Ne dediğini bilmiyorsun," dedi. "Andronicus onun kuruş vermez. Ne öldürürler

onu, ne özgür bırakırl burada. Bu bizim şansımız. Bize daha fazla zarar ve onu öldürmeliyiz."

Fakat babası kızını kaba bir hareketle geri çekti, o d bir hamleydi ki bu, kız hançeri elinden düşürüp yeı kapaklandı."

"Erkek işinden anlayamayacak kadar gençsin," diye azarladı.

Sonra babası yere uzandı, Gareth'ı sarılı iplerinden ayaklarının dibine çekti, sanki satılacak bir eşyaym tepeden tırnağa süzdü.

"Bize yüklü bir ödül getireceksin," dedi.

Onlar kulübeyi geçip, Gareth'ı dışarı sürüklerken "] Baba!" diye bağırdı Sarka öfkeyle, "Gitmesine izin v

Askerler bu görüntü üzerine durdu ve Gareth'ı süzr başladılar.

"Eski MacGil Kralı'nı yakaladım," dedi kızların baba bağırarak. "Bana yüz altın verin, sizin olsun."

Askerler dönüp birbirlerine baktıktan sonra sırıtrm başladılar. Sonunda, öncü asker öne çıkarak kılıcın Gareth'ı yakalayarak ona yakından bakıp inceleme! kendine çekti. Tatmin olduktan sonra döndü ve ya! için Gareth'ı diğerlerine fırlattı.

Asker döndü ve kızın babasına gülümsedi.

"Neden sana bir avuç dolusu çelikle ödeme yapmıy< dedi.

Babası daha tepki veremeden adam öne çıktı ve kılı babanın kalbine sapladı.

Şoktan yüzü buruşan babalarını izlerken "Baba! Ha korkuyla bağırdı kızlar. Kalbinden kan fışkırdı ve d üstüne yıkıldı babaları.

"Yine de hediye için teşekkürler," diye ekledi asker "Andronicus'a kimi yakaladığımı söylemek için sabırsızlanıyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Godfrey, üstünde düşmanın hiç yakışmadığı kıyafetleriyle garip garip yürüyor, dikkat çekiyormuş gibi hissediyor ve doğal davranmaya gayret ediyordu. Biraz geç de olsa kıyafetlerini çaldığı, onunla aynı boyda olan cesedin kendinden daha zayıf olduğunu fark etti; göbeği ve omuzları zırhın dışına taştığı için hayatı boyunca tükettiği fazla biralardan dolayı kendine küfürler savurdu. Bu görüntünün kendini ele vermemesini umuyordu.

Bunun dışında, Godfrey bir kendine bir diğerlerine baktı ve bir İmparatorluk askerine ne kadar da çok benzediğini görünce hayret içinde kaldı. Özellikle de miğferi yüzünü kapatırken, kendisi ile Andronicus'un adamları arasında hiç bir fark yoktu. Belindeki silahlar kaliteliydi, parlak sarı ve siyah renklerde olan uzun ve kısa kılıcı, hançeri, kısa hançeri ve zırhı İmparatorluk işaretlerini taşıyordu. Yola ilk çıktığında kendini fark edilmeye hazırlamıştı ama ilerleyince, kimsenin dönüp de ona bakmadığını gördü ve iyiden iyiye rahatladı. Soğuğa rağmen ter döküyordu, nereye gittiği hakkında hiç bir fikri yoktu ama en azından hala hayattaydı ve oyununu yutmuşlardı.

Askerler Godfrey'e sadece saygı ifadesiyle dönüp bakıyorlardı, o önlerinden geçerken gördükleri subay rütbesinden dolayı birçoğu selama duruyordu. İlerledikçe iyice havaya girmekten kendini alamadı ve saygı gösterildiği fikrine yavaşça kendini kaptırdı. Rolüne o kadar uyum sağladı ki, kendini artık bir subay gibi hissetmeye başlamıştı. Bu eğlenceli bir roldü, Godfrey'in karakter içinde kaybolması çok zor olmadı. İyi bir

savaşçı değildi ama her zaman mükemmel bir oyuncu olmuştu; tavernada geçirdiği oyunlu yıllar amacına hizmet etmişti. Aslına bakılırsa, her zaman bir Kralın oğlu olarak doğmaktansa bir aktörün oğlu olarak doğmuş olmayı dilerd

"Efendim," dedi ona aceleyle yaklaşan bir asker, "kuşatma zaferle sonuçlandığı için tüm subaylar gemilerle gönderiliyc An itibariyle gemiler yüklendi ve kalan subaylara dönmeleri söylemek üzere görevlendirildim. Bu taraftan efendim."

Godfrey miğferin ardından yutkundu, gitmekten başka şam olmadığını biliyordu yoksa kendini ele vermiş olurdu. Dönd ve binlerce askerin her tarafta arı gibi çalıştığı yoğun kampI boş alanlardan geçerek askerle birlikte ilerlemeye koyuldu, her adımında sonra ne olacağını merak ediyordu.

Godfrey bir kaç at tarafından çekilen arkası açık uzun bir birlik arabasının arkasına yönlendirildi. Arkada sevinçle birbirleriyle itişip şakalaşan bir düzine

kadar subay oturuyordu. Godfrey başta tereddüt ettiyse de asker binmes için işaret verdi. Biner binmez, subayların muhabbetleri kesildi ve tüm gözler onun üstüne kilitlendi. Hemen bir han yapmazsa oyununun açığa çıkacağını biliyordu.

Askere döndü.

"Peki bu araba tam olarak nereye gidiyor?" diye sordu.

"Nihayet eve gidiyoruz," dedi subaylardan biri. "Gemiler İmparatorluk'a götürecek bizi. Bu ahırda işimiz nihayet bitt

Godfrey yutkundu. Arabaya binemezdi, denizleri aşıp İmparatorluk'a gidemezdi. Düşüncesi bile midesine yumruk yemiş gibi hissetmesine sebep oldu, hızlı düşünmeliydi.

Panikten kıpırdayamaz halde dururken, subaylardan biri avucu açık şekilde eğildi ve Godfrey'i kolundan tutarak sertçe çekti, üç basamak kaldırarak arabanın arkasına aldı. Subay gülümsedi ve sırtına yavaşça vurdu.

Arabanın kapısı arkasından kapandı, atları kırbaçlamalarını duydu ve kısa süre sonra yolculuğa başladılar, arabaları rahatsız yolda tümseklerin üzerinde zıplayarak gidiyordu.

İlerledikçe Godfrey paniklemeye başladı, her şey çok hızlı gelişmişti ve neler olup bittiğini anlamlandıramıyordu. Arabanın ucunda ter dökerken, onu görmezden gelerek şarap tulumunu elden ele dolaştırıp birbirleriyle uzun uzun şakalaşarak sürekli gülüşen askerlere bakıyordu. İmparatorluk kampı sahneden hızlıca siliniyordu.

Godfrey hızlı düşünmeliydi, bu arabadan inmek zorundaydı. Kat ettikleri her tümsek onu Sileasia’dan adım adım uzaklaştırıyordu.

Bir Silesialı esiri sürükleyerek götüren iki İmparatorluk askerini geçtiklerinde Godfrey’in aklına bir plan geldi. Çok riskliydi ama başka şansı yoktu. Ya şimdi deneyecekti ya da hiçbir zaman.

Aniden ayağa kalkıp hareket halindeki arabadan öne atıldı, yerdeki çamurlu zeminde yuvarlandı ve ardından ayakları üstüne doğruldu. Araba durdu, tüm subaylar ona bakarken Godfrey oyun icabı iki askerin yanına koşar adım gidip en otoriter sesiyle, diğerlerinin duyacağı şekilde bağırdı:

“Siz bu köleyi nereye götürdüğünüzü sanıyorsunuz?” dedi.

Tüm subayların arkasından merakla onu izlediklerini hissediyordu. Bu oyunu gerçekten ruhuyla oynamalıydı yoksa

kafasını vermesi gerekecekti.

İki İmparatorluk askeri döndü ve akılları karışmış baktılar.

“Köle kampına götürmek için emir aldık efendim/[1]

Godfrey “Saçmalık!” diye bağırdı. “Bu sıradan bir k onu kendi ellerimle yakaladım! Bu Silesialı bir suba görmüyor musunuz?”

İki asker esire baktılar iyiden iyiye kafaları karıştı. “Hangi işaret?” dediler.

Godfrey esire yaklaştı, çekiştirerek döndürdü ve su noktayı gösterdi.

Askerler daha yakma gelemeden Godfrey arkasına ı askerlerin suratına okkalı bir tokat indirdi.

“Size hiçbir şey öğretmediler mi?” diye bağırdı. “B sorgu için Silesia’ya götürülmeliydi, her şeyi kendii yapmak zorundayım ben?”

Godfrey arabadaki subayların onu izlediklerini hiss bunun işe yaraması için dua ediyordu. Onlara dönd tartışmaya mahal vermeden sinirlenmiş ses tonuyl

“Bensiz devam edin. Bir sonrakiyle gelirim. Tutsağ yere götürerek bu cahil askerlerin hatasını düzeltm yoksa içim rahat etmeyecek,” dedi.

Godfrey ilk birkaç adımı attığında kalp atışlarını duyabiliyordu, rolünü iyi oynamış olmayı ve askeri takip etmemesini umuyordu. Ayrıca bu iki askerin] koymamaları ve devam edecek kadar aptal ve korkı olduklarını umdu.

Lütfen Tanrım diye dua etti, lütfen bu işe yarasın.

Bu oyunculuk yeteneklerini test ettiği en ileri seviy

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Godfrey ark hareket eden arabanın sesini duyunca inanılmaz bi: rahatlama hissetti. Subaylar kahkahalarına devam < araba gözden kaybolmaya başladı.

Önündeki iki asker ise arkalarına bile dönüp bakma

“Üzgünüm efendim” dedi askerlerden biri, “Hiçbir yoktu.”

Godrey içinden güldü ve daha da kaba çekiştirerek hızlandırdı.

“Elbette yoktu,” dedi. “O nedenle sen askersin ben subayım.”

*

Godfrey iki İmparatorluk askeri ve tutsakla Silesia’ı kapısından ilerleyerek binlerce İmparatorluk asker arasından geçti. Bazıları dönüp onlara baktı ancak < halkının maruz kaldığı zulmü gördü. Yenilgilerinin korkunçtu. Her yer alevler içindeydi, şehir harabe^ birbirlerine bağlı olarak enkazın arasında güdülürk kırbaçlanıyordu.

Godfrey yüksek çarmıhları fark etti ve dehşet içind birine gerilmiş Atme, Brom, Kolk, Srog ve bir kaçıy Kendrick’i gördü. Midesi bulandı, onlara koşarak hı serbest bırakmak istedi ama şimdi bunun sırası de|

Godfrey’in zihnini şu an en çok kurcalayan şey ona askerlerden özellikle de bir şeylerin ters gittiğini f< etmelerinden önce kurtulmaktı. Bu rolü tamamlam gerekiyordu, yürürlerken aklına bir fikir geldi.

Askerlerden biri “Şimdi nereye gideceğiz efendim? sordu.

“Soru sormayı bırak!” diyerek tersledi onu Godfrey “Üstlerine sadece soru sorduklarında cevap ver!”

“Evet, elbette efendim, üzgünüm.”

“Sadece beni takip edin ve çenenizi kapayın,” diye Godfrey. “Bu köleyi ait olduğu yere götüreceğiz.”

Onlar ilerlerken, hem rolünü çok iyi oynadığı hem < İmparatorluk askerleri onu gördüklerinde kaskatı s durdukları için Silesialı köleler Godfrey’e korku dol bakıyorlardı. Kendini daha dik ve kendinden emin; buldu, rolünü benimsemişti. Bir an için İmparator! olmadığını unuttu.

şansı vermiş olsaydı belki de tavernalardan hep uzak duracaktı.

İşe bakın ki şu an oraya doğru gidiyordu. Godfrey sadece birkaç gün önce ezberlediği dolambaçlı Silesia yollarından geçerek peşindekileri Akorth ve Fulton'la sık sık ziyaret ettiği tavernaya yöneltti. Eğer bu ikisini biraz tanıyorsa ki kardeşleri olarak bilirdi- bu durumdan kurtularak hayatta kalmanın bir çaresini bulmuş olmalılardı. Büyük ihtimalle köşelerde saklanmış, çöplüklerde gizlenmiş, hayatta kalmak için ellerinden ne geliyorsa yapmışlardı. Onları birazcık tanıyorsa yine buraya, bu tavernaya gelmenin ve kendilerini içki fıçılarının içinde kaybederek savaş sanki hiç olmamış gibi tüm ağırlığını üzerlerinden atmanın bir yolunu bulmuş olmalılardı. Ne de olsa zafer sahibi askerler de içmek isteyeceklerdi. Genelde ilk yapmak istedikleri bu olurdu ve tavernaları yerle bir etmek hep zor gelirdi.

Kendini rolüne kaptıran Godfrey, askerlerin önüne geçip birkaç adım atarak tavernanın kapısını tekmeyle açtı, yüzü miğferle kapalı buyurgan bir tavrı vardı. Fethedilen şehirdeki yasadışı tavernaya fırtına gibi girdiğinde gerçek bir İmparatorluk askeri gibi hissetti kendini.

Godfrey içeri adımını attı, tam da düşündüğü gibi içerisi yıkımdan kurtulan Sileasialılar, bir yolunu bulup hayatta kalan avarelerle doluydu. Barın tepesinde gevşek duran çıkıntı Godfrey'in tahmin ettiği gibi dokunulmamıştı. Bu yer savaş öncesine kıyasla biraz daha tenhaydı ama yine de bomboş değildi. Godfrey ilerleyerek onlar için açıkça bir örnek teşkil etmeyen ordu mensuplarına katıldı. Bu insanlar Godfrey'in yansımasıydı. Godfrey onları suçlamıyordu, yoğun içki kokusu dizlerinin bağını çözdü hayatında hiç olmadığı kadar çok içmek istiyordu.

Godfrey ve küçük grubu içeri daldıklarında herkes ; dönüp korku içinde saklanmaya çalıştılar. Godfrey diğerlerinin arasından bara doğru ilerlerken herke; çekilmek için hamle yaptı. Godfrey'in kalbi uzaktan silüetleri görünce büyük bir rahatlama hissetti. Bul yerden oldukça şişman olan Akorth'u ve cılız Fulto ikisi de sırtları ona dönük bara eğilmiş duruyorlarc

Kargaşayı duyunca döndüler ve Godfrey onlara yak gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı.

Godfrey kendi kendine gülümsedi, eski dostları ont olduğunu anlamamıştı..

Godfrey İmparatorluk askerlerine "Orada durun!" c yüksek ve en buyurgan

tonda emretti, köleyi tutan durdu ve esas duruşa geçtiler.

Akorth ve Fulton'u işaret ederek "Bu iki adam köle dedi Godfrey İmparatorluk askerlerine.

Akorth ve Fulton akılları karışık garip garip baktık

"Tutmak?" diye sordu Akorth. "Biz mi?"

"Efendim?" dedi askerlerden biri. "Anlamıyorum/[1]

"Anlamak senin işin değil" diye dönüp askere bağı Godfrey. "Prangalarını çıkarın sonra anlarsınız."

Afallayan iki İmparatorluk askeri bakıştı ve duraks Godfrey'in kalbi küt küt atarken bir şeylerin ters ei

çıkardıkları anahtarla kölenin prangalarını açtılar.

Godfrey birden hayretler içinde onu izleyen Akortf Fulton'a dönerek miğferini bir anlığına kaldırdı. Ak Fulton şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklardı.

Godfrey sessizce gözleriyle işaret ederek ne yapma! gerektiğini anlattı. Neyse ki çabuk anladılar.

Akorth ve Fulton hemen uzanarak bardan aldıkları maşrapaları İmparatorluk askerlerinin kafasına gec öne atıldılar. Askerler yere kapaklanırken diğer
Sik arbedeye katılıp kıvranışları sona erene dek askerk tekmelediler.

Godfrey miğferini kaldırınca bardaki herkes onun 1 olduğunu anladı ve neşeyle tezahüratta bulundular

"Seni aşağılık herif!" dedi Akorth.

"Düşündüğümden de kurnazmışsın," diye ekledi F

"Bir savaşı kazanmanın farklı yolları vardır," dedi gülümseyen Godfrey.

"Fakat şunu anlamadım," dedi Akorth yerdeki ask< bakarken. "Onları neden buraya getirdin ki?"

“Bu iki adamın ölçüleri sizinkiyle aşağı yukarı ayn] geldi,” dedi Godfrey.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thor, kucağında Krohn, Reece, O’Connor, Conven, E Indra ile beraber deveye benzer hayvanları sürerek ilerliyordu. Grup engin genişlikteki tuz arazilerinde ilerledikçe, uzun bir süredir olduğu gibi koyu bir to kaldırıyorlardı. Canavarların sebep olduğu korku v(yüzünden hiç birinin aklına yavaşlamak gelmemişt süre dörtnala gitmişler; onları yakalamak için bir d çıkan canavarı atlattıktan sonra diğer deliklerden u başka başka canavarlardan zikzak çizerek kıl payı kurtulmuşlardı. Neyse ki bindikleri hayvanlar haya kurtaracak kadar hızlı gitme konusunda iyi eğitilm: Thor Indra’ya yeniden müteşekkir oldu, zamanınd; yetişmeseydi şimdiye kadar dayanamazlardı.

Çöl topraklarındaki son delikten uzun bir zaman ör geçmişlerdi ama yine de korkudan hiç biri yavaşlar yeltenmemişti. Ama şimdi ikinci güneş batmak üzc uzun süredir önlerine tehlike işareti gelmemişti ve ileride ufukta ilk defa bir çizgi, bu boş arazideki hi<; monotonluğunu delen ilk şekil görünmüştü.

Hepsi hayvanların üstünde durdu, nefes nefeselerd: doğru gözlerini diktiler.

O’Connor “Bu nedir?” diye sordu.

Indra gülümsedi.

“Ben,” diye cevap verdi.

Hepsi afallayarak ona döndüler.

“Tabii artık değil,” dedi. “Ama ben burada büyüdüm.”

Thor kasabaya şaşkınlıkla baktı, burası ufukta kimsenin uğramadığı küçük bir yerdi.

"Size resmi bir davetiye uzatmak isterdim," dedi Indra, "fakat tüy kalemimle parşömenin kalmamış."

Indra bağırarak hayvanı tekmeledi ve ileri atıldı. Hepsi tekmelediler ve onu yakalamak için hızlandılar.

Aralarındaki mesafe kapanırken Indra’nın kasabası görünmeye başladı. Thor bu terk edilmiş arazide gerçek bir kasabayla karşılaştığı için heyecanlanmıştı; buranın neye benzediğini, kimlerin yaşadığını ve insanların nasıl olduğunu kafasında canlandırmaya çalıştı. Ayrıca yokluğun ortasında nasıl hayatta kaldıklarını da anlamak istiyordu.

Hepsi yavaşça kasabanın duvarlarına yaklaşırken sorusu Thor’un gördüğü üzere yanıtlanmış oldu: kasaba terk edilmişti. Çoğu yıkılmaya yüz tutmuş, kuru tuz gibi görünen beyaz sert bir maddeden yapılma birkaç düzine küçük kulübeden oluşan küçük bir kasabaydı burası; içinde yaşayan kimse yoktu.

Yalnız bir rüzgar üstlerinden geçerek, geniş dikenli çalıları yuvarladı, bu sırada hepsi Indra'yı takip etmek için yavaş yürüyüşe geçmişlerdi, Thor her hangi bir hayat belirtisi arıyordu.

"Bir zamanlar vardı," dedi Indra. "İmparatorluk geldi ve hepimizi köle alarak aldı. Bir daha dönmemeye ant içmiştim. Bu yer biz özgürken bile yeterince kötüydü. İmparatorluğun en sonunda, insanı boğan, küçücük, aşırı derecede sıkıcı bir yerdi. Hayal edebileceğiniz en sıkıcı ve monoton hayat işte burada süregeliyordu. Bazı yönlerden İmparatorluk bizi buradan götürmekle bize iyilik etti. Burada yaşamak köle olmaktan bile daha beterdi."

Thor, Indra'nın açık sözlülüğü ve gösterdiği kuvvet karşısında afalladı. Olayları kendi gözünden olduğu gibi anlatıyor laf kalabalığına girmiyordu.

"Burayı kurtaran tek şey," dedi Indra hepsi beraber hayvanların sırtında yürümeye devam ederken "bu surların böcekleri uzak tutması ve gece rüzgarı yavaşlatmasıydı. Geceleri rüzgar gerçekten çok güçlü olur. Yerleşim yerleri de gölge ederdi. Bunlar dışında burası ile ilgili tek iyi şey bulamazsınız."

"Fakat anlayamıyorum," dedi Elden yürüyüşlerine devam ederken; yamuk kapılar menteşelerinden sarkıyor, sokaklarda parça bölük eşyalar göze çarpıyordu, buradan ayrılan insanlar acele içinde gitmişlerdi. "En başa alırsak burada neden bir kasaba kurulmuş olsun ki? Yani burada hiçliğin ortasındayız. İnsanlar burada neden bir hayat kursunlar?"

"Tam orada," dedi, çenesiyle işaret ederek.

Hepsi oraya dönüp baktılar, kasabanın yanında bir kaç düzine küçük mağara vardı. Yerden, üstlerinden bir noktada gözden kaybolan geniş deliklere sahip

büyük parçalı kayalar vardı.

Üstleri tamamen bembeyazdı, sanki yıllardır tuzla 1 gibiydiler.

Indra, hayvandan aşağı inerken dizginleri tutup kıl etmeye başladı ve "Tuz madenleri," diye açıkladı.

Hepsi onu takip edip aşağı indiler. Thor nazikçe Kr< yardım etti ve ağrıyan bacaklarını uzattı. Onca zam sonra yeniden bacaklarının üstünde olmak iyi hisse

"İnsanlar başka yerlere taşınırken hangi sebeplere buraya da o yüzden geldiler," diye ekledi Indra, hef yürümeye başlamışken. Gençliğimde burada bir tu: yaşanıyordu. İnsanlar buraya gelip tırnakları düşeı tuz çıkardılar. Kazma, kürek, keski, bulabildikleri n kullandılar. Burası en iyi tuzun çıktığı yerdi. Tahmi edemeyeceğiniz kadar çok para kazandılar."

Kafasını salladı.

"Madenler kuruduğunda ve tuz artık daha derinde başladığında, hayat gittikçe zorlaştı. Birçok insan t ama benim ailem değil. Babam," dedi başını sallaya "sonuna kadar direndi. Buranın yeninden eski günl döneceğini söylerdi. Önündeki gerçeği görmek istеı Ayrılmayı reddetti, ben de kaçmak üzereydim, işte İmparatorluk o sıralarda geldi."

Indra yürüdü ve boş kaseye bir tekme savurarak ar; yuvarlanmasına sebep oldu.

Hayvanını bir direğe bağlayan Indra'yı hepsi takip < kendi hayvanlarını güvene aldılar. Thor ona yanaşt

"Orada hayatımızı kurtardın," dedi, diğerleri etraf! toplandı. "Sana büyük borcumuz var."

"Üstelik bu ilk değil," diye ekledi Reece.

"Bir yolunu buluruz," dedi O'Connor.

Indra kafasını salladı.

"Bana bir borcunuz yok," dedi." Ne de olsa beni sık] kurtardınız. Orada ne yapacaktım ki zaten? Gidecel yapacak başka bir şey bulmaya çalışacaktım. O

kad süredir köle hayatı yaşıyorum ki, bir hayata sahip c nasıl olduğunu hatırlamıyorum bile. En azından siz insanlarsınız, umarsızlık derecesinde eğlencelisiniz yolculuğunuzla bile."

Elden öne çıkıp başını öne eğdi, kıpkırmızıydı, Tho halini görebiliyordu.

"Ben, kendi adıma," dedi yumuşak bir sesle, "döndi çok mutluyum."

Ona baktı ve gülümsedi, Thor ilk defa içindeki küçii gördü. Bu kas yığınıyla yan yana gelince, son derea tablo ortaya çıkmıştı.

Indra aniden kasabanın merkezindeki küçük meyde kasılarak yürümeye başladı, heyecanı görülüyordu, hemencecik konuyu değiştirdi.

"İkinci güneş batmak üzere," dedi."Burası karadan olacak. Odun ve süt toplamama yardım edin. Burad hızla batar, beni takip edin."

Indra'yı kasabanın diğer tarafına çölün kıyısına do| giderken takip ettiler. Bu kasaba surlarının öte tara metreye yakın ve farklı renklerde kaktüse benzer g bitkiler vardı.

"Bunlar ne?" diye sordu O'Connor.

"Qurum,"dedi. "Qurum'un içindeki kökler kurudur idealdir." Diğerleri onu takip ederken Indra uzandı dikenlerini ayırırsanız tabii. Baltanı alabilir miyim'î Elden'a sordu.

Elden tereddütsüz öne çıktı, Indra'nın yapmasına i: vermeyecek kadar gururluydu, biraz gösterişle balt kaldırdı ve bitkinin yan tarafına indirdi, tüm diken bitkinin tek tarafı boşaldı ve düzleşti. İçindeki koy kahverengi doku ortaya çıktı fakat bir taraftan da y bir sıvı dökülüyordu.

Indra kafasını salladı.

"Çok acelecisin," dedi. "Mahvettin bitkiyi." "Çok derinden kestin. Sıvıyı görüyor musun? Bu qu sütüdür. Bunu biriktirmeliydik. Şimdi ziyan oldu. I keserken sadece yeterli miktarda kesmeksin."

Qurum sıvısı yavaşça durdu, ve yere inerek tükendi

Indra biraz ötede bir başkasına yöneldi bu sefer ba] Elden'ın elinden kaparak havaya kaldırdı, qurumur kendi kesti. Mükemmel bir açıyla sadece dikenleri 1 sefer sıvı akmamıştı.

Sonra qurumun etrafında bir uzman gibi gezinerek yanındaki dikenleri aldı ve altını keserek bitkiyi yeı Elden'a baltasını geri verdi ve qurumu kaldırdı. Koc gibi duruyordu.

Elini uzatarak "Hançeriniz," dedi.

Thor öne çıkıp hançeri eline yerleştirdi, Indra yukc uzanarak üstten küçük bir delik açtığında süt köpü: dışarı akmaya başladı.

"Çabuk, miğferinizi verin," dedi.

O'Connor'ın miğferini alarak tersine çevirdi ve dök sütü burada topladı; artık büyük bir kase sütleri vaı

Sıvıyı inceleyen Thor "Bunu içebilir miyiz?" diye sc

Indra kafasıyla onayladı.

hissedersiniz." dedi gülümseyerek. "Biz buna gerçeklik serumu deriz. Çünkü genelde insanlar bunu içtiklerinde akıllarından geçeni söylerler. Kasıtları ne olursa olsun."

Döndü ve qurumu Elden'a uzattı.

"Ağırdır," dedi. "Oraya taşıyabilirsin."

"Bu ağır değil," dedi Elden. "Biraz daha taşıyabilirim."

Indra gülümsedi.

"Güzel, o zaman çalışmaya başlayabilirsin. Geceyi geçirm için yaklaşık on tanesine ihtiyacımız olacak."

Çocuklar dağıldı, her biri bir başka quruma yanaşarak kıl hançerleriyle dikenleri sıyırdılar ve kütükleri ona getirdil

Thor bu işle meşgul olurken yanında duran Conven'a ve gözlerinin ne kadar

kızardığına baktı; ne kadar öfkeli olduğunu hissedebiliyordu. Kardeşi öldüğünden bu yana Conven'ın ağzını bıçak açmamıştı ve hareketleri çaresiz v dikkatsizdi. Thor, Conven'ın içinde bulunduğu zihin yapısından korktu.

Thor qurum ayıklamada ona yardım etme bahanesiyle Conven'ın yanma yanaştı, tabii aslında ona yardım edip edemeyeceğine bakmak istiyordu.

Bir süre orada durarak Conven'ın qurumundaki dikenleri sıyırdı. Conven Thor'un geldiğini fark etmemişti bile belh umursamıyordu. Bir süre sonra Thor: "İyi misin?" diye soı

Conven qurumu kesmeye devam ederken Thor'un gözleri buluşmamaya özen göstererek kafasını salladı.

Thor boğazını temizledi, kendini daha iyi hissettim söylemesi gerektiğini düşündü.

"Ben de Conval'ı kardeşim gibi severdim," dedi The

Conven tepki vermeden kesmeye devam etti.

Thor tekrar denedi.

"Aramızdan ayrıldığı için üzgünüm," dedi. "Geçtiği tahmin bile edemiyorum, sadece her zaman burada bilmeni istedim. Hepimiz senin için buradayız."

Conven Thor'un gözlerine bakmadan başı eğik işin etti. Bitkinin dikenlerini kesmeyi sürdürüyordu, Tt vermeyeceğini düşündü. Nihayet sessiz ve bir şekil rahatsızlık verici bir sesle:

"Seni severdi," dedi.

Thor şaşırmış bir halde Conven'a baktı, Conven soı öfkeden kırmızıya dönmüş gözlerini kaldırarak Thı gözlerine dikti.

"Sen hayranlık duyduğu bir kaç insandan biriydin,' Conven.

Thor başını salladı.

"Onu yüz üstü bıraktığımı hissediyorum," dedi Tho kardeşe asla

güvenmemeliydim. Eğer güvenmemiş

"Onu yüz üstü bırakmadın," dedi. "O işi ben yaptım

Bununla ne demek istediğini Thor anlamadı. Conve hançeriyle oynamaya başladı, güneş altında parıld; izliyordu.

"Ama sorun değil," diye ekledi Conven. "Ne de olsa yakında ona katılacağım."

Thor endişeyle dönüp Conven'a baktı bir şeyler sö] üzereyken Conven döndü ve bir başka quruma doğ ilerledi.

Thor daha fazla üstelememesi gerektiğini anladı, b* Conven yalnız kalmak istiyordu.

Thor döndü ve bir başka qurumu, sarı bir tanesini; diğerlerine yaptığı gibi kılıcını kaldırıp kesmeye ha sırada aniden Indra'nın çınlayan sesini duydu:

"HAYIR, ONU DEĞİL!" diye panikle bağırdı.

Diğer herkes durup Thor'a baktı, kılıcı havada asılı dönüp Indra'ya baktı. Thor'a doğru koşar adım gel< Thor'un bileğini hızlıca çekti, ona korkuyla bakıyor

"Sarılara dokunmayın," dedi, endişeyle quruma ba]

"Neden?" diye sordu Thor.

güçlükle yutkundu. İmparatorluk'un tehlikeleri acaba \ bitmeyecek miydi?

*

Thor diğerleriyle beraber harlı kamp ateşinin etrafındc aldı, alevler farklı yönlere kıvrılırken çöl gecesi de soğu rüzgarlar tarafından yarılıyordu. Thor sıcaklık için minnettardı. Indra haklıydı: çöl geceleri normalin üstüı soğuyor, rüzgar kuvvetine kuvvet katıyordu. Tüm o küt getirmenin biraz abartı olduğunu düşünmüştü ama şir gerekli olduğunu anlıyordu. Parıldayan kamp ateşi bu ı vahşi doğada onları sıcak tutan tek şeydi.

Grup alevlerin önünde bir arada oturarak birbirlerine sokuldu, bilekleri dizlerindeydi, her biri kucaklarında t qurum sütü tutuyordu. Thor ilk yudumunu

dakikalar ö almıştı ve şimdi etkisini hissediyordu. Bu koyu kıvamlı süt sadece karnını doyurmamış, yeme isteğini de anınd baskılamıştı aynı zamanda onu rahatlatmıştı. Hatta sar etmişti. Sanki bir tulum şarabı bitirmiş gibiydi. Sıcak v aydınlık hissediyordu, tüm bedeni yatışmıştı. Fakat şaı farklı bir hissi vardı, sarhoş olunan zamanların aksine, bir biçimde zihni son derece net ve yerindeydi. Hem rahatlamış ve her şeyden uzaklaşmış hem de tam olar; burada olduğunu hissediyordu.

Thor diğerlerinin sırlı gözlerinden aynı şeyleri hissettf anlayabiliyordu. Hepsi biraz arkaya yaslanmış, rahatlar şekilde alevlere bakıyorlardı. Thor, Krohn'un kasesinde içmesine izin verdi, o andan itibaren her zaman yaptığı aksine, Thor'un etrafında dolanmadı. Bunun yerine Th< yanı başına uzandı, kafasını kucağına koydu, ateşe bakı

T1 J J I_____4. J«. — 1 J. 1____ neredeyse birbirine değiyordu ve Thor, Indra'nın y Elden'ın artık daha rahat olduğunu fark ediyordu. (buradan bakınca artık bir çift gibi duruyorlardı san birbirleri için yaratılmışlardı. Thor hep beraber Ha dönmeyi başarabilecekler mi diye merak etmeden duramıyordu, eğer dönebilirlerse Indra onlarla geli Elden'la ikisi bir arada olur muydu? Bunun gerçekh umdu.

Sadece Conven sınırda gibiydi. Sıvıyı almakta çekin Onun yerine orada kararlı bir biçimde oturuyor ve ’ korkutan bir gerginlikle alevlere bakıyordu. Sanki t dünyada yolunu kaybetmişti, bir keder dünyasının derinliklerinde. Diğerleri de farkındaydı, Reece'in c endişeyle baktığını gördü. Thor'la bakıştılar ama il Conven'ın daha iyi hissetmesi için ne söyleyecekler bilmiyordu.

Indra Conven'a baktı ve uzanarak Elden'a bir kase c kulağına bir şeyler fısıldadı. Elden kafasını sallayar eğildi ve kaseyi yanında oturan Conven'a uzattı.

Fakat Conven ona bakmadı bile.

"İçmelisin," dedi Elden; sesi sessizliğin ortasındaki, çıtırtısını kesti. "Yarın önümüzde uzun bir gün var, iyi olur."

Ama Conven, alevlere gözünü dikerek tersler gibi k salladı, Elden kaseyi yere koydu elbette Conven'ın l anlayışla karşılıyordu.

Conven bakmadan kafasını salladı.

Sonrasında Elden boğazını bir kez daha temizledi ve derin bir nefes aldı, şimdi alevlere gözünü o dikmişti.

"Babam, bilirsin işte bir demirciydi. Ben de onun çırağıydım. Onun yolundan gitmemi istedi. Ben istemiyordum. Ben bir savaşçı olmak, Lejyon'da eğitim almak istiyordum. Köyümde bir hayat sürdüğümü ve tüm hayatım boyunca diğerlerine hizmet eden bir demirci olarak kaldığımı düşünemiyordum. Çekiçten ve demir dövmekten hoşlanıyordum ama bu bana yetmiyordu. Bana daha büyük bir şey lazımdı."

"Sıkıntı, babamın toprak sahibi meşhur Bay Tribble'a oldukça yüklü miktarda borcu olmasıydı. Babam iyi kalpli, düzgün ve çalışkan bir adamdı; borçlarını hep öderdi. Fakat kasabamız küçüktü ve sahip olduğumuz iş sınırlıydı. İşlek bir yere yakın değildik ve nadiren iş çıkardı. Babam elinden geldiğince çok çalışıyordu, tahmin edebileceğinden çok. Ama yine de, bu kadar çalışmaya sadece yemeğimizi ve kiramızı ödeyebiliyorduk. Bay Tribble ise kirayı haddinden fazla yükseltmeye devam ediyordu, artık yetişemiyorduk."

"Zamanla babamın Bay Tribble'a olan borcu git gide katlandı. Kasabayı terk ederek Lejyon'a katılma vaktim geldiğinde buna izin verilmedi. Bay Tribble babamın bana izin vermesini yasakladı. Borçlarımızı ödememiz için çırak olarak çalışmaya devam etmemde ısrarcı oldu - aksi takdirde babamı kulübeden atacağını söyledi."

"Babam öfkelenmişti. Bana gitmemi söyledi - her şeyden öte mutlu olmamı istiyordu. Fakat gidemedim. Bana ihtiyacı vardı. Yerimin orası olduğunu biliyordum. O yüzden

kasabanın neredeyse tamamına sahip olan ve tahm edebileceğinin ötesinde zengin Bay Tribble'a olan b ödemesine yardım etmek için kaldım. Beni Lejyon k katılmaktan alıkoyan şey buydu."

Elden alevlere bakarak sessizliğe gömüldü.

Conven nihayet "Fakat anlamıyorum?" dedi kendi ı halinden çıkıp Elden'a dönerek. "Lejyon'a katıldın, bu?"

Elden uzun uzun yanan ateşe baktı, boğazını temiz sonunda hikayesine devam etti.

"Bir gün Bay Tribble evimize geldi. Bizden son kurı kadar her şeyimizi alması yetmiyormuş gibi bir de istiyordu. Benim oradan ayrılarak Lejyon'a katılma yasaklamış olması yetmezmiş gibi. Babamın sadece kirayı ödeyebilmek için her şeyi yapması yetmezmi gün, daha fazlasını istediğine karar verdi. Evimizi a tavernaya dönüştürmek istiyordu. O gün evimize ç: sabaha kadar eşyalarımızı toplayıp oradan ayrılma] Bizi sokağa atacaktı. Nereye gideceğimizi umursam İşte o kadardı. Arkasını döndü ve çıktı.

"Babam önümde yere yığıldı, ağlaması bitmek bilrn kırılmış bir adam gibi. İşte o an hayatım değişti. Bc şekilde görmeye dayanamadım. Tüm bu adaletsizli' artık duramıyordum.

"Evimizden çıktım, atımıza bindim ve Bay Tribble'ı arkasından gittim. Yolda, kasabanın yamacında ona uzanıp yanağımı yardı. Bana bu yarayı bıraktı," ded gözünün alt tarafında boyunca ilerleyen ve yanan a yansımasıyla parlayan yarayı göstererek. Thor bu y nasıl olduğunu hep merak etmiş ama hiç sormamış

Elden söze yeniden başladı.

"Bay Tribble hançerini kaldırdı ve kalbimi hedef ak olmama ve ona vurmamış olmama rağmen. Korum; baskın çıktı. Elini ittim ve tam bu anda hançeri karı sokmuş oldu. Yer altına olan yolculuğunda ilerlerkı gözlerindeki ifadeyi asla unutamam.

Elden içini çekti, dudaklarını büktü, hikayesini ank rahatlatıyor gibiydi.

"Kanun adamları o sırada devriyedeydi ve beni öler Tribble'ı tutarken, karnındaki bıçakla gördüler. Boı çaldılar ve peşime takıldılar. Beni yakalasalardı sor zindanda kalacağımı biliyordum."

Kendini hikayeye kaptıran Conven, kendini toparla sonunda "Pekiyi, sen ne yaptın?" diye sordu.

"Beklemedim," dedi Elden. "Bekleyemezdim. Ne de diyeyim, beni suçlu ilan edeceklerdi. Bu yüzden atıı bir daha dönmemek üzere oradan ayrıldım. Yandal< kadar at sürdüm, o sırada Seçmeler için Lejyon orac bulunuyordu. Diğer çocuklarla beraber durdum, he uzundum ve seçileceğime emindim. Şükürler olsun de. Bu benim hayatımı kurtardı, Eğer kasabama ger dönseydim muhtemelen tutuklanacaktım." "Babana ne oldu?" diye sordu Conven.

Elden kafasını salladı.

"Bilmiyorum, bu olaydan sonra hiç görmedim." Elden içini çekti.

"Sana bu hikayeyi neden anlattığımı bile bilmiyoru ekledi.

Indra gülümsedi.

"Hepinizi uyarmıştım," dedi. "Qurum sütünün etki sıvılaştırır ve insanların en derin düşüncelerini SÖ3 neden olur."

Hepsi dönüp yeniden alevlere daldılar, gecenin için çatırdıyordu, hepsinin üzerinde ise derin bir sessiz] hakimdi. Conven çok mutlu görünmüyordu ama hil duymak içinde bulunduğu kederden az da olsa sıyrı sağlamıştı.

"Hepimiz kaybın için üzgünüz." dedi Reece, Conver sevdiğini kaybeden bir sen değilsin. Buradaki herke olan birini yitirdi. Ben..." dedi, sonra kafasını öne e; kendiyle çekişiyordu. "Yani, ben., bunu daha önce 1 anlatmamıştım ama ben de sevgili kuzenimi kaybel 'Kuzenin mi?" diye sordu Thor.

Ortanca kardeş Lord MacGil, Yukarı Adalar'da dört çocuğuyla beraber yaşardı.

Yukarı Adalar Halka'nın bir parçasıydı ama Tartuvian Denizi tarafından ayrılırdı. Uzak değillerdi sahilden belki seksen kilometre uzaklıktalardı. Hiç oraya gittiniz mi?"

Diğerleri kafalarını salladı. Thor ise çocukken Yukarı Adalar'dan bahsedildiğini hatırlıyordu.

"Zorlu ve ıssız bir yerdi," diye devam etti Reece. "Fırtınalı denizler, güneşten çok yağmur görürdü ve her zaman şiddetli bir rüzgar vardı. Uçurumun kenarında yer alan muazzam güzellikte bir bölgeydi ama kalbi sağlam olmayanlara göre değildi. Derlerdi ki Yukarı Adalar'da yaşayan adamlar farklı soydan olurmuş. İşte diğer MacGiller orada yaşardı.

"Ben küçükken, onları ziyarete giderdik. Birçok kere. Babam ve kardeşleri hep çok yakın olmuşlardır. Kardeşlerin yakın olabileceği kadar. Ben de kuzenlerimle yakındım. Lord MacGil'in üç oğlu bir de kızı vardı. Kız olan Stara ile aynı yaştaydık. Görebileceğiniz en güzel ve asil kızlardan biriydi. Hem içi öyleydi hem dışı. Küçükken kız ve erkek kardeşler ne kadar yalan olabilirse o

kadar yakın yetiştirilmiştik."

Reece içini çekerek alevlere daldı, görünüşe göre hikayenin ağırlığı üstüne çökmüştü.

"Bir şekilde," diyerek Reece devam etti, "babam ve kardeşi ihtilafa düştüler. Dedikodular küçük kardeşin taht için hırslandığını, tahta çıkma sırasının onda olduğunu fısıldıyordu, üstüne bunda ısrar eden yeni danışmanları vardı. Babamı saf dışı etmek için bir plan geliştirdi ya da en azından babamın muhbirlerinin söylediği buydu.

"Ziyaretlerimiz giderek seyreldi ve son gidişimizde oldukça gerdindi. Kalbim kırılıyordu. Çünkü bilirsıı kimseye anlatmamıştım ama Stara'yı seviyordum. (seviyordu. Büyüdüğümüzde evleneceğimize söz ver Her sene onu gördüğümde bu yemini tekrar ederdi] aşkımız hiç solmadı."

Reece derin bir nefes aldı.

"Bir gece Lord MacGil'in kalesinde, bizi ağırlarken (oğlu öldü. İşte her şey o zaman değişti."

"Nasıl?" dedi Thor.

"Hepimiz sofradaydık ve Lord MacGil'e ikram edile: yerine büyük oğlu içti. Kuzenim birden yere devrik oracıkta öldü. Şarap zehirliydi ve hedef MacGil'di. (hesaba kattığınızda Lord MacGil bu işin ardında ağ; olduğunu sandı. Bizi kovdu ve o geceden sonra babî konuşmadı, ailesinin de bizimle konuşmasını yasal

"Alelacele gecenin karanlığında bir daha Yukarı Ad dönmemek üzere oradan ayrıldık ve kuzenlerimi bi göremedim. Onlar da bizi asla ziyaret etmediler."

Reece içini çekti.

"İşe bakın ki ben aslında ölen kuzenimle çok yakım kardeş gibiydik. Stara'ya gelince, hala geceleri yüzi görüyorum, onunla tekrar konuşmak istiyorum. Bu bir ilgimizin olmadığını anlatmak istiyorum. Fakat ki bu hiç olmayacak. Bu nedenle o zamandan beri h

Rüzgar çölü kırbaçlayıp alevleri yellerken hepsi ağır bir sessizlikte arkalarına

yaslandılar. Thor kardeşlerine baktı ve hepsinin kendi çaresizliği kadar ağır yükleri sırtlandıklarını fark etti. Yalnız değildi, Conven da öyle. Hepsi gençti ve farklı şekillerde hepsi acı çekiyordu, hepsi hayatın ağırlığı altında eziliyordu. Sadece bazıları diğerlerine kıyasla bu yükleri daha iyi saklıyordu.

Thor bu konuda daha çok kafa yormak istedi ama göz kapakları ağırlaştığında onları serbest bıraktı. Yarın ne de olsa görevlerinin en zorlu ayağı hatta belki de son günü olacaktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn Steffen'ın yanında at biniyordu, ikisi rü orman yolunda saatlerdir yolculuklarına devam edi ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlardı. Atları s yürüterek bu bitmek bilmeyen yolda devam ediyor, tepelerinde iç içe geçerek kemer oluşturup gökyüzı kapatan budaklı dallarıyla upuzun ağaçların altındc geçiyorlardı. Bu gerçek üstü bir manzaraydı ve Gwı peri masalı ya da birinin kabusunda yol aldıklarını]

Ormanı aydınlatan tek şey Güney Ormanının uzağı güneşin zayıf ışınlarıydı. Burası kasvetli bir orman çocukluğundan beri buradan hep korkmuştu. Burai hırsızlar ve hergelelerle dolu olduğuna, yalnız başıı kadın şöyle dursun, neredeyse en cesur şövalyeleri girmekten imtina ettiğine dair dedikoduları duyarc kendine sürekli Silesia'dan kaçtığını ve en azından olduğunu hatırlatıp duruyordu.

"Leydim?" diye seslendi Steffen üçüncü defa.

Sanki rüyadan uyanmış gibi dönüp baktığında Stefi geldiği için ona minettardı. Steffen onun dayanağı) zaman yanında görebileceği, geriye kalan güvenebi kişiydi.

'Leydim, iyi misiniz?" diye sordu.

Gözlerini kapadı ve kaleden dönüşlerini, gizli tüne] boyunca Steffen'ın ona liderlik etmesini hatırladı. î süre sürünerek ilerlediler kim bilir, iyice eğilerek, örümceklerin üstlerinden geçerek ilerlemişlerdi, şi ağrısından ölüyordu. Tünelin karanlığı hiç bitmeye ve çoğu defa Steffen'ın yanlış yoldan gittiğine yemi edebilirdi.

Nihayet tünel yükseldi, git giderek kıvrıldı, en yük: noktasına geldiklerinde toprak ve çayıra açıldığını; şaşırdı. Kendilerini Silesia'dan kilometrelerce uzak tarlasının ortasında buldular. Steffen başarmıştı. 11 yerden uzaktaydı ve etrafta İmparatorluk birlikleri Gwen güneş ışığını gördüğüne minnettardı, yüzüm hissettiği soğuk hava için de aynını hissediyordu.

Yüzeye çıktıklarında Steffen ıslık çaldı ve arka mağ tane gösterişli ve parıldayan

at çıktı.

“Bunlar Srog’a ait,” diye açıkladı Steffen atlara tırn “Bu gizli planımızdı, acil durumlar için Kral ve Kral ayarlandı. Srog atları kullanmamı söyledi. Bunları 5 kullanamaz, bir tek biz çıkabildik.”

Sonra güneye doğru atlarını dörtnala sürdüler, Hal] diğer tarafında ikisi bir başlarına sonsuz düzlükleri geçerek Sığınak Kulesi’ne doğru ilerliyorlardı. İlerle devam ettiler, gün geceye, gece güne döndü, nerede mola vermediler. Terk edilmiş arazileri geçtiler, Andronicus’un ordusunun gitmediğini bildikleri ye ilerliyorlardı. Halka’nın tamamını büyük şehir ve k uğramadan kat ettiler, nihayet ovaları geçip Güney

Silesia’dan, Andronicus’un elinden yeterince uzakta olduklarını hissedince hız kesmek uygun geldi. Bir yandaı ormanda çok temkinli ilerlemek istiyorlardı. İyice yavaşk gözlerini dört açtılar.

Yol boyunca etraflarına yorgun gözlerle ama tetikte baktı iç içe geçmiş ağaçları dikkatle izlediler. Ağaçlar, aralarınc bir şey görmek için çok sıktı, Gwen’in tüyleri ürperdi san] türlü türlü yaratık ona bakıyordu. Kış kuşları onlara öter eşlik ederken Gwen’in içindeki kötü his artıyordu. Bu yoL girişmekle hata edip etmediklerini sorgulamaya başlamış

Gwen canlı olarak kaçabilmelerine yine de seviniyordu, bı kadar derleyebilmişlerdi ve Steffen de onunla beraberdi. Sığınak Kulesine artık yaklaşmışlardı ve elbette ki plana uygun davranmaya devam edeceklerdi. Yine de bu son kilometreler en zoruydu. Her adımda inanılmaz bir tehlik hissiyle sarmalanıyordu. Hayatı boyunca birçok ormana gitmişti ama bu seferki ona güven vermiyordu. İmparatoı askerlerinin buraya girmemelerinin bir sebebi vardı, aynı şekilde Kraliyet adamları da buraya adımlarını atmamışk Çok sık bir ormandı, pusu kurmak için tam yeriydi. Yolculuklarını uzatma pahasına herkes burayı es geçmişti Gwen ise bu ormanın tam ortasından geçmek zorundaydı Sığınak Kulesi’ne giden en kestirme yok burasıydı, İmparatorluk tarafından yakalanmadan ilerleyebileceği eı seçenek buydu.

“Leydim, bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedi Steffen. Gwen ona boş boş baktı düşüncelerinde yitmişti.

“Neyi yapmaya?” diye sordu.

“Sığınak Kulesi,” dedi Steffen. “Kendinizi dünyadan

soyutlamaya. Sizi seven insanlar var, Silesia artık gi ama saklanabileceğiniz başka yerler var, en azındaı Andronicus’un adamları toprakları terk edene kada Kale sonsuza kadar demek. Girenler orayı bir daha; etmez. Orası rahibelerin, sessizliğe mahkum olanla]

Gwen omuz silkti. Hayatının zaten bittiğini düşünü hayatının en güzel zamanı Andronicus ve McCİoud çalınmıştı.

“Hapishanenin biri ya da diğeri,” diye cevap verdi, sadece bir seçim meselesi. Hepimiz kendimize özel zindanlarda yaşıyoruz zaten.”

Yürüyüşlerine devam ederken ikisi de sessizliğe gö: Gwen, Steffen’ın onun savını çürütmek istediğini aı saygısından ötürü düşündüklerini yuttuğunu biliye

Gwen bir çalının çıtırtısını duyduğunu düşündü ve Steffen elini uzatarak onu durdurdu, kendisi de duı

“Ne oldu?” diye sordu Gwen.

“Şşş,” dedi Steffen etrafına bakınıp kulak kesilere]

Gwen başka bir çalı sesi duyunca kalbinin hızlandı^ hissetti.

Yavaşça döndü ve kalabalık bir grup hırsızın yaklaş görünce dondu kaldı. Yaklaşık on iki kişiydiler. On alanın her yönünden çıkıyorlardı, hepsi de yılgın görünüyordu. Üstlerinde paçavralar, yüzleri kir pas

gözlerinde deli bakışlar vardı, Gwen zarar vermeye geldiklerini anlamıştı.

“Kraliyet kılığı gibi geldi bana,” diye seslendi biri d Konuşması kaba ve eğretiydi, güney aksanıydı bu. S tonu Gwendolyn’in tüylerini ürpertti.

“Elbette,” diye cevap verdi bir diğeri. “Bakalım bur varmış? Bir leydi mi?”

“Bu yüzü tanıdığıma yemin ederim,” dedi başkası. MacGil gibi.”

“Olamaz,” dedi öbürü. “MacGiller’in hepsi şimdiye dikmişlerdir. Burada duran bir cesetse onu bilemer

“Gördüğüm en güzel ceset.”

Kaba güruh yüksek sesle bir kahkaha patlattı ve Gw endişesi yaklaştıkları ölçüde arttı.

“Size söylüyorum onlardan biri bu,” diye ısrar etti, ölmedi. Çocukları. Kız.”

Hepsi daha yakından incelemeye başladılar.

“Olamaz,” dedi biri. “O Silesia’da.”

“Belki de kaçmıştır,” dedi öteki.

Gwen, adamlar onu incelerken gittikçe daha rahats hissediyordu. Sroe’un ona verdiği kraliyet elbisesin

“Bir adım daha yaklaşırsanız buna pişman olursunuz,” dedi Steffen onları uyararak, sesi çelik gibi soğuktu.

Güruh kahkahaya boğuldu.

“O da ne? Leydi’nin koruması kamburlu bir cüce, öyle mi?” “Ne oldu yahu, sıradan muhafızların hepsi öldü mü?”

Daha çok kahkaha duyuldu.

“Bak bak, Bu küçük adamın sana bir faydası dokunacağını sandığına göre büyük sıkıntı içindesin,” dedi biri kafasını sallayarak.

“Sizi son kez uyarıyorum,” dedi Steffen tehditkar, sessi ölüm kadar ciddiydi.

Birçoğu bellerindeki hançerleri çıkarttı.

“Tüm kıyafetlerini çıkarmaya başlayabilirsin,” dedi biri Gwendolyn’e.

Gwen gözlerinde korku, Steffen’a bakarak ne yapacağını bilmeden duraladı.

“Dediğimi yap yoksa ben yaparım,” dedi bir başkası.

“Evet çabuk ol, bu sıkıcı bölümleri geçelim de eğlenmemize bakalım.”

Hepsi gülerek yaklaştılar ve sonunda Steffen hamlesini yaptı.

O kadar hızlı arkaya uzandı ki Gwendolyn bile bu ışık 206/317

hızındaki hamleyle hayrete düştü; yayını çıkararak dört ok attı. Bu oklar dördünün boğazını mükemmel bir isabetle delerek onları oracıkta öldürdü.

Gwen tereddüt etmedi. Koşumlara uzanarak, orada tuttuğu topuzu alıp tepesinde salladı; zincirin havaya savruluşunu ve çivili topun yaklaşan hırsızlardan birinin yüzüyle buluşmasını izledi.

Darbe gözüne indi, adam çığlık atarak yere kapaklandı.

Gwen yeniden savuramadan sırtında, onu sertçe geriye doğru çekerek havada savuran eller hissetti, yere çarparak düştü. İki hırsız üstüne atlamış, mücevherlerini sökercesine çıkartmaya ve kıyafetlerini yırtmaya başladılar. Direndi ama boşunaydı.

Gwen'in yanında at üstünde olan Steffen atı ona doğru sürerek havada süzüldü ve hırsızlardan birinin tepesine uçarak onu yere devirdi ve yuvarladı. Diğer hırsız,

Gwendolyn'i mıhlamış tutmaya devam ediyordu, kolunu arkasına doğru kıvırmıştı; onu döndürerek yüzükoyun yere yatırıp kafasına bastırdı. Uzandı ve iç çamaşırlarına hamle yaparak çıkarmaya başladı.

"Seninle işimi göreceğim kızım," dedi.

Çamaşırlarını çıkarmaya davranırken ellerini anlık bırakmasından faydalanan Gwendolyn, Godfrey'in ona yıllar önce verdiği küçük gümüş kamayı kuşağından çıkararak saldırganın boğazına sapladı.

Gözleri fal taşı gibi açılan hırsızın boğazından akan kanlar yere fışkırdı. Gwen daha derine soktu, içindeki öfkeyi hissediyordu. Sadece bu adamdan değil, McCloud'dan, Andronicus'tan, Gareth'tan - ona yanlış yapan tüm

adamlardan - intikamını aldığını duyumsuyordu.

"Hayır, göremeyeceksin," diye cevap verdi Gwen.

Adam cansız yere yığıldığında Gwen bıçağı aldı, kanı kıyafetiyle temizledi en ufak bir pişmanlık duymadan yen kuşağına yerleştirdi. Vicdanını yitirmeye başladığını düşündü ya da kanıksamıştı - ya da her ikisi. Yine de böyle olmadığını umdu.

Gwen, Steffen'ın hırsızın biriyle boğuştuğunu gördü, yerd< yuvarlanmaları bitmiyordu, ona yardıma koşmaya hazırla:

Ama elleriyle doğrulurken metal uçlu bir botla şakağının tekmelendiğini hissetti. Çığlık atarak sırt üstü düştü; tüm vücudu ağrıyor, başı dönüyor, yıldızları görüyordu.

Dünyası kararmadan önce gördüğü son şey bugüne kadar rastladığı en çirkin surat oldu, elinin tersini havaya kaldın yanağına doğru indirirken ona gülümsüyordu.

208/317

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kendrick çarmıhın tepesinde asılı duruyordu, ikinci güneş havada yükselirken hayat enerjisinin içinden çekildiğini hissediyordu. El ve ayakları kalın iplerle ahşapa bağlı olduğundan bilekleri şişmişti, saatlerdir orada uzuvları çekili halde durmanın verdiği acı dayanılmazdı. Kafası önüne düşmüştü, artık yukarı bakmamaya, yıkımı daha fazla görmemeye çalışıyordu; fakat inlemeleri duyuyor ve kendine engel olamıyordu. Etrafına baktığında yanındaki çarmıhlarda arkadaşlarının gerildiğini gördü. Bir tarafta Srog, diğer tarafta Atme, yanında Brom, Kolk ve Kendrick'in çok değer verdiği sayısız şövalye. En azından dedi kendi kendine hala hayattalar ya da hayata tutunmaya çalışıyorlar. Aşağıdaki ceset yığının arasında cansız yatmıyorlar.

Onlarla konuşmaya çalıştı ama ya çok güçsüzlerdi ya da cevap veremeyecek kadar susuz kalmışlardı. Hepsi canlıdan ziyade ölüye benziyordu.

Kendrick kırbaç seslerini duydu, çok sevgili şehrinin geldiği elim durumun resmini görmek için baktı, hayatta kalanlar İmparatorluk köle efendileri tarafından esir alınmış; kırbaçlanıyor, koca kayaları sürüklemeye zorlanıyor, enkaz yığınlarını bir bir kaldırıyorlardı. Silesia bir anda işgal edilmiş bir köle şehrine dönüşmüştü, Andronicus'un heykeli gökyüzüne doğru yükselmişti bile,

İmparatorluk amblemi -ağzında bir kuş tutan aslan- şehir kapılarına yerleştirilmiş ve hemen üstüne İmparatorluk bayrağı dikilmişti. Bu şehrin bir zamanlar ki bağımsızlığına dair her şey yok olmuştu. Artık tamamen İmparatorluk'un bir parçasıydı.

Kendrick kurumuş dudaklarını yaladı, bir anda çıkan kargaşada bir grup İmparatorluk askerinin kalabalığa doğru

geldiğini gördü ve şok oldu; arkalarında onlara kıy; gibi duran Andronicus'tan başkası değildi. Önünde] askerlerin tuttuğu adamı Kendrick az sonra tanıdı, kardeşiydi.

Gareth.

Kendrick'in gözleri kocaman açıldı ve hayal gördüğ düşünerek tekrar baktı. Hayal görmüyordu. Gareth zayıflamış, sakalları uzamış, darmadağın halde, ete bürünmüş duruyordu. İmparatorluk askerleri taraf sürüklenirken prangaları takırdıyordu.

Kendrick'in önünde durdular. Andronicus Gareth'ıı geldiğinde kalabalık sustu; kocaman elini sıska boyı koyduğunda, Gareth’m boynu görünmez oldu, uzur tırnaklarını Gareth'm boğazından aşağı kaydırıyor<

Andronicus gülümsedi.

"Bu tutsakların kim olduğunu söyle," dedi Androni» hayatını bağışlayalım."

Hepsi çarmıhta gerili Kendrick ve diğerlerine baktı.

"Zevkle söyleyeyim," dedi Gareth. "Hepsini söyleye» hatta daha fazlasını da yapacağım. Bunların hiç biri yok, senin düşmanın benim de düşmanım olur."

Andronicus Gareth'a gülümsedi.

Gareth silkindi, kurumla öne gelerek Kendrick'in öı durdu ve uzun zayıf parmaklarıyla yüzünü işaret el

"Bu Kendrick," dedi. "Evveliyattan kardeşim. Ya da kardeşim. Tam bir piç. Gümüş'ün başı oydu. Önem adam," dedi sonra döndü ve bir başka yeri işaret et "Yanındaki şu adam ise Kolk, Lejyon'un başı; orad; Brom, ordunun başı ve bu

da Atme bir başka Gümü kahramanı."

Gareth sırayla devam ederek isimleri veriyordu, sö) isimle Kendrick'in midesi bir alev topuna dönüyorc yaptığından ötürü şansı olsaydı Gareth'ı öldürebiliı

Sonunda Gareth bitirdi. Yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle Andronicus'un yanma döndü

Andronicus sırıttı, boğazının derinliklerinden geler duyuldu, diğer elini de Gareth'm omzuna koydu.

"İyi iş çıkardın," dedi Andronicus. "Bunun için ödüllendirileceksin."

Gareth'm koltukları kabardı.

"Bana hangi rütbeyi vereceksin? Bir Kral olduğumu unutmamalısın. Bana Halka'nın Kralı diyebilirsin, b yerinde olur."

Andronicus içten bir kahkaha attı.

Gareth'in yüzünde dehşet okundu

"Ama beni ödüllendireceğini söyledin!"

"Bu bir ödül," dedi Andronicus. "Hayatını bağışlıyorum."

Gareth gözlerinde panikle aniden döndü ve gruptan depar atarak ayrılmaya yeltendi, sıska vücudu ona yardımcı oldu ve kalabalığın arasından zikzak çizerek sıyrıldı.

Andronicus afallamış askerlere "BULUN ONU!" diye bağırdı.

Adamlar hemen arkasından çıktılar ama saniyeler içinde Gareth taş duvarın içinde küçük bir delik bularak oraya sığındı. İçinde ilerleyebileceği kadar zayıftı, oradan gizli bir geçide çıktı yolu; İmparatorluk askerleri duvara ulaştıklarında içeri sığamadılar.

Askerler ayrılıp duvarın etrafında aceleyle ilerlemeye başladılar.

Andronicus kıpkırmızı suratıyla Kendrick ve diğerlerine döndü. Öne çıkarak hepsine ayrı ayrı yakından baktı.

Sonu gelmez bir bekleyişten sonra Kolk'un yanma gitti.

"Onunla başlayacağız," diye emretti. "Her gün birini öldüreceğiz," dedi gülümseyerek. "Bu zevki mümkün olduğu kadar uzatmak istiyorum."

Andronicus aşağı uzandı hizmetlilerinden bir mızrak aldı, öne doğru geldi ve aniden Kolk'un tam kalbine sapladı.

"HAYIR!" diye bağırdı Kendrick, Kolk'un ağzı kanla dolarken. Kolk acı içinde bağırdı ve sonunda kafası öne düştü, ölmüştü.

212/317

Andronicus mızrağı kalbinde bırakarak adamlarına hepsi yürümeye başladı.

"Yarın bir başkasını seçeriz," dedi.

Kendrick tüm gücüyle çabaladı ama ipleri gevşeten Arkaya uzandı ve gökyüzüne doğru bağırdı, Kolk'uı ve hepsinin intikamlarını alacağına ant içti. Bir gür şekilde Andronicus'u öldürecekti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Şafakla beraber Thor uyandı, Günün ilk parlak güneş ışınlarına gözlerini kısarak baktı, güneş arazi üzerinde hiç bir şekilde kapatılamayan kör edici bir top gibiydi. Ellerini gözlerine götürdü ve yavaşça doğruldu.

Çöl sabah saatlerinde hala serindi, ısı ikinci güneşle beraber geliyordu; etrafında dava arkadaşları vardı, hepsi ateşin korları başında uyuyorlardı. Krohn kucağına kafasını koymuş derin uyuyordu.

Biri hariç hepsi tamamdı. Thor, Conven'ın orada olmadığını fark etti, çabucak dönerek etrafına baktı ve nihayet nerede olduğunu gördü. Diğerlerinden yaklaşık beş metre uzaklıkla bacaklarını çapraz yapmış, sırtı onlara dönük ufukta yükselen güneşe bakıyordu.

Endişelenen Thor yanına gitti. Yaklaştığında gözlerini güneşe diktiğini gördü, kıpkırmızı olmuşlardı. Hala kederliydi, sanki tam olarak onlarla birlikte değildi. Ufka boş gözlerle bakarken üzüntüsünün ne kadar derin olduğunu merak etti.

"Conven?" diye seslendi.

Bir süre sonra Conven döndü ve nihayet boş gözlerle Thor'a baktı.

"Gitme vakti," dedi Thor.

Conven tek kelime etmeden yavaşça kalktı ve direğe bağlı hayvanın yanma gitti. Thor döndü ve onu takip etti, diğerleri de kalkmaya başlamışlardı merak içinde onlara bakıyorlardı.

Conven artık Thor'un bildiği kişi değildi, kendine rağmen Thor, Conven'ın onlara yük olup olmayacağını merak etti. Conven'ın ruh halini anlayamıyordu. Tahmin edilemez davranıyordu ve tehlike anında uygun bir tepki verebileceğinden emin değildi hatta belki de onları tehlikeye Conven atacaktı.

Fakat başka şansı yoktu, hepsi hayvanlarına binerken bu ıssız kasabaya aceleyle veda ettiler ve güneş tam doğmadan yola çıktılar ne de olsa günün sıcaklığıyla buharlaşmadan zamana ihtiyaçları vardı.

*

Hayvanları tuzlu arazide Indra'yı takip ederek yürütüyorlardı. Thor bu yerden gidecekleri için gayet memnundu, Indra'nın büyüdüğü kasabaya geri dönmesinden dolayı yaşadığı üzüntüyü anlayabiliyordu. Kesinlikle o da burada kalmayı istemezdi.

Thor gece içtikleri sütten dolayı hala biraz çakır keyifti, üzerindeki endişeden sıyrılmak istiyordu. Qurum sütü çok etkiliydi, ne zaman uykuya daldığını hatırlamakta güçlük çekiyordu.

"Ejderhalar Diyarı ne kadar uzakta?" diye sordu Reece Indra'ya.

"Henüz tünele girmedik bile," dedi.

"Tünel?" diye sordu O'Connor.

"Ejderhalar Diyarı'na gitmenin tek yolu Büyük Tünel'den geçmektir. Tuz Çölü ile Ateş Dağları'nı birbirine bağlar.

Buraya Ölüm Tüneli deriz. Oraya girip de ötesinden çıkan kimseyi duymadım" diyerek iç geçirdi. "Elbette bu sizin seçtiğiniz bir yolculuk, kolay olmayacağını biliyordunuz."

Sessizlik içinde hayvanların sırtında ilerlemeye devam ettiler; Thor, güneş giderek yükselip uçsuz bucaksız tuz vadilerine doğru ilerlerken, aralarında büyüyen huzursuzluğu hissetti, sanki ölümlerine doğru ilerliyorlardı.

Mutlak hiçlikte geçen saatler sonrasında ufukta tek başına gökyüzüne uzanan kocaman bir dağ seçildi. Eteğinde geniş tünelin ağzı bulunuyordu, yaklaşık doksan metre çapında karanlığa uzanan bir boşluktu burası.

Yaklaştıklarında hayvanlar ayaklarını yere vurup direnmeye başladılar. Thor ne kadar huzursuzlandıklarım hissediyordu.

Indra tünelin ağzına geldiklerinde aşağı indi, diğerleri de aynını yaptı.

"Hayvanlara ne olacak?" diye sordu Elden, Indra'nın yanına gelerek.

Indra kafasını salladı.

"Hiç bir hayvan bu tünele girmez," diye cevapladı onu. "Bizden daha iyi bilirler."

Indra orada dizginleri tutarak hayvanına hüzünle baktı. Kocaman kafasıyla yere eğilerek gürültülü bir ses çıkardı ve burnunu Indra'nın boynuna sürttü.

Dizginleri bırakan Indra hayvanın sırtına vurdu, hayvan döndü ve diğerleriyle beraber koşmaya başladı.

Thor diğerleriyle döndü ve ufukta kaybolurken peşlerinde beyaz bir toz bulutu bırakan hayvanları izledi. Yutkundu, artık kendi başlarınaydılar.

Thor döndü ve tünelin girişine baktı, karanlığa bir göz att Buradan bir daha çıkamayabileceklerini biliyordu.

Indra hançerini kaldırdı ve mağaranın duvarına doğru adi] attı, sarı kayalardan koca parçalar kopardı. Bir tanesini du karşı tuttu ve hançerin ucuyla parçaladı, parlak beyaz bir dolgu ortaya çıktı. Her birine bir kaya parçası uzattı.

Thor bunu elinde tuttu, ağırlığı onu şaşırtmıştı, parlayan dolgusuyla pürüzlü sarı bir kaya parçasıydı.

Indra mağaraya ilk adımı attığında Thor kayanın parlayan ışık saçtığını görünce şaşırdı. Sanki içeride bir sürü mum yanıyordu.

"Elinizdekini havada tutarsanız, tünel o kadar karanlık kalmaz," dedi Indra.

"Ne kadar gider bunlar?" diye sordu O'Connor, hepsi mağaraya girerken.

"Bilmiyorum," dedi Indra. "Kimse cevabını verecek kadar uzun kullanamadı bunları."

*

Loş tünel, hayvanlar ve böceklerden gelen garip seslerle yankılandı, her yönden kanat çırpışları, çığlıkları ve gizli yaratıkların kuğurmaları geliyordu. Yürümeye devam etti! ellerinde parlayan kayaları tutuyorlardı. Thor ayaklarının altında ezilen bir şey duydu, kayayı kaldırdığında milyonL

böceğin üstüne ışık vermiş oldu, ayaklarının altında sürünüyor, botlarıyla eziliyorlardı. Bacağına tırmanmaya çalıştıkları için arada sırada ayaklarını silkeliyordu.

Yanlarında yürüyen Krohn onlara hırlıyor, eğilerek birini kapmaya ya da patileriyle yakalamaya çalışıyordu.

Thor, iyi ki parlayan kayalar var diye düşündü, onlar olmadan bu yolculuk safi karanlığın içine dalmak gibi olacaktı, kayalar yolu aydınlatırken her zamanki gibi Indra'ya müteşekkir hissetti. Yine de bir kaç adım ötesini görmeleri çok zordu, Thor bu yerin en dibindeki köşelerde neyin pusuda beklediğini merak ediyordu. Elinde olmadan izlendikleri hissine kapılıyordu sanki yaratıklar, ya da her ne iseler zamanlarının gelmesini bekliyorlardı. Bir taraftan onları görmediği için memnundu.

İlerlemeye devam ettiler, sarf ettikleri enerjiden ama belki daha çok endişeden dolayı nefes almakta zorlanıyorlardı. Thor'un bacakları yorulmaya başlamıştı ve bu yolculuğun ne zaman biteceğini merak ediyordu.

Birden hızlı bir kanat çırpma sesi duyuldu, yüzüne sürtünen bir şey hissetti.

"Globalar!" diye bağırdı Indra. "Yere yatın!"

Mağara bir anda parlayan binlerce küçük yaratıkla dolmuştu; yarasaya benziyorlardı ama daha büyüklerdi, kafaları da karanlıkta bembeyaz parlıyordu. Binlercesi kanatlarını çırparak inanılmaz bir gürültüye sebep oluyor ve üstlerine doğru geliyorlardı.

Onları savuşturmaya yeltenemeden yanaklarını çizdiklerini hissetti ve acı içinde bağırdı. Kılıcını çekti ve delirmiş gibi her

yöne saldırarak kıyımı başlattı, diğerleri de ona katıldılar. Yarasalardan bir kaçı düştü ama yüzü, boynu ve ellerini çizenler daha fazlaydı. Thor sonunda pes ederek Indra'yı takip etti; onun gibi yere düştü ve top şeklini aldı dizlerine sarılarak yüzünü yere çevirdi. Diğerleri de yanma çömelerek aynısını yaptılar.

Thor, sırtındaki zırhın milyonlarca pençe tarafından çizildiğini hissediyordu, saçının, boynunun ve kollarının arkasına da hamle yapıyorlardı. Yine de Indra gibi yerde kaldı ve dua etti. Bir anlığına pençelerden öleceğini sandı.

Aniden duvarlardan yansıyan bir kükreme duyuldu ve hayvanlar hemen uçtular, sürü tiz çığlıklarla uzaklaştı.

Bir süre sonra kanatlarının sesi dindi, korkunç çırpınışları Thor'un kulaklarında asılı kaldı, nihayet kendi sesini duymaya başladığında diğerleri gibi nefes nefese ve panik halinde olduğunu fark etti. Yavaşça hepsi ayağa kalktı, hayatta oldukları için minnettarlardı.

Fakat kükreme yeniden geldi ve Thor karnında bir boşluk hissetti, ses omurgasından itibaren ürpermesine sebep oluyordu. Karanlık bir kükremeydi sanki bir aslanınkine benziyordu.

"O neydi?" diye sordu Reece.

"Hiç bir fikrim yok," dedi Indra.

"Her ne ise, hiç mutlu gelmiyor sesi," dedi O'Connor.

Kükremeyi yeniden duydular bu sefer daha yüksekti ve daha yakından geliyordu, şimdi tam bir aslan küremesine benziyordu. Hepsi silahlarını çıkarmış korkudan ter içinde

kalmıştı. Thor pençelenmekten ötürü boynundan ve kafasından akan kanı hissediyordu, orada durmak, karanl gözünü diktiği halde hiç bir şey görememek korkunç bir]

Thor altındaki toprağın sallandığını hissetti artık daha fa: bekleyemezdi. Geriye uzandı ve parlayan kayayı sapanına yerleştirerek olabildiğince uzağa fırlattı. Havada yukarı tırmanarak, bir ışık huzmesi oluşturdu ve tüneli aydınlat Kırk metre kadar ötede onlara doğru gelen şeyi aydınlattı

Thor, aydınlatmamış olmasını diledi.

Orada bir aslanı andıran ama enine ve boyuna bir aslanın katı büyüklüğünde, bir filin aşağı sarkan hortumu gibi iki yanında dişlere sahip, alnında bir boynuz olan kocaman 1 canavar duruyordu. Sarı bir kürkü vardı, iki kaslı ayağınır üzerinde durmuştu ve ayaklarının bitiminde iki pençe gö çarpıyordu. Geriye yaslandığında güçlü kolları, kaslı vücu gerildi ve tekrar kükredi, hortumunu kaldırarak dişlerini açığa çıkardı.

"Bir Mağara Avcısı!" diye fısıldadı Indra korkuyla.

"Pek arkadaş canlısı olmadığını var sayıyorum," dedi O'Connor.

Indra kafasını salladı.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi.

Mağara Avcısı tekrar kükredi ve sonra aniden saldırıya ge sesi bir fil sürüsüne eşti.

Hepsi korkuyla yerlerinde dona kalmış ne yapacaklarını bilemiyorlardı, aniden Conven ileri atılarak yaratığa saldı kadar. Conven hızla hayvana doğru koştu, sanki ölümüne susamıştı.

Conven kılıcını kaldırdığında Mağara Canavarı aldatıcı bii hızla uzandı ve Conven'ı mağaranın diğer ucuna fırlatıp duvara çarptı. Conven düştü ve boş bir çuval gibi yere yığ

Canavar ona doğru koşarak son hamlesini yapmak için pençesini kaldırdığı sırada Thor kavgalarına dahil oldu. Conven'a yetişmeye çalışmanın boşuna olduğunu biliyorı hızlı düşündü, öne çıkarak kılıcını kaldırdı ve fırlattı. Dör döne mağarayı geçti ve hayvanın koluna saplandı.

Mağara Avcısı çığlık attı, dönerek gözüne Thor'u kestirdi. Atağa kalktı ve Thor'un boğazını hedef alarak öne atıldı.

Hayvan ona doğru gelirken Thor avucunu yukarı kaldır ar; enerjisini topladı. Sarı bir ışık yayıldığında Thor yaratığı 1 dibinde havaya dikti. Fakat Thor hayvanın onu savurması durduracak kadar güçlü değildi. Uzandı ve vücudunun yaı tarafına pençesini indirerek Thor'u mağaranın diğer uçur duvara çarptı.

Krohn yaratığa saldırdı ve dişlerini ayaklarına geçirdi, Mc Avcısı yeniden çığlık attı ve Krohn'u havaya kaldırıp yutn için ağzını açtı.

O'Connor hedefini aldı ve yaratığın açık ağzına çok sayıda fırlattı, böylece yaratık Krohn'u ağzından düşürdü. Elden baltasını kaldırarak saldırıya geçti ve hayvanın pençelerir birini kopardı. Hayvan öfkesinden çığlık çığlığa bağırdı ve O'Connor'ı tel eliyle kaldırarak, sıkıp havaya kaldırdı. O'Connor ayakları boşlukta yüzü cansız asılı duruyordu.

Reece topuzu alarak yükseğe savurdu ve yaratığın kafasın

isabet ettirince hayvan O'Connor'ı düşürdü. Yaratıl çığlıkla bu sefer Reece'i hedef aldı. Çenesini kocam* dişleri dışarı çıkmıştı, Reece'i dişlerine takmak içil Thor, Reece'in ölmek üzere olduğunu görebiliyordı

Thor kafasında hissettiği dayanılmaz ağrıdan kendi silkeledi. Gücünü toplamak zorundaydı. Öncekinde güçlü olmak için iradesini kullandı. Argon'un yüzül annesinin yüzünü ve ardından da Gwendolyn'in yü: gördü. Enerjinin vücuduna dolarak onu destekledi^

Ayakta durarak her iki avucunu gücün işe yaramas: zorladı.

Mağaraya avuçlarından yansıyan mavi bir ışık dold hayvanın tam göğsüne isabet ettirdi. Yaratık durdu atmaya başladı. Thor kollarını kaldırdığında, yaratı diktiğini fark ederek afalladı.

Hayvan çığlık çığlığa bağırırken kollarını ve ayaklaı hareket ettirdi. Fakat yerden

yüksekteydi ve yapabi bir şey yoktu

Thor son bir güç patlamasıyla kollarını açtı ve hayv asılı tuttu. Kollarını geri çekti ve ileriye doğru itti,] mağara boyunca döne döne ve çığlık çığlığa bir met uçtu, sonunda duvara çarptı ve yere yığıldı. Büyük 1 parçası yuvarlanarak üstüne geldi ve onu ezdi.

Her şey sessizleşti. Ölmüştü.

Güçlendiğini hissedebiliyordu. Artık daha fazla kontrol edebiliyordu. Yine de istediği dayanıklılık seviyesinde değildi. Bu karşılaşma, gücünü sömürmüştü. Şu an bir başka yaratık çıka gelse, hiç bir şey yapamazdı. Daha güçlü olmalıydı.

Reece ve O'Connor yanına gelerek Thor'u kaldırdılar ve kollarını omuzlarına yerleştirip aralarında yürütmeye başladılar. Hepsi yaralıydı, canları yanmıştı ve beraber mağaranın içinde karanlığa doğru, önlerine hangi tehlikenin çıkacağını bilmeden topallayarak yavaşça yürümeye başladılar.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gece soğuk ve karanlıktı. Kendrick çarmıhta gerili halde yarı uyanık yarı baygın kabuslarla boğuşuyordu. Babasını, Kral MacGil'i gördü. Beyaz bir ışıkla çevriliydi, ona gülümsüyordu; kız kardeşi Gwendolyn'i gördü, sürükleniyordu; küçük kardeşi Reece'i gördü, küçük bir kayıkla denize açılmıştı. Ve Kral'ın Sarayı'nı gördü, alevler içindeydi.

Kendrick gözlerini yavaşça araladı, acı ve bitkinlikten yüzünü buruşturdu. Kafası yerinde değildi ve şu an uyanık mı yoksa baygın mı olduğunu fark edemiyordu. Gözlerini kırpıştırarak önündekinin ne olduğunu anlamaya çalıştı, Silesia'nın ana meydanı tek tük meşalelerle aydınlanmıştı, eskiden burası parlak ve onurlu bir şehirken şimdi enkaz yığınına dönmüş, etraf cesetlerden geçilmez halde, vatandaşları köle haline getirilmişti. Çoğu insan uyuduğu sırada, olaylar gün içinde olduğu kadar akıl almaz olmuyordu; yine de Kendrick uzaktan halkının Andronicus'un adamları tarafından kırbaçlandığım duyabiliyordu, bazıları gece saatlerinde bile çalıştırılıyordu.

İşgal askerleri meydan içinde küçük çemberler oluşturmuş geceyi aydınlatan kamp ateşi etrafında oturuyorlardı, ısınmaya çalışırken öne eğilip ellerini ovuşturuyorlar şarap içerek bir birbirleriyle şakalaşıyorlardı.

Silesialılardan yağmaladıkları pahalı kürkleri giyerken, Kendrick çarmıhta kendini bir başka soğuk hava dalgasına hazırlıyordu, bu soğuk ince bir gömlek ve pantolonla olduğunu ona hiç unutturmuyordu. Diğerleri gibi o da zırhlarından ve kürklerinden soyulmuş, donarak ölmeye terk edilmişti, tabii eğer acıdan can vermezse. Dişleri birbirine çarptı, elleri masmavi olmuştu, fakat artık bunların hiçbir önemi yoktu, yakında ölecekti.

Kendrick dönebilmek için kalan enerjisini topladığı Kolk'un kaskatı olmuş bedenini gördü, vücudunda hançer salınırken, can çekiştiği sırada gözleri açık 1 cesetti artık. Bu Kendrick'i tahrik ediyordu. Utanç ı onursuz bir düşmanın hareketiydi. En azından vücı indirerek ona makul bir cenaze töreni yapılmalıydı yerine, sanki sıradan bir suçluymuş gibi herkesin il için bu cesur savaşçının bedeni orada öylece sallanı Kendrick sıranın kendinde olduğunu biliyordu, yar bitireceklerdi ama bunu umursamıyordu, umurund şey orada asılı duran arkadaşları, özellikle de birka ötesinde elinden hiç bir şey gelmeden baktığı Atrrn Kendrick arkadaşlarına göz attı, ama loş ışıkta hay olmadıklarını anlayamıyordu.

Kendrick gözlerini kapayarak acıyı hissetmemeye u Acının onu dinlemeye niyeti yoktu. Bazen ağrı başl sonra sone eriyordu böylece bir anlığına uzuvlarını acıdığını unutuyordu. Ama çoğu zaman çok keskin ermeyecek acıyı iliklerinde hissediyordu. Biraz dals uykusunda devam ediyordu. Gözlerini kapatıp kısa de olsa kendini uykuya bırakmayı, dünyanın kabus! kafasından atmayı denedi.

Göz kapakları kapanırken Kendrick'in zihninde gör üşüşüyordu. Çocukluğunu gördü, en iyi arkadaşı A Lejyon'da birbirleriyle dalaşıyordu; kendini sevdiği birlikte kayıkta gezinirken gördü, artık kızın adını hatırlamıyordu; ilk savaşını, ilk zaferini, yetenekle karşısında duyduğu şaşkınlığı gördü, masanın başı Kral MacGil, Gwendolyn, Godfrey, Reece ve hatta Gc beraber oturduğunu gördü, hepsi genç ve mutluydı

çevriliydi. Elini ona uzattı, genç ve sağlıklı görünüy Kendrick'in hatırladığı gibi cesur ve korkusuz bir s< Ona gülümsedi.

"Oğlum," dedi gururla.

Sözleri Kendrick'in kalbini ısıttı. Kendrick her zam; MacGiller'in bir oğlu olarak kabul görmeyi arzu ede

"Sen ilk doğansın," dedi. "Benim öz oğlum."

Kendrick uzandı ve babasının eline dokunmaya çalı ellerine bir türlü erişemiyordu.

"Yakında yeniden birlikte olacağız," dedi MacGil. "I zamanı değil. Savaşmaksın. Sen bir savaşçısın. Vazj pes etme. Savaş. Benim için savaş!"

Kendrick bileğinde bir el hissetti başta MacGil'in ol sandı.

Fakat gözlerini açıp aşağı baktığında bileğinde gerç elin durduğunu anladı. Yanında belki yirmili yaşlar avucunu bileğinde tutan genç ve güzel bir kadın gö: çok şaşırdı. Kendrick'in nabzına bakıyor gibiydi, gc kapatmış sanki kalbini dinliyordu. Sonra gözlerini Kendrick'e baktı. Kendrick'in gördüğü en güzel göz sahipti. Açık ela renkteki bu badem gözler yüzünün güzelliğine güzellik katıyordu. Kumral cildi İmpara soyunun rengini anlatıyordu.

ne yapıyordu? Hala rüyada olup olmadığını merak etti.

"Yaşıyorsunuz," dedi, şaşırmış bir halde. Kendrick'in duyduğu en tatlı sese sahipti, bu sesi tekrar tekrar duyma can atıyordu. Sürekli konuşmasını ve asla susmamasını sağlamayı istedi.

"Kimsiniz?" diye sormaya çalıştıysa da kelimeleri toparlayamıyordu, sesi çatlıyordu, boğazı kurumuştu.

"Sandara," diye cevap verdi.

Kendrick'e doğru umutla baktı, yaşadığını gördüğü için n olmuş gibi duruyordu. Ona uzandı, elinde siyah kürkten t pelerin tutuyordu. Çarmıha tırmanarak Kendrick’in titre) omuzlarına serdi. Bu Kendrick'e giydiği en yumuşak ve er kaliteli kürk gibi geldi, daha önce hiç bir kıyafet onu bu kî mutlu etmemişti. Omuzlarının ve göğsünün hemen ısındı hissetti.

"Neden bana yardım ediyorsunuz?" diye sordu.

"Hastaları iyileştirmek benim işim," dedi.

"Ama İmparatorlukla görevlisiniz" dedi Kendrick. Etrafına tedirgin bir halde baktı.

"Evet," dedi. "Ama geceleri değil. Yaptıklarımın hepsini görmüyorlar. İnsanların hasta olmasını istemiyorum. İmparatorluk'tan olsun olmasın. Derileri benimkiyle aynı olsun olmasın."

Kendrick ona doğru baktı, kalbi şükran ve minnetle doldı Suyla kesesini çıkararak dudaklarına götürdü. Kendrick k;

kana içti, suyun ağzını doldurduğunu hissetti. İçmeye doyamadı, sanki yıllardır su bulamamış çölü geçen bir adam gibi ne kadar susamış olduğunu fark eti.

Sonunda suyu elinden aldı.

"Hepsini bir anda bitirmeyin," dedi, "vücudunuz önce kendine gelsin."

Sonra bir başka tulum çıkararak ağzına götürdü, Kendrick tatlı şarabın tadını almıştı. Daha önce denediği tüm şaraplardan daha sertti, doğrudan zihnine nüfuz etti. Kendrick kendini giderek hafiflemiş hissediyordu ve acısı azalmıştı.

"En iyi tedavi olmasa da," dedi," şimdilik size iyi gelir, acınızı alır."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi günlerdir kendini ilk defa canlı hissediyordu. Ağrısı azalırken nihayet doğru düzgün düşünmeye başladı. " Size çok şey borçluyum."

Üzgün bir ifadeyle gözlerini yere çevirdi.

"Korkarım borcunuzu ödeyecek kadar yaşayamayacaksınız," dedi. "Yüce Andronicus'un yarın hepinizi idam edeceğini duydum."

Kendrick midesine yumruk yemiş gibi oldu ama bunun doğru olduğunu hissetti.

"Öyleyse neden bana yardım ediyorsunuz," diye sordu.

“"Herkes yardım etmeye değerdir," diye cevapladı. "Hayatın her anı kıymetlidir."

Ona doğru baktı, gözleri yaşlıydı ve bir yabancı içir önem vermesi Kendrick'i etkiledi. Ona karşı ifade edebileceğinden daha da güçlü bir bağ hissetti ve h< çok bu çarmıhtan inerek ona sarılabilmeyi diledi. S; bir süre içinde onun yüzünü bir daha göremeyecek düşününce üzüldü.

"Nezaketiniz benim için çok önemli," dedi. "Bu paç anlaşılmaz ama bir zamanlar önemli biriydim, beni halimle tanımamanız ne utanç verici."

Yüzünü yukarı dönerek gülümsedi.

"Kim olduğunuz umurumda değil," dedi. "Benim iç önemli birisiniz."

Kendrick ona baktı ve merak etti.

"Neden yardım etmek için beni seçtiniz?" diye sord kürk pelerininizi bana verdiniz."

Gecenin karanlığında kızardı. Aşağı baktı ve cevap

"Bilmiyorum," dedi.

" Andronicus'un adamları düşmanı iyileştirirken si yakalarsa ne yaparlar?"

Sandara döndü ve dikkatle etrafına baktı, neyse ki İmparatorluk askerlerinin kafaları başka yerdeydi, etrafında toplanmışlardı ve ona dikkat etmiyorlarc

Kendrick'in kalbi ağırlaştı.

"Eğer buradan kurtulursam sizi bulup borcumu öde

"Ödenecek bir borç yok," dedi.

Ayrılmak üzere döndü. Kendrick gidişine katlanam çabucak onu burada tutmanın bir yolunu bulmalıyc gelen ilk şeyi söyledi.

"Evli misiniz?" diye sordu.

Dönüp ona sonra da yere baktı, bu loş ışıkta bile kı: hissedebiliyordu.

Kendrick bu denli bodoslama davrandığı için kendi nefret etti, ama bu anların dünya üzerindeki son za olabileceğini biliyordu ve ahlak kuralları çerçevesir davranmaya vakti yoktu. Öğrenmeliydi.

"Değilim, Lordum," dedi sonunda. Anlamlı anlamlı baktı. "Fakat özgür bir adam olsaydınız bile benim; olan birinin sizin soyunuzdan olan biriyle evlenme: Cezası ölüm olur."

"Kurallar ve cezalarla ilgilenmem," dedi Kendrick.[1] eğer buradan bir şekilde kurtulursam sizi bulacağıı uzağa gitmeyin. Halka'da kalın."

Başını eğdi.

Kendrick gözden kaybolana kadar onu izledi sonra kapattı, yüzünü, gözlerini, teninin rengini ve dudal kıvrımını gördü.

Sandara. Sandara. Sandara.

İsmini kafasında tekrar tekrar bir mantra gibi söyle kalması için ona bir sebep veriyordu.

Hayatta kalmaya karar verdi. Ne olursa olsun yaşa}/

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor, tam da Büyük Tünel'de yolculuğun hiç bitmeyeceğini düşündüğü sırada hepsi, yorgun argın günün gri ve kasvetli ışıklarıyla karşılaştılar. Sıra sıra gelen bu gri bulutlar bile gözlerini aldığı için ellerini kullanarak gözlerini korudular. Karanlığa o kadar alışmışlardı ki sanki dışarısı binlerce güneş tarafından aydınlatılıyor gibi gelmişti.

Thor o mağaradan çıkabildikleri için heyecanlıydı. Gün ve gece boyu, bitmek tükenmek bilmeyen gürültülerin içinde canavarın saldırısından sonra tünelden çıkışlarına dek mücadele verdikleri küçük hayvanlarca rahatsız edilerek yürümüşlerdi. Tünelin ucundan çıktıklarında özgürlüklerine kavuşmuş gibi hissettiler.

Soğuk rüzgar yüzlerini ısırdı ve Thor gerinerek derin bir nefes aldı, bir fare deliğinden çıkmış gibi hissediyordu. Gözleri ışığa alışınca, gözlerinin önünde serili manzara karşısında kirpiklerini kırptı.

Mağara onları parlak beyaz renkli dolambaçlı bir patikaya çıkardı, bu patika yüksek sıra dağlara uzanıyordu. Gözün dokunabildiği her yerde dağ zirveleri, sanki dünyayı kaplamış gibi uzanıyordu bunlardan bazılarının tepesi kırmızı renkle kaplanmıştı. Thor uzakta koca bir lav birikintisinin havaya doğru patladığını, ardından yükselen siyah külleri gördü, ötedeki yolun sıra dağların ardına uzandığını biliyordu.

"Ateş Dağları," dedi Indra. "Ejderhalar Diyarı'na giden meşhur yol. Bu yolun kemiklerle döşeli olduğu söylenir."

Thor önüne baktı, ayakları altında serilen yolun sıra dışı dokusunu hissetti, parlak beyazdı, daha yakından baktığında 232/317

Indra'nın haklı olduğunu anladı. Yol gerçekten de kaynaşmış kemiklerden oluşuyor, alabildiğine uzuyordu.

"Kimin kemikleri?" dedi O'Connor.

Hepsi gerginlikle birbirlerine baktılar, yanlarında duran Krohn huysuzlandı.

Yavaşça yolu takip ederek yürümeye devam ettiler, yol kıvrılarak istikametlerini yukarıya, yüksek sıra dağlara yöneltti. Thor yukarı baktığında yolun kat edilemeyecek kadar yükseğe uzandığını gördü, bunu nasıl başaracaklarını merak etti. Hepsi bitkindi. Fakat başka şansları yoktu. Bu Ejderhalar Diyarı'na giden yoldu ve yol onları nereye götürürse oraya gideceklerdi.

"Buraya bakın!" diye seslendi O'Connor.

O’Connor yolun kenarında parlak bir şeye denk gelmişti, uzandı ve yerden bir altın sikkesi aldı.

"Nedir o ?" diye sordu Elden, yanma gelerek.

"Burada da bir şeyler var! "dedi Reece, koşup yolun kenarında bırakılmış işlemeli altın bir hançeri aldı.

"Yerinizde olsam onlara dokunmazdım," diyerek uyarıda bulundu Indra.

Hepsi dönüp ona baktılar.

"Ejderhalar hâzinelerine kıymet verirler," dedi, "onları kıskançlık derecesinde sahiplenirler. Bunlar onların önüne çıkanlardan geriye kalanlar. Herkes ölmüş. Bunlar da onların kemikleri ve gördükleriniz de ejderhaların hâzineleri.

Ejderhaların ödülleri. Bu şekilde övünürler, buralaı o denli güvenlidir ki hâzinelerini her hangi bir yere bırakabilirler. Bunlar aynı zamanda bir uyarıdır."

Thor döndü ve dağ yoluna baktı, gördüğü kadarıyla hâzinelerin parıltılarıyla doluydu, paha biçilmez m altınlar, yanı sıra silahlar, kalkanlar ve zırhlar her 3 saçılmıştı.

"Burada gördüklerimizi alıp eve götürsek hayatımı: zengin yaşarız!" dedi Elden.

Indra kafasını salladı.

"Geri dönüş işin zor olan kısmı," dedi.

"Bizim istediğimiz hazine hepsinden kıymetli ve er istiyoruz," dedi Thor. "Kader Kılıcı. Kafamız başka; gitmesin. Tüm bunların hepsini verip Kılıcı almaktc memnuniyet duyarım."

"Yine de taşıyabildiğimiz kadarını alabiliriz," dedi <

"Yerinde olsam bunu iki kere düşünürdüm," dedi Iı "Ejderhaları tahrik etmiş olursun."

Thor hâzineleri inceleyerek ne yapmaları gerektiği:

"Her biriniz en beğendiklerinizden bir kaç tane alır Thor. " Ağırlık olsun istemeyiz. Diğerlerini bırakın, ve görevimiz zenginlikten daha önemli. Bunlar zat(insanların ölümüne sebep olmuş şeyler. Çoğu lanet

bıraktılar. Thor ne zaman beğendiği bir parça bulsa, bir kaç adım sonra çok daha değerli bir başkasını buluyor ve diğerini f bırakıyordu. En çok beğendiği değerli bir sapandı, sapı fildişinden yapılmaydı, kesesinin etrafı altınla işlenmişti, yanında da fırlatmak için altın taşları vardı. Beline sıkıştırarak onu hemen güven altına aldı. Thor ayrıca bir de hançer beğendi, altın sapma figürler işlenmişti ve anlayamadığı dilde yazıları vardı. Parıldıyordu, bıçak kısmı o kadar keskindi ki sadece ufak bir dokunuşta parmağını kesti. Onu da yanma aldıktan sonra bu sefer üzeri yakutlarla işli parlak altından bir zırh eldiveni buldu, eline aldığında gücünü hissetti ve takmaya karar verdi.

Bunların dışında aldığı son parça da bir kolyeydi. Onu görür görmez aklına Gwendolyn geldi. En pahalı madenden yapılma zincirinin ucunda parlak altın bir kalp vardı, üstü pırlanta ve yakutlarla kaplıydı. Yüzüğüyle beraber cebinin dibine koydu, onu Gwen'e verecek kadar yaşayacağına yemin etti.

Diğerleri de paha biçilmez parçalar buldular. O'Connor bir tane altından yay ve sırtına astığı altın başlı oklarla dolu bir okluk buldu, eskisini bıraktı. Reece, güneşten de güçlü parlayan ve arkasına astığı platin bir kalkan buldu. Elden, sapı deri kaplama, platinden yapılmış iki başlı yepyeni bir balta buldu, o kadar parlaktı ki kendi yansımasını görebiliyordu. Indra, yaptığı uyarılara rağmen bulduğu bir yüzüğü cebine attı. Sadece Conven bu alış verişe katılmadı, yoldan aşağı yürüyerek ufka doğru bakıyor sanki dünya ile artık ilgilenmiyordu.

Krohn sızlandı, Thor burnunun ucuyla bir mücevher parçasını iteklediğini gördü. Eğilerek bunun belki de bir köpek için yapılmış bir hayvan tasması olduğunu gördü, yakut ve safirlerle bezeliydi. Krohn'un homurdanmalarından Thor, onu takmak istediğini fark etti.

Thor tasmayı yerden aldı, Krohn takmak istediğini belli edercesine kafasını eğdi, boynundan geçirdi. Krohn tasmayı yaladı.

Thor ona bakınca, bembeyaz tüylerinin arasında duran bu parlak mücevherin görüntüsüne şaştı. Krohn'u daha asil, daha \ güçlü göstermişti. Bu tasma Krohn'a çok yakışmıştı.

Hepsi rüzgarlı dağ yolunda git gide daha yükseğe tırmanmaya devam ettiler; rüzgarın şiddeti artarken yükseklik nefes almalarını zorlaştırıyordu. Thor kısa süre sonra nihayetinde zirveye ulaşıp ulaşamayacaklarını merak ediyordu. Dağ zirvesi sanki dünyanın sonuna kadar uzanıyordu.

O'Connor sonunda Indra'ya dönerek "Hiç ejderha görmedim,” dedi.

"Merak etme," diye cevap verdi, "yakında göreceksin."

Uzaktan kısa bir gümbürtü duyuldu, hırlamayı andırıyordu ve ayaklarının altında yer sallanmaya başladı. Hepsi durup kulak kesildi. Thor bu sesi Yüzlük zamanlarından hemen hatırladı.

Bir ejderhanın gürlemesiydi bu.

Tüm her şey bir anda gerçeğe büründü, Thor güçlükle yutkundu, bu görevin ne kadar çılgınca olduğunun farkına vardı.

Yürümeye devam ederken Thor ayakları titrer halde tam da bir adım daha atamayacağını hissetmeye başlamışken, en yüksek tepenin zirvesine nihayet

eriştiler. Hepsi durup bu manzaranın tadını çıkardılar, gördükleri nefeslerini kesti.

Ayaklarının altında uzanan bu yerin her yanında volkanlar 236/317

vardı. Lavlar göğe fışkırıyor, havayı kırmızı kıvılcımlarla dolduruyordu; yayılan sıcaklık o kadar fazlaydı ki buradaki dondurucu soğukluktaki günü bile ısıtıyordu. Lav nehirleri her yere saçılıyor, yer ve gökyüzü is ve külden siyaha dönüyordu.

İleride, ufukta alevler ve dumanların uğultuları duyuluyordı Sebep olan şeyi göremedikleri bir gümbürtü duyuldu.

Ejderhalar ini. Thor güçlerini buradan hissediyordu.

Gözlerinin önündeki manzara dünyanın en büyük harikalarından biriydi. Kanyon'u ilk kez gördüğünde de ayn duygulara kapılmıştı. Büyülü, gizemli, çekici ve tehlikeliydi.

Güçlü bir rüzgar daha esti, bu seferki o kadar etkiliydi ki dengelerini kaybettiler, Thor ve diğerleri birbirlerine baktı. Yerlerine mıhlanmışlardı, sonraki adımı atmaya tereddüt ediyorlardı.

Sonunda, Conven öne doğru bir adım atarak geniş arazide nazikçe meyleden, lav tarlaları arasından kıvrılarak sonsuz uzaklıkta hissi veren ejderhalar inine doğru yoldan aşağı inmeye başladı.

Thor ve diğerleri onu takip etti, ilerlerken Thor'un içini inanılmaz bir huzursuzluk kapladı sanki takip ediliyorlardı.

Ani bir gürültü duyuldu, yüksek sesli bir kanat çırpma sesi geldi, Thor yukarı baktı ve havada süzülerek daireler çizen kocaman bir ejderha gördü. Neyse ki onları fark etmemiş gil duruyordu ama kanat çırpma sesi o kadar güçlü geliyordu ki Thor olduğu yerden bile bunu duyabiliyordu. Kanatları o de genişti ki gökyüzünü kaplıyordu ve bu ezeli devasa yaratık bulundukları yerden büyülü ve yenilmez görünüyordu.

Thor bu kadar yakın olmalarına inanamıyordu bunca zam sonra ejderhalar inine, Kılıcın son durağına nihayet yaklaşmışlardı. Thor buradan bile Kılıcın enerjisini hissediyordu. Kesinlikle burada olduğunu, ona yaklaştığır hissettiği

için heyecanlıydı, kalp atışları hızlandı.

Thor ayrıca içinde titreşen inanılmaz bir enerji hissediyo: hem fiziksel hem de ruhsal olarak çok güçlü bir yerde olduğunu biliyordu. Böylesi bir deneyimi daha önce hiç yaşamamıştı, tattığı duygular üstüne geliyordu. Önlerind onları muazzam bir savaşın beklediğini biliyordu ve bu savaşın fiziksel bir savaştan ziyade ruhani olacağının farkındaydı.

Ejderha gökyüzünde uçarken tüm çocuklar hayretle ona baktılar.

"Bununla nasıl savaşacağız?" diye sordu O'Connor. "Silahlarımız bu yaratığa etki etmez ki!"

"Alevlerinden bahsetmiyorum bile," dedi Indra." Göz açıp kapayıncaya kadar küle çevirir."

"İnançlı olmalıyız," dedi Thor. "Görevimiz bizim güçlerimizden büyük."

Yürümeye devam ederlerken aniden yanlarındaki küçük volkan patlayarak havaya lavları püskürttü. Kıvılcımlar v(akışı etraflarına dolmak üzereyken kaçarak kıl payı kurtuldular.

Daha ileri gittikçe küçük volkanlar sık sık patlar olmuştu lav daha kıvamlıydı, her iki adımda bir kaçmaları gerekiy< Arazinin sonuna ulaşmalarına ise daha çok mesafe vardı.

Yolda ilerlerken hissettikleri rahatsızlık arttı ve birden arkalarında korkunç bir hırlama duyduklarında hepsi durdu. Ses bir kaplanın kükremesine benziyordu ama boğazında alevler vardı. Thor'un tüyleri diken diken oldu.

Diğerleri gibi Thor yavaşça döndü ve gördüğü karşısında dehşete düştü: küçük bir volkan patlamış lavları havaya püskürmüştü, lavlar yere düşerken bir gorilin iki katı büyüklüğünde tamamen eriyik ateşten yapılma kocaman bir yaratığın formunu almıştı. Yaratık geri giderek kükredi, kollarını iki yana açtı ve her yere uçan alev ve lavları püskürttü. Küçük bir alev topu Thor'un yanında geçerken koluna isabet etti, Thor acı içinde haykırdı.

Alevler ve lav parçaları her yöne dağılırken kendilerini korumak için hepsi yere yattı.

"Kalkanım!" diye bağırdı Reece.

Reece diğerlerinin önüne doğru yeni platin kalkanıyla koştu ve kalkanı önlerine siper etti, hepsi bunun arkasına sığındılar; kalkan mucizevi bir şekilde genişledi, hepsini kaplayacak kadar açıldı.

Lav parçaları zıplıyordu, sanki dolu yağıyordu, kalkanın üzerine delikler açıyor, sülfür ve dumanın kekremsi kokusunu yayıyorlardı.

Öfkeli canavar yeniden kükredi, onlara doğru atağa geçtiğinde yer tısladı.

Conven kalkanın güvenli alanında çıkarak kılcını havaya kaldırıp umarsızca gelen yaratığa saldırdı. Kılıcıyla yaratığın gövdesinin ortasını yardı. Fakat canavar hiç istifini bozmadan

durdu, Conven ellerinde eriyip bükülerek yere düş< izlerken dehşete kapıldı.

O’Connor ayağa kalktı ve yeni yayıyla altın oklarını fakat yaratığa yaklaşmakta olan oklar da eriyerek a yere düştü.

Elden zıplayarak baltasını savurdu, döne döne ilerl< yaratığın dibine gitti, kavrulmuş halde karaya çaldı tarafa düştü, erimişti.

Thor sapanına altın toplardan birini yerleştirdi, gei yaslanarak fırlattı- ama yaratık sadece avucunu kal altın topu havada yakaladı; top ayaklarının dibinde bir gölet oluşturdu.

Yaratık elini kaldırıp Conven'ın suratına vurdu. Bu çenesi boyunca uzanan yanık izi nedeniyle Conven ve elleriyle yüzünü tutup bağırarak yere düştü. Ejd sonraki hamlesinde Conven’ın açıkta kalan boynun almıştı ve Thor, onu canlı canlı yakacağını anlamış

Thor öne çıktı, avucunu kaldırdı ve gözlerini kapad alevli tabiatını hissetti. Onunla savaşmak yerine, bi denedi ve sonra öne doğru buz göndermek için irac elinde biriktirdi.

Gözlerini açtığında havaya uzanan bir buz akışını g Conven’a darbesini indirmeden önce yayılarak yara kaplıyordu. Yaratık çığlık attı, buz her tarafına yayı dondurdu.

Diğerleri Thor’a minnet ve rahatlamayla baktılar ve bitkin halde dizlerinin üstüne çöktü, kolu hem yanı de sihrini kullanıp da gücünün çekilmesinden dola] ağrıyordu. Yavaş da olsa artık daha iyi kontrol edet fark etti. Fark ettiği diğer şey ise, gücün ondan gitt fazlasını alıyor olmasıydı. Dayanıklılığı henüz isted değildi ve tüm enerjisinin ondan alındığını hissedi)

Reece ve O’Connor yanaşarak onu kaldırdılar, yolla ederek yürümesine yardım ettiler.

Dolambaçlı lav tarlalarından geçerek, kemikli yolu ederek ve lav nehirlerinde sakınmaya çalışarak yür devam ettiler. Havadaki sülfür kokusu, kara kül bul aralıksız şimşekler ve ateş patlamaları daha da güç şekilde Thor bu seslerin sadece volkanlardan gelme yaklaştıkça ejderhaların nefesleri olduğunu biliyor çıkarken, lav tarlaları arasında dolanarak önlerinde arazinin nihayet bozulduğu bir bayıra geldiler. Tho kadar gördüklerinin çoğunu geride bırakmış olsa d sonraki hayatı boyunca hep aklında tutacağı bir şe]

Önlerinde geçilmesi imkansız geniş bir ateş ve lav < kıvılcım saçıp köpürerek uzanıyordu. Ötesinde, kar sülfür diyarı vardı, antik bir uçuruma oyulmuş mu< mağara. Çırptıkları kanatları gökyüzünü dolduran, kükreyen yüzlerce ejderha gökyüzünü siyaha boyu] Hepsinin ağzından ateş çıkıyordu, hepsi kana susar hiddet saçıyordu. Düzinelercesi da mağaranın giriş yerleşmiş, mağarayı koruyordu.

Ejderhalar İni,” dedi Indra.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Godfrey yanında Akorth ve Fulton'la gecenin içinde Silesia'nın arka sokaklarından hızlı adımlarla geçerek yürüdü. Yanındakilerin arkadaşları olduğunu fark etmesi için iki kere düşünmesi gerekti: Giydikleri İmparatorluk kıyafetleri özellikle de miğferleri aşağıdayken o kadar ikna ediciydi ki, dostları Godfrey bile neredeyse İmparatorluktan olduklarına kanacaktı.

Bilinmeyene doğru ilerlerken, Godfrey kendiyle gurur duyuyordu, biraz da şaşırmıştı: doğaçlama kurguladığı bu planın onu geldikleri bu noktanın yarısına bile getireceğini tahmin etmemişti. Kendi kendine hiç kahraman olması düşünülemeyecek bu üç adamın, Silesia ordusundan geriye hayatta kalanlar olduğunu düşündü; işte buradalardı, gecenin içinde bu aptal kıyafetlerle ilerleyerek Andronicus'un milyonluk ordusuna karşı bir başlarına hareket ediyorlardı. Godfrey bu durumu uzaktan izliyor olsaydı kahkahalara boğulurdu.

Fakat bu gerçekti ve Godfrey bunun bir parçasıydı, bu bir ölüm kalım meselesiydi ve Godfrey şu an hiç gülmüyordu. Arkadaşları da. Dimdik yürürken her yerde devriye gezen, kamp ateşi etrafında toplanmış sırtlarını rüzgara verip ısınmaya çalışan İmparatorluk askerlerinin kampları arasında ilerliyorlardı. Üç adam, göğüsleri dışarıda bilhassa kasılarak yürüyerek oraya ait oldukları ya da çok önemli bir görevin peşinde oldukları hissini vermeye çalışıyorlardı.

Her adımda Godfrey'in kalbi açık olacakları korkusuyla daha hızlı atıyordu. Üstüne oturmayan üniforması, çarpık şeritleri veya ilerledikleri yönü birinin fark edecek olmasından ya da birinin gecenin bu vakti nereye gittiklerini merak ederek onları durdurma ihtimalinden dolayı ödü patlıyordu. Adımlarını hızlandırdığında arkadaşlarının da aynısını yapmasından, onların da en az kendi kadar gergin olduğunu anlıyordu.

Akorth ve Fulton leş gibi bira kokuyordu, bu da Godfrey'i endişelendiriyordu, sıradan bir İmparatorluk askeri bu ikisi kadar içebilir miydi ve bu koku onları ele verir miydi merak etti. İçtikleri biranın sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olduğundan emindi ama Godfrey hiç içmemişti ve onları kıskanıyordu. Yine de ona eşlik ettiklerine memnundu ve birazdan olacaklardan paçayı kurtarmak için onlara ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Godfrey sokaklara girip çıktı, kardeşi Kendrick'i kurtarmaya kararlıydı. Gün

içinde onu ve diğerlerini çarmıhta gördüğünde kalbi kırılmıştı. Godfrey'in Kendrick'e karşı özel bir yakınlığı vardı, onu küçümsemeyen ve onlardan aşağı olduğunu hissettirmeyen az sayıda şövalyeden biriydi. Yerini bulunda Godfrey bir plan tasarladı, Akorth ve Fulton ile beraber gece olana kadar hamlelerini yapmayı beklediler. Nihayet vakti gelmişti.

"Bu işe yaramaz, biliyorsun değil mi?" dedi Akorth, hafif kaymış bir şekilde yanındaki birayı mideye indirirken.

"Muhtemelen bu şimdiye dek yaptığım en aptalca şey," dedi Fulton. "Neredeyse bir kahraman gibi hissettiğimi itiraf etmeliyim gerçi. Kabul etmeliyim ki güzel bir hismiş," dedi kayıp dişleri görünecek şekilde gülümserken.

"Buradaki kilit kelime neredeyse," dedi Akorth. "Sen sadece düşman üniforması içindeki şaşkın, ayyaş bir budalasın benim gibi. Bu seni kahraman yapmaz. Seni cesur yapar. Bu aynı zamanda aptallık anlamına gelir. Şu an tavernada ateşin

etrafında toplanmış bira içerek ısınıyor olmamız gerekirdi. Bunun yerine bir hiç uğruna kıçımızı dondurucu havada gezdiriyoruz."

"İkinizde kapayın çenenizi," dedi Godfrey.

Yavaşladılar, bir grup İmparatorluk askeri yanlarından geçt Askerler onlara dikkatle baktı, Godfrey sıra dışı bir şey fark etmemeleri ya da titrediğini anlamamaları için dua etti.

Köşeyi dönerken Godfrey askerlerin omuz üstünden dönüp onlara baktığını ve duraksadıklarını gördü. Sonra nihayet yürümeye devam ettiler. Godfrey derin bir iç çekti. Çok yaklaşmışlardı. Belki peşinde oldukları daha önemli bir iş vardı, belki emin olamadılar ya da belki çok üşüyorlardı.

"Siz ikiniz beni dinleyin," diye fısıldadı Godfrey kızgınlıkla. "Atışmayı kesin. Haklısın: bu pervasız bir hareket ve ben de ne yaptığımı bilmiyorum. Ama nasıl hayatta kalınır biliyoru Sen de öyle. Bu yüzden konuşmayı kesip beni takip edin ve dediğimi yapın. Yoksa şimdi dönüp eve gidebilirsiniz. Bugüı yaşamaya devam edebilirsiniz ama burada bir ay daha yaşayabileceğinize emin misiniz?"

İkisi birbirine baktı sonra sessizliğe dalıp Godfrey'in yanındı yürümeye devam ettiler.

Molozlarla yığılı bir meydanı geçtiklerinde Godfrey etrafınd meydana gelen yıkımdan, tüm halkın birbirine bağlanarak köle yapılmış olmasından, tüm o cesetleri görmekten hicap duydu. Diğerleriyle beraber orada yatmadığı için ne kadar şanslı olduğunu fark etti.

Meydanya girdiklerinde Godfrey'in endişesi arttı. Burada küçüklü gruplara dağılmış ve ateş etrafında oturan daha fa;

sayıda asker vardı. Ama işte orada, en uçta, karanlığın içinde buraya gelme amacını buldu: çarmıha gerili ülkenin en önemli bir dizi askeri.

"Yürürken başınızı öne eğin ama çok düşürmeden," diye fısıldadı Godfrey diğerlerine, meydanda sıralanan askerleri geçerken. "Doğal davranın, sanki buraya aitmişsiniz gibi. Beni takip edin."

Gerilmiş bir halde kafalarını salladılar.

Godfrey adımlarını hızlandırdı, sıralı çarmıhlara ve Kendrick'e doğru ilerlerken çok hızlı yürümemeye ve dikkat çekmemeye çalıştı.

Kendrick orada, çarmıha gerili gözleri kapalı inliyordu. Hayatta olmaktan ziyade ölü gibi duruyordu.

Godfrey ona hafifçe seslendi.

"Kendrick!"

Godfrey defalarca seslendi, acaba öldü mü diye merak etti. Nihayet Kendrick çenesini kaldırarak gözlerini araladı. Kirpiklerini kırpıştırdı.

Kendrick aklı karışmış halde Godfrey'e baktı; Godfrey, Kendrick'in bu üniformanın içinde onu İmparatorluk askeri sandığını fark etti.

Godfrey miğferini kaldırarak yüzünü açtı.

Kendrick'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Seni almaya geldik," dedi Godfrey. "Anlıyor musun?" 246/317

Kendrick hemen kafasını salladı ve Godfrey çarmıh hançerini aldı, arkaya

uzanarak el ve ayak bilekleri] ipleri kesti.

“Diğerlerini de kesin!” diye Akorth ve Fulton’a ses] Godfrey, onlar da hemen harekete geçerek diğer as iplerini kestiler.

Godfrey son ipi kestiğinde Kendrick aniden çarmıh doğru Godfrey’in üstüne düşerek yere kapaklandı.] ve Atme de Akorth ve Fulton’un üzerlerine düştü, 1 yuvarlandılar.

Godfrey bunu tahmin etmemişti, Kendrick’in bu ka olduğunu da bilmiyordu. Kendrick üstünde inleyen duruyordu. Godrey kalktı, onu ayaklarından sürükl omuz verdi, fark edilmeden kaçabilecekleri için kal ve korkuyla deli gibi çarpıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Godfrey.

Kendrick kafasını salladı.

“Beni merak etme,” dedi Kendrick. “Diğerlerini ku

Akorth ve Fulton, Brom, Srog ve Atme’yi sürüklerk< daha fazla adamın ipini kesmeye hazırlandığı sırad; duydular.

[l]Hey, ne oluyor orada!

“Ne oluyor burada? Bu tutsaklan indirme emrini kim verdi?” diye bağırdılar.

Godfrey “KAÇIN!” diye bağırdı.

Godfrey, Akorth ve Fulton koşarak Kendrick, Brom, Srog ve Atme’yi sürüklemeye başladılar.

“Bu taraftan!” dedi bir ses.

Godfrey o yöne baktığında, taş bir duvarın yanında çömelmiş İmparatorluk soyuna ait kumral tenli güzel bir kadın gördü. Onu takip ederek küçük bir gizli geçide girmeleri için çılgın hareketler yapıyordu. Godfrey duraksadı, ona güvenebileceklerinden emin değildi ama sonra arkadan gelen askerlerin bağrışlarım duydu, başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Godfrey diğerlerini kadına doğru yöneltti, hepsi de taş duvarın karanlık gölgelerindeki gizli geçide doluştular. Hepsi içeri girince kadın, arkalarından metal ızgarayı kapadı.

Kendilerini küçük karanlık bir odada buldular, Godfrey kadının yanında diz çöktü ve asker grubu geçip gidene kadar nefesini tutarak bekledi. Askerler meydanın dört bir yanma dağılarak onları arıyordu. Nereye gittiklerini görmemişlerdi. İşe yaramıştı.

“Siz kimsiniz?” diye sordu Godfrey minnet dolu.

“Sandara,” diye cevap verdi. “Yaşadığınız için çok şanslısınız.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor ufukta ilk ışık parlayınca kalktı, güneş ışınları etraflarını saran aktif volkan vadisindeki kül tarlalarının üstüne uğursuz kan kırmızı bir ışıltı yaydı. Hayatında geçirdiği en korkunç gecelerden biriydi. Hepsi beklemeye, şafağa kadar hareket etmemeye karar vermişlerdi, ejderhalar inlerinden o zaman çıkacaktı.

Tüm gece Thor rüyasında volkanların patlama seslerini, alev toplarını ve etraflarındaki lav nehirlerden yayılan bunaltıcı sıcağı gördü. Güneşlerden birinin kenarında uyuduğunu, ona doğru gelen lav nehrini ve oradan kaçmak için yuvarlanarak çekildiğini görerek çok kere uyandı.

Burada nefes almak da zordu, bulutlar daha kalındı, her yer kül doluydu; uyandığında nefesi kesilmişti; kulaklarında, gözlerinde, burnunda, yanaklarında ve ellerinde küller vardı. Yoldaşlarının yüzlerine baktı ve onların da külden rahatsız olduklarını gördü. Hiç biri iyi uyuyamamıştı, hepsi gergin ve uykusuzdu.

Uzaktan başka bir kükreme duyuldu, yer sallandı ve ejderhaların korkunç sesleri yeniden yükseldi. Güneşin ilk ışıklarıyla bir çığlık korosu, muazzam bir gürültü havaya dağıldı. Hepsi dönüp uçuruma baktı, ufku izlediler, ejderhalar bir bir mağaradan çıkıp havaya yükseldiler ve öne atılarak havada süzülmeye başladılar; uzun pençeleri koca kanatlarını çırparken sallanıyordu, gittikçe daha fazla irtifa kazanarak yukarıya yol aldılar, tiz sesler çıkararak boyunlarını geriye çekiyorlardı. Yaratıklar otuz metre uzunluğundaydı, farklı renkleri vardı,

siyah, yeşil, mor ve bazıları da kırmızıydı, üstlerinde antik pulları parlıyordu. Birbirlerine yakın uçuyorlar, sonra uzaklaşıyorlar düzensiz bir şekli takip

Bir ejderhadan sonra diğeri uçurumdan atlıyor havadakilere bir ordu gibi uyum içinde katılıyorlardı. Uzakta biri aşağı daldı ve nefes aldı, gökyüzünü alevlere boğdu ve Thor neden daldığını merak etti.

Sonra gördüğü şey karşısında dehşete düştü; ufukta Romulus'un önderliğindeki Andronicus birliklerini gördü. Lav denizinin öte ucunda yüzlerce adam kalkanları havada, ejderha inine geliyorlardı. Ejderhalar onları görmüştü.

Ejderhalar onlara hamle yaparken korkunç çığlıklar duyuluyordu, her nefeste alev dalgası gönderdikçe askerlerin kalkanları yanıyordu. Kalkanlar eridi ve bağıran askerleri alevler yuttu; panik halinde birbirlerine koştular ve alevlerini birbirlerine bulaştırdılar. Tam bir kaos çıktı.

Romulus ordusunun geri kalanı ilerlemeye devam etti, arka sıralardakiler öne geldiler ve hançerlerini uçan ejderhalara fırlattılar fakat hançerler kalın pullarına çarpıp geri döndü.

Daha fazla sayıda ejderha aralarına katıldı, pençeleriyle askerleri kavrayarak yükseğe yol almaya başladılar, onlarla oyuncak gibi oynuyorlar, yere düşürüyorlardı; askerlerin çığlıkları duyuluyorken yeniden aşağı dalıp yere çarpmadan tutuyorlardı. Bu oyundan sıkılana kadar defalarca aynı gösteriyi tekrarladılar. Sonra askerleri alıp volkanlara götürdüler ve içlerine bıraktılar. Askerler havada salınıp aşağı düşerken çığlık çığlığa bağırıyorlardı, ardından alevlerin kurbanları oldular.

Romulus'un adamları katlediliyordu. Nihayet arkalarını dönüp kaçmaya başladılar ama ejderhalar gitmelerine izin vermedi. Onları kovalayıp üstlerine ateş yağmuru yağdırdılar, hemen

"Fırsat bu fırsat," dedi Thor diğerlerine dönerek. "Ejderhalar inlerinden çıktılar ve şu an meşguller. Onlar dönmeden önce çabucak Kılıcı almalıyız."

"Ama nasıl?" diye sordu Reece. "Lav denizini geçemeyiz."

Haklı olduklarını biliyordu, o denizi geçemezlerdi; bir kayıkları bile olsa kısa sürede erirdi.

Thor gözlerini kapadı, gücünü daha önce hiç ihtiyacı olmadığı kadar toplaması gerekiyordu. Kendine bu yerin gücünü hissetmek için izin verdi, onunla bir olmak için.

Bunu yapınca çok farklı bir enerji hissetti. Bir ejderhanın enerjisini. Gözlerini şok içinde açmasına neden oldu bu, içinden bir akım geçerek el ve ayak uçlarına ulaştı. Parmak uçlarında sızı hissediyordu ve gözlerini açtığında mağarada duran yalnız bir ejderha gördü. Diğerlerinden daha küçüktü, koyu mor renkliydi, kocaman parlak kırmızı gözleri vardı.

Döndü ve doğrudan Thor'a baktı, Thor ismini hissetti: Mycoples. Dişiydi. Doğruca ona konuşmasını hissetti.

Mycoples tiz bir çığlıkla havaya yükseldi ve onlara doğru uçmaya başladı.

"Geride bir ejderha kaldı!" diye bağırdı Indra. "Bize doğru geliyor! İşimiz bitti!"

"Hayır, bitmedi," diye sakince cevap verdi Thor. "Sakın ona zarar vermeye çalışmayın."

Diğerleri dinlediler, Reece hançerini, O'Connor yayını indirdi. 252/317

Thor ejderhanın muazzam enerjisinin ona geldiğini hissetti, vücudunda yepyeni bir kuvvet dolaşıyordu. Ellerini gökyüzüne kaldırdı, avuçları üstteydi. Mycoples'in onlara doğru geldiğini gördü, onu çağırdığını hissetti. Onun gelmesini istediğini hissetti, sanki onları bekliyordu. Yaratığa karşı hayatında daha önce hiç kimseye hissetmediği kadar güçlü bir bağ hissetti.

Mycoples yakınlaşırken tiz sesi duyuldu. Thor'un tüm arkadaşları yaratık dalışa geçtiğinde nefeslerini tuttular, Thor ürkmedi. Ateş saçmayacağını, saldırmayacağını biliyordu. Onu kendinden iyi tanıyordu.

Mycoples kendini yere bıraktı, koca kanatlarını çırptı, tam Thor'un önüne iniş yaparken yer sallandı.

Mycoples dönüp Thor'a baktı, uzun dili dışarı çıkıyor sonra yeniden içeri giriyordu. Parlayan ruhani gözleri Thor'unkilerle buluştu ve Thor sanki başka bir hayattan biriyle karşılaşmış gibi hissetti.

Mycoples döndü ve gururla kafasını çevirdi. Orada bekler gibi oturdu.

“Beni takip edin,” dedi Thor diğerlerine.

Thor Mycoples’in sırtına korku duymadan atladı, sanki dünyanın en normal hareketini yapmıştı. Diğerleri afallayarak birbirlerine baktılar, donup kaldıkları için hareket edemiyorlardı.

Sonra bir bir hepsi onu takip ederek Mycoples’in sırtına zıpladı; Indra da Krohn’u aldı.

Hepsi bindiğinde Thor öne eğilerek ejderhanın boynuna dokundu. Pulları kalın ve yumuşaktı elektriklendiğini hissetti. Eğilip kulağına fısıldadı.

“Eski dostum,” dedi “bizi evine götür.”

Mycoples öne atılarak havaya sıçradı.

Dik bir kalkış yaptı, Thor da diğerleri gibi tüm kuvvetiyle yaratığa tutundu, çığlık atarken hayatları pahasına hayvana sıkı sıkı tutunuyorlardı. Mycoples nihayet kendini düzeltti, lav denizinin üstünden geçerken koca kanatlarını çırparak ilerledi. Tamamen onun merhametine kalmışlardı, eğer onları atmayı seçerse oracıkta ölürlerdi. Ama Thor hayatında kimseye bu kadar çok güvenmiyordu.

Aşağı baktılar, Thor Ejderhalar Diyarf nın aşağıdaki inanılmaz manzarasından gözlerini alamıyordu. Issız, rahatsız edici ve nefes kesen bir güzellikteydi. Ateş ve gücün diyarıydı gerçekten de, güneşin kan kırmızısı ışıklarıyla aydınlanmıştı.

İne yaklaşırken Thor yaratığın boynuna dokundu ve Mycoples mağaranın tam ağzına doğru alçaldı ve onları girişe getirdi. Herkes indi.

“Bizi burada bekle,” diye fısıldadı Thor, Mycoples’e içeri girmeden önce. Yaratık mırıldandı, gözlerini yavaşa kırptı ve kanadını bir kez çırparak anlamış gibi yaptı.

Thor diğerleriyle birlikte mağaranın içine doğru koşmaya başladı. Diğer ejderhalar dönene kadar fazla vakitleri yoktu, her anları kıymetliydi.

Thor hayretler içinde kaldı. Mağara ağzına kadar hazine yığınlarıyla, altın ve mücevher tepeleriyle, hazine

sandıklarıyla, her çeşit altından yapılma silahla ve bulunabilecek her türlü kıymetli eşya ile doluydu. Sanki sor gelmez bir hazine tünelindelerdi, onlar koşarken her şeyde parlak ışık yayılıyordu Thor kendini kontrol edip, bunları incelemek ve almak için hissettiği dürtüye karşı koymak zorunda kalıyordu.

Koşmaya, mağarada ilerlemeye devam ettiler; Thor Kader KılıcTnm enerjisini ötede hissediyordu, onları kendine çekiyordu.

Nihayet, zor nefes alarak bir virajı döndüler ve orada mağaranın sonunda tam ortada özel bir kaidenin ortasında duruyordu.

Kader Kılıcı.

Hepsi yerlerinde durdu, nefes nefese, hayretler içinde fal ta! olmuş gözlerle etrafı seyrediyorlardı. Tek kelime edemeyecı kadar şaşkınlardı.

“Şimdi ne olacak?” dedi O’Connor.

“Eğer kimse yerinden kaldıramazsa,” diye sordu Elden, “on nasıl geri götürebiliriz? Hırsızlar bunu sadece taşıyabilmek için bir düzine adam aldılar.”

“Efsaneye göre, sadece bir MacGil, gerçek bir MacGil onu yerinden çıkarabilir,” dedi Thor. “İçimizde bir MacGil var.”

Hepsi dönüp Reece’e baktı.

Fakat Reece orada durup başını sallıyordu.

“İlk doğan ben değilim,” dedi. “Kral ben olamam. Seçilmiş 255/317

olamam. Ben sadece sıradan bir MacGirim.”

“Ama yine de bir MacGiPsin” diye ısrar etti Thor. “ Denemelisin.”

Uzaktan ejderhaların homurdanmaları duyuldu, m; sallandı. Dönüş yoluna geçmişlerdi.

“Çabuk,” dedi O’Connor. “O kadar vaktimiz yok.”

Reece çabucak öne geldi ve Kılıca doğru adımını att kaldırdı ve tüm gücüyle

Kılıcı çıkarmayı denedi.

İtti, çekti, zorladı ama hiçbir şey olmamıştı. Yerind duruyordu.

“Kaybedecek bir şeyimiz yok, “ dedi Indra. “Neden hepimiz denemiyoruz?”

Thor omuzlarının üstünden mağaranın girişine bal diğerleri de aceleyle kılıcı deniyorlardı. İlk Elden gi

Önce Elden, sonra O’Connor sonra Conven Kılıcı kal denedi. Indra bile denedi.

Ama yerinden çıkmıyordu.

Hep birlikte denediler.

Yine de çıkmadı.

“Gel, bize yardım et!” diye bağırdı Elden.

Thor için geniş bir daire açtılar.

Thor öne geldi ve hiç zorlanmadan bir elini Kılıcın koydu, daha hiç deneyimlemediği bir enerjiyi içind< Sanki güneşi tutuyordu. Sanki ilk defa hayatta olm; demek olduğunu kavrıyordu.

Önce koluna sonra omzuna daha sonra da tüm vücı muazzam bir enerji akışı oldu. Thor geriye yasland kılıcı tam kafasının üstüne doğru kaldırdı.

Diğerleri şaşkınlık ve hayretle ona bakıyorlardı. Gii altından bir ışık Thor’un üstünde parlıyordu, mağa aydınlatan hâzinelerden bile daha parlaktı, hepsini Aynı anda tüm arkadaşları dizlerinin üstüne düşüp önünde diz çöktüler.

Thor neler olduğunu anlamıyordu, hepsi gerçek üst

Buradaydı, sadece bir MacGiPin, sadece Seçilmiş Ol; tutabileceği Kader Kılıcı’m tutuyordu,

O kimdi?

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Erec boğazın eteğinde durdu, Dük'ün ordusunun önünde tek başına duruyor, kapkara dar tünele doğru bakıyor, bekliyordu. Orada elleri belinde, onu izleyen tüm gözlere sakin bir duruş sergiliyor ama içten içe endişe duyuyordu. Altıncı hissi, Andronicus'un adamlarının yakınlaşmakta olduğunu söylüyordu. Atında öylece oturup bekleyemezdi, ayaklarının üzerinde yere basmak istiyordu; tüm diğerlerin önüne geçerek en önde yer almalıydı. İşte bu Erec'e göre bir davranıştı.

Erec kafasında sayısız defa adamların pozisyonlarını çalıştı, stratejilerini prova etti ve her türlü senaryoyu, yanlış gidecek her ihtimali düşünmeye çalıştı. Kendine güveniyordu, hazırlıklılardı. Dük'ün adamları pozisyonlarını almış ona güvenerek saatlerdir yerlerinde bekliyorlardı.

Fakar çok zaman geçmişti. Yanılmış mıydı? Zihnine şüpheler üşüştü. Ya Andronicus'un ordusu bu taraftan gelmiyorsa? Ya düşündüklerinden daha tedbirli davranıp boğazın etrafından geçiyorlarsa? Ya şu an korunmasız olan Savaria'ya saldırdılarsa? Ya hayatında ilk defa askeri olarak yanlış bir hesap yaptıysa? Tüm bu insanların hayatları ona bağlıydı. Alistair'inki de.

Erec kendine şüphelerini bir kenara koymayı ve içgüdülerine güvenmesi gerektiğini hatırlattı. Seçimini yapmıştı, sonuçlarını görecekti. Andronicus ya da kumandanlarını daha önce hiç görmemiş olsa da onları tanıyor gibiydi. Diğer kumandanların düşünce yapılarının nasıl olduğunu, kendini onların yerine koymayı bilirdi. Halka'yı da herkesten özellikle de işgalciden çok daha iyi biliyordu.

Aslında bu ironik bir durumdu, çünkü aslen kendisi bir yabancıydı. Güney Adaları'nda yetiştirilmiş ve MacGil eğitimine çocukken alınmıştı. Belki en başından beri bir yabancı gibi hissettiğinden, burada büyütülenlerin aksine Halkayı cepte görmemeyi, her köşesini, her kıvrımını, dağlarını, ovalarını ve boğazı ezberlemeyi görev bilmişti. Askerlerin nasıl ilerlediklerini, nerede dinlendiklerini ve nereye çekildiklerini bilirdi. Tüm tarihini, tüm büyük savaşlarını çalışmıştı. Savaşların nasıl kazanılıp kaybedildiğini çok iyi bilirdi.

Bildiği her şey ona Andronicus'un adamlarının bu boğazdan yaklaşacaklarını söylüyordu.

Biraz daha zaman geçince, güneşler gökyüzüne tırmandılar, Dük'ün adamları

sabırsızlanmaya ve disiplinlerini yitirmeye başladı. Erec etraflarıyla ilgilendiklerini, öksürüklerini, hapşırmalarını ve atların kişnemelerini duyuyordu. Zamanın azaldığının farkındaydı.

İşte her şey o sırada başladı. Önce hafif bir titreme duyuldu, normal bir insanın topuklarında neredeyse hissedemeyeceği kadar hafif. Geliyorlardı, bunu biliyordu.

Erece döndü ve atına bindi, yanında Dük ve Brandt, önünde de adamlar duruyordu. Tüm gözler ondaydı.

“Geliyorlar,” dedi Erec Dük’e, gözlerini boğaza dikti.

“Ben bir şey duymadım,” dedi Dük.

“Ben de,” dedi Brent. “Emin misin?”

Erec kafasını salladı gözlerini karşıya kilitledi.

Adamlar dağılıp nihai pozisyonlarını aldıkları sırada Erec orada boğazın tam orta noktasında, etrafında onlarca adam, gururla duruyordu. Sayıları sadece ve sadece düşmanı teşvik etmek, onları öne, boğaza doğru gelmelerini sağlayacak kadardı. İyi bir kumandan askerlerini öne hücum ettirerek düşmanlarını öldürtürdü. Mükemmel bir kumandan ise tehlikeyi sezer ve geri çekilirdi.

Erec’in deneyimlerine göre mükemmel kumandan çok yoktu. Kudret ve bir dizi zafer genellikle onları çözerdi, umarsız davranıp yanlış hesaplara iterdi. En büyük kumandanlar bile kibirlerine yem olurlar, kazandıkları zaferlerin tuzağına düşerlerdi. Zafer bir kere kana girdi mi yenilgiyi düşünmenin zor olduğunu biliyordu Erec.

İşte Erec buna güveniyordu: bu noktada Andronicus’un adamları zafer dışında başka hiçbir ihtimali düşünmüyorlardı.

Erec bariz bir titreme hissetti, yer sallanıyor, etraflarındaki çakıllar hareket ediyor, ufacık taşlar uçurumdan aşağı yuvarlanmaya başlıyordu. Erec, Andronicus’un ordusu görüş alanına uzaktan girdiğinde Dük’ün adamlarının yüzündeki panik ifadesini gördü.

İlk olarak gördükleri sadece birkaç yüz adamdı, yaklaştıkça binlercesi daha

görüntüye dahil oldu. Ordu bir derya kadar genişti, tıpkı Erec'in tahmin ettiği gibi hepsi de doğrudan boğaza geliyorlardı. Tabii ki geleceklerdi. Bu büyüklükte bir orduyla onları kim durdurabilirdi? Bunca adamla uçurumların etrafından dolaşmak da neydi? Sadece tırmanış onlara günler kaybettirirdi. Bu büyüklükte bir ordunun korkacak hiçbir şeyi olamazdı ve boğaz en kestirme yoldu.

Erec dimdik durdu, bir yanı dönüp kaçmak iste de, Andronicus'un yüzlerce adamı atlarını boğaza doğru gururla sürüyordu. Onu görmüşlerdi artık, tereddüt etmeden geliyorlardı.

En öndeki asker durdu, yumruğunu havaya kaldırdı ve arkalarındakileri durdurdu. Görünüşe göre bu kumandanlarıydı, alnından kocaman boynuzlar çıkan ve Erec'e çok savaş gördüğünü anlatan buruşuk yüzlü muazzam boyutlarda bir savaşçı.

Erec'ten belki 50 adım ötede duran kumandanları buruşuk yüzüyle askerlerine döndüğünde hepsi aynı anda durdu. Şüpheci bir ifade geldi yerleşti suratına, dikkatle etrafına baktı, boğazın kıvrımlarını inceledi, duvarlara gözlerini dikti, tepelere göz attı. Erec, onlara verdiği talimat doğrultusunda askerlerin iyice saklanmış olduklarına ve hiç birinin bu sahneyi görmek için hareket etmediğine dua ediyordu. Hepsinin emrini beklediğini biliyordu.

Kumandan her yönü inceledi sanki bir şeylerin ters gittiğini sezmişti. Erec'in umduğundan daha iyi bir kumandandı ve normalden daha uzun bir süredir bekliyordu.

Erec'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi, askerlerini döndürüp yoldan dolanıp dolanmayacağını merak ediyordu. Eğer bunu yaparsa stratejileri çöpe giderdi.

Sonunda kumandan gözlerini yeniden Erec'e kilitledi. Elini indirdi ve ona doğru dörtnala gelmeye başladı. Erec içinden gülümsedi. Tahmin ettiği gibi bu kumandan kibrine yenilmişti.

Arkasından İmparatorluk askerleri büyük savaş çığlıkları 261/317

atarak ona doğru saldırıya geçmeye ve boşluğu doldurmaya başladılar.

"YERLERİNİZİ TUTUN!" diye emretti Erec adamlarına, atları gergin gergin kıpırdanıyordu.

Askerler belki 30 adım ötelerindeydi.

“BEKLE!” diye bağırdı Erec.

Mesafe yirmi adıma düştüğünde Erec bağırdı:

“BORULAR!”

Savaş boruları dağ eteğinde öttüğünde aynı anda tüm adamlar uçurumun üstünde göründüler ve boğazdan aşağı kaya parçalarını yuvarlamaya başladılar. Uçurumdan aşağı onlarca kaya düşerken İmparatorluk askerlerini ezerek öldürüyordu.

Fakat Erec’in hiç tahmin etmediği bir şey oldu: aşağı doğru boğaz çok daralıyordu ve geniş kayalar yere değmeden on adım kadar önce sıkışıyorlardı. Kayalar bazı İmparatorluk askerlerini anında öldürürken, diğer askerlere de geçitten geçerek saldırmaları için yer bırakmıştı. Andronicus’un adamlarını yavaşlatmışlar ama durduramamalardı.

Şimdi ellerinde tam bir savaş vardı.

Erec arkaya esnedi ve hançerini savurdu, işaretiyle adamları mızraklarını bıraktılar, tam etrafından uçup ilerleyerek askerlerin barajını deldi, bazılarını da atlarından düşürdü. Fakat daha fazla İmparatorluk askeri sanki yağmur gibi yağıyor, hiç bitmeyecek gibi geliyorlardı. Erec kılıcını çekti ve saldırıya geçti yanında Dük, Brandt ve diğerleri vardı.

Mesafe azalıyordu. Erec kılıcını çekti ve askerlerin kalabalık olduğu alana daldı. Erec tüm savaşçılardan daha güçlü ve hızlıydı ve ilk saldıracağı kişi komutanlarıydı. Kumandan, Erec’e küstahça kılıcını savurdu, ama çok yukardan ve çok zayıf bir hamleydi. Erec kalkanını ustaca kaldırıp darbeyi savuşturdu ve aynı hareketle adamın karnına kılıcını sapladı.

Duraksamadan kumandanın kafasını kesti, düşen başı yerde yuvarlandı.

Yine de İmparatorluksun adamları gelmeye devam ediyorlardı.

Brandt, mızrağını kaldırdı ve iki İmparatorluk askerinin hayatını aldı, Dük zincirli topuzunu savurarak iki askeri atlarından düşürdü. Dük’ün geride kalan en iyi adamları da ön saflara gelerek yardım ettiler.

Yine de daha çok sayıda İmparatorluk askeri gelmeye devam ediyor, boğazın geçidinden adeta püskürüyorlardı. Erec onları uzun süre tutamayacaklarını biliyordu. Tüm bu kayaları aşağı göndererek girişi kapamaları gerektiğini biliyordu.

“OKLAR!” diye bağırdı Erec.

İşaretiyle beraber boğazın en üst noktasından uçan oklar adamların üstüne yağdı ve bir grup İmparatorluk askerinin işini daha bitirdi.

Ve sonrakileri.

Ondan sonrakileri de.

Cesetler yığıldı ve İmparatorluk askerlerinin geçişi daha zor hal aldı- ancak yine de daha çok sayıda İmparatorluk askeri geliyordu.

Erec ani bir hırlama duydu, vahşi bir grup kurdun İmparatorluk tarafından sürüldüğünü gördü. Hayvanlar boğaza atlayıp ceset yığınına basarak havaya atıldılar.

“KURTLAR!” diye bağırdı Erec.

Kurtlar dişlerini atların bacaklarına geçirerek dengelerinden ettiler ve böylece Dük’ün adamlarını yere düşürdüler. Erec’in yanında arkadaşı Brandt yere düştü ve Dük’ün atı düşüp onu ezmesine ramak kala çabucak toparlanıp ayağa kalktı. Etraflarında askerler düşüyor ve hemen hırlayan kurtlarla savaşmaya dönüyorlardı.

Erec dışında hepsi. O, güvenilir yoldaşı VVarkfin’i sürüyordu, gerçek bir savaş atıydı. Diğer atlar gibi kurtlara yem olmamıştı. Bunun yerine Warkfin bu kurtlar yaklaşırken sakince ve korkusuzca arkalarına yaklaşarak etraflarında dönmüş ve tek tek kaburgalarını kırarak onları ezmişti. Kurtların yere düşünce Warkfin onları ezip öldürdü.

Yine de daha çok kurt ve asker gittikçe artan bir sayıyla yerle sıkışmış kaya arasındaki dar boşluktan yağarak geliyordu. Erec bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordu. Kayayı tam dibe kadar indirerek İmparatorluk askerlerinin yolunu tıkamak gerekiyordu. Bu geçit bir atla ilerleyebilmek için çok dardı, yayan yapılması gerekliydi. Erec bunu yapmanın tek yolu olduğunu biliyordu.

Bu riskli görevi diğerlerine bırakacak biri olmayan Erec, tek başına Warkfin'in üstünden sıçrayıp boğaza atladı, imkansız bir girişimdi bu. Ayağı yere değer değmez, hırlayan bir kurdun saldırısına uğradı, Erec'in boğazına atlamıştı fakat Erec'in içgüdüleri palazlandığı için hemen yana çekilerek kılıcını çekti ve hayvan havadayken onu öldürdü.

Daha sonra uzanarak Warkfin'in koşumundan ihtiyacı ok silahı, savaş baltasını aldı. İki eliyle kaldırarak, savaşın eri civcivli bölümüne, boğaza daldı. Tabii önce sırtı saldırıya; olan arkadaşı Brandt'e saldırmak üzere olan bir kurdun beynini dağıttıktan sonra.

Erec ileriye, akın eden İmparatorluk askerlerine, kayanın sıkıştığı yerde saldırıya geçti. Sayıca üstün olan askerlerir arasına vahşi bir dalış yaptı. Sağdan, soldan gelen askerle savaştı, elbette bunun bedelini de sayısız küçük darbe ve; alarak ödedi.

Yine de çok zordu, Erec tüm gücüyle savaşıyor faka çok fc adam geliyordu sonunda geriye itildi. Kaya çok uzaktaydı insan akımı yönünü değiştiriyordu. Erec gücünü kaybetti; hissediyordu ve bir an sonra tamamen tükeneceğini biliye

*

Alistair, Dük'ün kalesinin koridorlarını geçti, midesine kramplar giriyordu, bu bir şeylerin ters gittiğinin habercisiydi. Erec'in orada hepsi için savaştığını bilerek burada durmaya dayanamıyordu. Bir kalenin duvarları ardında sinmiş oturmak ona göre değildi. Burada kalması tek sebebi Erec'e verdiği söz ve bunu tutmaya kararlı olmasıydı. Fakat artık daha fazla dayanamıyordu.

Erec'in tehlikede olduğunu hissediyordu. Ona ihtiyacı var Bir şeyler yapmalıydı. Nihayetinde Alistair sade bir kadın sıradan bir eş değildi. Bir Kral'ın kızı ve soylu bir savaşçır karısıydı. Gurur ve sadakat damarlarında akıyorken onu Y bir şey değiştiremezdi.

Alistair kararlı bir biçimde odasını geçerek, hışımla kalen

koridorlarına çıktı.

"Leydim!" diye seslendi şaşırmış bir hizmetli. "Ner gidiyorsunuz? Sizin burada, bu güvenli kapıların ar durmanız gerekir. Size göz kulak olmam için emir a dedi asker, gergin bir halde arkasından ona yetişip boyu yan yana yürüyüp dil

dökmeye çalışarak.

Alistair onu görmezden geldi, amacına odaklanmış

"Eğer sizi bıraktığımı öğrenirse Dük kellemi alır!" d yalvaran bir sesle devam etti. "Sizi işgalden korum; zorundayım!"

Bir koridorun daha sonuna gelip bir başka kapıyı a< Alistair daha da hızlandı. Nihayet askere döndü.

"Sizin korumanıza ihtiyacım yok," dedi katı ses ton da her hangi birinin."

Sonra döndü ve bir başka koridora doğru yöneldi, ı taştan dönerek inen merdivenin basamaklarından ikişer inerek avluya geldi, asker arkasından koştur

Alistair atma koşarak bindi ve tüm gücüyle tekmek Dörtnala koşmaya başlayan at Savaria'nın meydanı yönelerek kemerli açık kapıdan şok olmuş muhafi2 bakışları altında geçti. Ne tepki vereceklerini bilmi gibi baktılar, sanki kapıları kapamaya yeltenecekleı emin değillerdi.

Onu bulana kadar durmayacaktı, hayatını kurtarm; gerekiyorsa yapacaktı

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kendrick, Silesia'nın altındaki gizli geçitte Godfrey, Akorth, Fulton, Brom, Atme, Srog ve Sandara'yla beraber duvarın dibine kıvrılmıştı. Sekizi tüm gece o delikte tıkılı kalmış, onları arayan İmparatorluk askerlerinden saklanmışlardı. Kendrick tüm gece onları bulmak için hevesle dolaşan askerlerin aceleci ayak seslerini dinlemişti. Fakat Sandara sayesinde çok iyi saklanmışlardı.

Geceyi iyileşmeye çalışarak geçirmişlerdi, Kendrick bitkin ilk defa bacaklarını uzatarak uyuyabilmişti, diğerleri de öyle. Sandara her birine su ve şarap vermiş, yaralarının iyileşmesi için çeşitli merhemler sürmüştü. Her tarafı ağrıdan kaskatı olsa da Kendrick eski haline geri döndüğünü hissediyordu, tekrar hayata dönmüş gibiydi. O çarmıhtan bir daha asla inemeyeceğine emindi oysa.

Kendrick kardeşi Godfrey'e saygıyla bakıyordu. Kendrick, duvara kaykılmış halde uzanıyordu; kırk yıl düşünse onu kurtaracak kişilerin bu üçünün, Akorth ve Fulton'la beraber kardeşi Godfrey olacağı aklına gelmezdi. Kendrick,

Godfrey'de bir savaşçının dövüş yetenekleri olmadığını biliyordu ama başarabildikleri için ona hayranlık duydu: kurnazlık ve ileri düzey hayatta kalma becerisi. Ne de olsa hepsi arasından hayatta kalmayı başaran ve onları kurtaran Godfrey'di. Çok da cesurdu. Godfrey istese düşman asker kılığında kaçabilirdi, onun yerine hayatını risk etmiş ve hepsi için geri dönmüştü.

"Sana teşekkür etmeliyim," dedi Kendrick, Godfrey'e eğilerek.

Godfrey afallayarak gözlerini kaldırdı.

"Sen benim kardeşimsin," dedi Godfrey. "Bana teşekkür edeceğin bir şey yok. Zaten fazla da bir şey yapmadık."

"Yanılıyorsun," dedi Kendrick. "İnanılmaz bir şey yaptım Cesaret ve kahramanlık gösterdiniz. Sizin durumunuzdak çoğu adam arkasına bakmadan kaçardı ama siz bizim için geldiniz."

Godfrey omuz silkti.

"Tüm hayatım boyunca görevlerimi aksattım," dedi. "En azından bunu yapmalıydım."

"En zor kısmı bir içki daha içememek oldu," diyip gülümseyerek lafa daldı Akorth.

"Bu kahramanlık işi zormuş," dedi Fulton. "Eğer işin için biraz bira olsaydı daha katlanılır olurdu."

Kendrick de onlara gülümsedi.

"Merak etmeyin," dedi Brom eğilerek. "Eğer buradan sağ: çıkarsak isimlerinizi taşıyan bir taverna açtığımızı görür gibiyim."

"Hayal görüyorsun," dedi Akorth. "Etrafımız tamamen sai dışarıda binlerce asker var ve gidecek hiç bir yerimiz yok buradan nasıl kurtulacağız?"

"Kurtulamayacağız," dedi Fulton kafasını sallayarak. "Bu tünelde fareler gibi harcanıp gidecek ve öleceğiz."

"Ya o olacak," dedi Akorth, "ya da teslim olacağız."

Kendrick daldı, tedirgin oldu, tüm gece kendi de ay düşüncelerle boğuşmuştu.

Tüm gece sırtını duvara vererek sakince oturan Sar baktı. Bu loş ışıklı mağarada, titreyen meşalenin al çarmıhın orada göründüğünden çok daha güzel gör Yüzüne baktığında kalp atışları hızlanıyordu.

"Bize yeterince yardım ettiniz," dedi ona. "Düşman hayatınızı tehlikeye attınız."

"Siz benim düşmanım değilsiniz," dedi. "Andronicı isteyerek değil zorunluluktan hizmet ediyorum."

"Yine de ölüm riskine girdiniz," dedi Kendrick. "He için."

Sandara gözlerini indirdi.

"Kim olsa aynı şeyi yapardı," dedi.

Kendrick, kalbinin ona kaydığını, bu hayatta kimse; duymadığı kadar güçlü bir çekimle ona çekildiğini hissediyordu; o da bir şeyler hissediyor muydu?

"Eğer buradan çıkabilirsek," dedi, "Size borcumu ö< bir yolunu bulacağım."

Yavaşça kafasını salladı.

"Hayır, Lordum," dedi. "Zaten ödediniz. Harekete g nihayet Andronicus'un ordusundan kaçmama yar d: "Bu ölüm meselesi nedir?" diye Atme patladı. "Sizi ama ben bugün ölmeyi planlamıyorum."

"Ben de," dedi Kendrick.

"Katılıyorum," dedi Srog ve Brom.

"Bana da uyar," dedi Fulton rızasını elini kaldıraral gösterirken. "Ne de olsa maşrapamı birayla doldur. Henüz cennete gitmeye hazır değilim."

"Cennet?" diyerek güldü Akorth. "Seni kendini biln

Fulton kızardı.

"Şey, eğer cehenneme gideceksem sen de kuyruğur olacaksın," diye cevap verdi.

"Ben yolumu cehenneme çevirdim," dedi Akorth.

"Neden yönümüzü hep beraber çevirmiyoruz?" diy Kendrick.

Hepsi ona döndü, sesindeki ciddiyetten hepsi sustu

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Godfrey.

"Yani, ben, şahsım adına burada bir köpek gibi ölm planlamıyorum. Andronicus bize işkence etsin diye hayatımı sonlandırmaya hazır değilim."

kuvvetin yükseldiğini hissediyordu.

"0 zaman dövüşelim," dedi Kendrick.

"Dövüşmek mi?" diye sordu Akorth, şaşırmıştı.

"Belki hepimiz ölebiliriz," dedi Kendrick. "Ama birlikte ölürüz. Ayaklarımız üstünde. Harcanıp gitmeden önce bu so şansımız. Oraya gidip onları şaşırtalım ve elimizden geldiğince çok İmparatorluk askeri öldürelim. Ne olursa olsı son bir kahramanlık saldırısıyla bastıralım."

Diğerleri tezahürat yaptılar, zıplayarak silahlarını çektiler.

Sandara ciddiyetle kafasını salladı. Kendrick'e yöneldi, alnır ellerini koydu, öptü.

"Tanrı sizin yanınızda olsun," dedi, "bu hayatta ve sonrakinde."

Geçitte ilerleyip sürgüyü çekti ve gizli odanın kapısını çıkmaları için açtı.

Geçitten çıkarken Kendrick diğerlerine öncü oldu; karanlık delikten adımlarını attıklarında Silesia meydanında parlaya: sabahın ışıklarıyla karşılaştılar. Kendrick güneşten korunmak için gözlerini kıstı. Önlerinde her hangi bir şeyde şüphelenmeyen bir grup İmparatorluk askeri vardı, ne olduğunu tam anlayamadan askerlere savaş naralarıyla saldırarak hepsini katlettiler. Onlarcasım oracıkta öldürmüşlerdi.

Birbirlerine bağlı yüzlerce Silesialı tutsak, olan biteni yakından izliyordu. Kendrick'in aklına bir fikir geldi.

Bir grup adam koşarak tutsakların iplerini bir bir keserek onları serbest bıraktı.

Adamlar bağırışlar arasında koşup yerdeki askerlerden ve alandaki cesetlerden silahlarını aldılar. Grubun sayısı, her kurtulan bir başkasını serbest bıraktığı için an be an arttı, kısa süre sonra yüzün üstüne çıktı.

Meydanın en ucunda olan İmparatorluk askerlerinin ana karargahındakiler durumu ancak fark etti ve gelen seslere dönüp baktılar. Bunu beklemedikleri aşikardı, orada afallamış duruyorlardı.

"SALDIRIN!" diye bağırdı Kendrick.

Kendrick önderliğindeki yüzlerce Silesialı havaya kaldırdıkları silahlar ve gözlerinde intikamla bağıra çağıra meydanı koşarak geçiyorlardı. Srog, Brom, Atme, Godfrey, Akorth ve Fulton yanlarındaydı, meydanı geçerken uzaktaki İmparatorluk askerleri de dönüp onlara saldırmaya geliyordu.

Kendrick kazanma şanslarının olmadığını biliyordu ama artık umurunda değildi. Konu artık başka bir şeydi. Onur. Zafer. Cesaret. Damarlarında ateş akıyordu, hayatını ortaya koyarak savaşmaya hazırlanmıştı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendrick Silesia'nın altındaki gizli geçitte Godfrey, Akorth, Fulton, Brom, Atme, Srog ve Sandara'yla beraber duvarın dibine kıvrılmıştı. Sekizi tüm gece o delikte tıkılı kalmış, onları arayan İmparatorluk askerlerinden saklanmışlardı. Kendrick tüm gece onları bulmak için hevesle dolaşan askerlerin aceleci ayak seslerini dinlemişti. Fakat Sandara sayesinde çok iyi saklanmışlardı.

Geceyi iyileşmeye çalışarak geçirmişlerdi, Kendrick bitkin ilk defa bacaklarını uzatarak uyuyabilmişti, diğerleri de öyle. Sandara her birine su ve şarap vermiş, yaralarının iyileşmesi için çeşitli merhemler sürmüştü. Her tarafı ağrıdan kaskatı olsa da Kendrick eski haline geri döndüğünü hissediyordu, tekrar hayata dönmüş gibiydi. O çarmıhtan bir daha asla inemeyeceğine emindi oysa.

Kendrick kardeşi Godfrey'e saygıyla bakıyordu. Kendrick, duvara kaykılmış halde uzanıyordu; kırk yıl düşünse onu kurtaracak kişilerin bu üçünün, Akorth ve Fulton'la beraber kardeşi Godfrey olacağı aklına gelmezdi. Kendrick, Godfrey'de bir savaşçının dövüş yetenekleri olmadığını biliyordu ama başarabildikleri için ona hayranlık duydu: kurnazlık ve ileri düzey hayatta kalma becerisi. Ne de olsa hepsi arasından hayatta kalmayı başaran ve onları kurtaran Godfrey'di. Çok da cesurdu. Godfrey istese düşman asker kılığında kaçabilirdi, onun yerine hayatını risk etmiş ve hepsi için geri dönmüştü.

"Sana teşekkür etmeliyim," dedi Kendrick, Godfrey'e eğilerek.

Godfrey afallayarak gözlerini kaldırdı.

"Sen benim kardeşimsin," dedi Godfrey. "Bana teşekkür 274 / 317

edeceğin bir şey yok. Zaten fazla da bir şey yapmadık."

"Yanılıyorsun," dedi Kendrick. "İnanılmaz bir şey yaptım Cesaret ve kahramanlık gösterdiniz. Sizin durumunuzdak çoğu adam arkasına bakmadan kaçardı ama siz bizim için geldiniz."

Godfrey omuz silkti.

"Tüm hayatım boyunca görevlerimi aksattım," dedi. "En azından bunu

yapmalıydım."

"En zor kısmı bir içki daha içememek oldu," diyip gülümseyerek lafa daldı Akorth.

"Bu kahramanlık işi zormuş," dedi Fulton. "Eğer işin için biraz bira olsaydı daha katlanılır olurdu."

Kendrick de onlara gülümsedi.

"Merak etmeyin," dedi Brom eğilerek. "Eğer buradan sağ; çıkarsak isimlerinizi taşıyan bir taverna açtığımızı görür gibiyim."

"Hayal görüyorsun," dedi Akorth. "Etrafımız tamamen sai dışarıda binlerce asker var ve gidecek hiç bir yerimiz yok buradan nasıl kurtulacağız?"

"Kurtulamayacağız," dedi Fulton kafasını sallayarak. "Bu tünelde fareler gibi harcanıp gidecek ve öleceğiz."

"Ya o olacak," dedi Akorth, "ya da teslim olacağız."

Kendrick daldı, tedirgin oldu, tüm gece kendi de aynı düşüncelerle boğuşmuştu.

Tüm gece sırtını duvara vererek sakince oturan Sandara'ya baktı. Bu loş ışıklı mağarada, titreyen meşalenin altında, çarmıhın orada göründüğünden çok Thor tek eliyle Kader Kılıcını, diğeriyle de ejderhanın boynunu tutmuştu, ejderhaların ininden kaçarken havada süzülüyorlardı. Mycoples'in arkasında onunla beraber Reece, O'Connor, Elden, Conven ve Krohn'u tutan Indra vardı; hepsi buldukları yeni silahlarla kuşanmıştı ve Thor silahların en büyüğünü taşıyordu.

Thor, eğilip kulağına fısıldayarak Mycoples'i yönetiyordu, o da dinliyordu. Thor onu tüm hayatı boyunca tanıdığını ve içinde onu kontrol edebildiği esrarengiz bir yeteneği hissediyordu. Bazı yönlerden hayvanla bir olmuş gibilerdi.

Havada yol alırken Thor'un zihninden milyonlarca düşünce geçti. O kadar çok şey o denli hızlı olmuştu ki hiç birini hazmetmeye vakti olmamıştı. İşte burada, bir ejderhanın sırtında yol alıyordu, bunu anlayamıyordu. Gerçek üstü görünüyordu bu. İçinde bu gücü nasıl bulmuştu? Nasıl kontrol edebilmişti? Özel güçleri olduğu için miydi? Yoksa yaratıkla özel bir bağları mı vardı? Yoksa her ikisi miydi?

Daha da önemlisi: O kimdi? Kader Kılıcı'nı yerinden kaldırmayı nasıl başarmıştı? Çaresizlikten tutmuştu Kılıcı, elbette ki kaldırmayı beklemiyordu. Ama kaldırdığından beri onu bırakamıyordu. Ondan yayılan enerji bir nehir gibi içinde gürlüyordu. Efsaneye göre sadece bir MacGil bunu yapabilirdi, yani o zaman Thor bir MacGil miydi? Bu nasıl mümkün olurdu? Efsane yanlış mıydı?

Bu aynı zamanda Seçilmiş Olan olduğu anlamına gelirdi. Ama tam olarak ne için seçilmişti? Halka'nın eteklerinden gelen bu basit çoban nasıl olur da Seçilmiş Olan olabilirdi? Bir yanlışlık

Ne kadar yol kat ettiklerini, İmparatorluk*u geçmek için neler yaptıklarını ve geldikleri noktayı düşününce tarifin ötesinde bir zafer hissine kapıldı; Kılıcı bulmuşlar, almışlar ve onunla beraber yola koyulmuşlardı. Bu kavrayışının ötesindeydi. En karanlık görünen o anda, bir şekilde her şeyin üstesinden gelmişlerdi.

Tek çıkış yolu dayanmaktır.

Thor havadayken aşağı baktı buradan arazi çok güzel görünüyordu. Aşağıda lav denizleri, havaya ateş ve kül sıçratan volkanlar vardı. Aşağıdayken bu görüntü çok tehditkardı, ama şimdi buradan, bulundukları yükseklikten manzara olağan üstüydü, muhteşem bir tablo gibiydi. Hareket eden bulutların arasından geçiyorlardı ve ilerledikçe kül bulutları ve sülfür yerini açık gökyüzüne bırakıyor, bulutları süpürüyordu.

O kadar hızlı uçuyorlardı ki Thor'un nefesi kesiliyordu. Doğuya, eve doğru yöneldiler, Thor Halka'ya, halkını kurtarmak için zamanında varmayı umuyordu. Uzun zamandır ilk defa Gwen'i düşünmek için kendine izin verdi. Onu gerçekten düşünmek için. Onunla yeniden birlikte olduğunu gerçekten hayal etmek için. Geri dönüşün imkansız olduğunu bildiği için bu düşüncelere kapılmaktan daha önce çekiniyordu. Ama artık ilk kez bunun olası olduğunu hissediyordu, buna olan inancını yeşertmeye izin verdi.

Aniden arkalarından uzak bir gürleme duyuldu, Thor arkasını döndüğünde bir ejderha ordusunun havada süzülerek onları kovalamaya başladığını görünce kalbi durdu. Siyah, kırmızı ve yeşil renkte onlarcası ateş püskürtüp çığlıklarla geliyorlardı. Hiddetliydiler. Thor, Kader Kılıcını almış oldukları için mi

yoksa hâzinelerini çaldıklarından dolayı mı ya da V. onlara ihaneti nedeniyle mi hiddetlendiklerini kestiremiyordu. Sebebi her neyse,

intikamlarının peşindeydiler.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Thor, Mycoples'in kulağıı Kanatlarını daha hızlı çarpmaya başlayınca Thor öı hissetti.

Gittikçe artan bir hızla ilerlerken altlarındaki arazi daha bulanık oldu. Ejderhalar Diyarı'm geride bırai dağ zirvelerini, kemikli yolu ve büyük tüneli aşmış Aşağıda parlak beyaz tuz tarlaları görünüyordu, on geçtiler ve inip çıkan yeşil tepelere vardılar ardınd bataklıklar, dağlar, tepeler, göller...

İlerlediler ve Thor sanki tüm yolculuklarının, tüm 1 aşağıda geçip gittiğini hissetti.

Nihayet İmparatorluk'a ilk geldiklerindeki ormana devasa bir yeşil kütlesi, Tartuvian denizinin kenarı tutturulmuş gibiydi. Thor dalgaların kıyıya vurduğ görüyordu, hava daha sıcaktı.

"Gemimiz gitmiş!" diye bağırdı arkasından 0'Conn< boş kıyılara baktığında haklı olduğunu gördü.

"Şimdi ona ihtiyacımız yok!" diyerek bağırdı Thor.

Bir kükreme daha duyuldu ve Thor döndüğünde ejc giderek yaklaştığını gördü. Ateşlerini onlara doğru gönderiyorlardı, henüz onları yakalayamasa da The

Ejderha daha hızlı kanat çırpmaya, ileri atılmaya devam etti Thor nefesinin kesildiğini hissediyordu, var olan tüm enerjisini kullanıyordu, Thor onu haddinden fazla yormuyo olduklarını umuyordu. Aşağıda sarı ve mavi renklerdeki Tartuvian'ı hızlıca geçtiler. Thor dalgaların beyaz başlarını gördü, havanın nemlenmesini hissetti. Koca yelkenleriyle okyanusu işaretleyen İmparatorluk gemilerini gördüler. Buradan küçücük karıncalar gibi duran adamları gördü ve kürek çekmeyi bırakıp üstlerinden geçen ejderhayı hayretle izlediler. Bu askerlerin Halka'da kargaşa çıkarmak için ilerlediklerine şüphe yoktu.

"AŞAĞIYA!" diye emretti Thor.

Mycoples bu gemi grubuna doğru daldı, yaklaşırken Thor fısıldadı: "ATEŞ!"

Mycoples nefesini yelkenlere verdi, ağzından istikrarlı bir al akışı yayıldı,

brandaları ateş alınca gemiler art arda yanma} başladı. Koca ahşap gemiler birer alev topuna döndü ve The gemilerden atlayan adamların suda çıkardıkları sesleri duyd

Mycoples havalandı ve doğuya, Halka'ya doğru uçmaya deva etti.

Thor arkasına döndü ve bu manevralarının, ejderhalara karî yakaladıkları kıymetli avantajın eşitlenmesine mal olduğun gördü: iyice yaklaşmışlardı. Gemilerden yayılan kara dumanlar yollarını biraz gizlemişse de bunun fazla uzun sürmeyeceğini biliyordu.

“DAHA HIZLI! diye emretti Thor.

Öne atıldılar, havadaki nem, bulutlar arasında süzülürken 279/317

artıyordu. O kadar hızlıydılar ki Thor artık nefes al;

Thor, nihayet ufukta Halka kıyılarını, sahil şeridini ötesindeki ormanı gördü. Sonra engin Kanyon görü girdi. Memleketini görmüş olmanın verdiği kalp ağ hissetti.

Ani bir kükreme yeniden duyuldu ve Thor arkasınd hissettiğinde ejderhaların iyiden iyiye onları yakak gördü; alevleri o kadar yakındı ki sülfür kokusunu alabiliyordu.

Mycoples gücünü son raddesine kadar kullanmasın daha hızlı gidemiyordu. Eğer daha hızlı yol almazla hepsinin öleceğini biliyordu Thor.

"Lütfen Mycoples," diye fısıldadı Thor, "benim için, az daha hızlı. Biraz daha hızlı git."

Thor, Mycoples'in kalan gücünü kullanarak son bir atıldığını hissetti, Tartuvian'ın son düzlüğünü bu h geçerek sahili, ormanı ve ardından muazzam uçuru Kanyon'u aştılar.

Thor Kanyon'a bu açıdan baktığında nefes kesici ol< gördü. Arazinin üstünde dünyanın dibine doğru uz; hayret verici bir boşluk gibi görünüyordu, hayal edebileceğinden daha genişti, sanki iki dünyayı biri ayırıyordu. Girdaplı sisi tamamen farklı renkler ver Thor üstünden uçarken büyülü enerjisini hissetti.

Kalkan, diye düşündü. Kılıç geri getirilmişti ve Kalkan eski haline dönmüştü.

Thor arkasına baktığında ejderha ordusunu gördü, çok yakınlarında yeni bir ateş dalgasını püskürttüler.

Fakat Halka'yı geçtiklerinde kalkan yeniden yükseldiğinden alevler sadece bir adım kala görünmez duvara çarpıp havada durdular. Ejderhalar da aniden durdular ve Kanyon'un kenarındaki görünmez kalkana çarptılar. Acı içinde havada durup geri sektiler.

Öfkelenmiş bir halde etrafında döne döne Kalkan'a alev püskürttüler. Fakat alevler geri döndü böylece ejderhalar daha yakma gelemediler. Hiddetle kükredilerse de oradan geçemediler.

Thor ve diğerleri sevinç naraları attı. Tüm bu serüven başladığından, o ve diğerleri bu göreve başladıklarından beri kendilerini güvende hissettiler. Evlerine dönmüşlerdi.

Thor uzanıp gülümseyerek Mycoples'in boynunu okşadı.

"Çok iyi bir iş çıkardın, dostum," dedi.

Mycoples sevinçten mırladı, boynunu büküp kanatlarını kaldırdı. Thor, onun anladığını biliyordu.

Thor, karmaşık zihninde olayları yerine oturtmaya başladı. Eve dönmüşlerdi. Güvendeydiler. Kalkan yerine geri gelmişti.

Artık Gwendolyn ile ilgilenme vaktiydi.

*

Sanki sonsuz bir zamandan beri Halka’dan ayrı kalmıştı. Ayrıldığından beri buradan hiç haber alamadığı için yokluğunda neler olduğunu merak etti. Tüm bu zaman boyunca Kalkan yerinde değilken olabileceklerden ötürü korku duydu. Acaba Gwendolyn hala Kraliyet Sarayı'nda mı diye merak etti. Kraliyet Sarayı saldırılardan korunmuş muydu? Tahtta hala Gareth mı vardı ve Gwendolyn ondan korunabilmiş miydi?

Kalkanın ne kadar zamandır yerinde olmadığını ve denizdeki onca İmparatorluk

gemisini gördüğünden Thor kendini en kötüsüne hazırladı. Andronicus'un burayı işgal etmesinden korkuyordu. Ve eğer işgal ettiyse, saldıracağı ilk yerin Kraliyet Sarayı olacağını tahmin ediyordu. Thor'un tek umudu Gwendolyn'in Saray'ın içinde güvende olmasıydı.

Thor Mycoples'i Halka'nın tanıdık meydanına, Kraliyet Sarayı'na yönlendirdi. Yol üzerinde vatan arazisine yepyeni bir bakış açısıyla hayranlık duydu. Çok fazla tanıdık yeri gördüğünde mutluluğu arttı. Bu sınırları bir daha asla terk etmek zorunda olmamayı diledi.

Bir tepeyi geçince Kraliyet Sarayı göründü. Burayı gördüğünde heyecanlanacağını sanmıştı ama bunun yerine kalp atışları yavaşladı.

Bir zamanların şanlı Kraliyet Sarayı, dünyanın en büyülü ve en korunaklı yeri boşaltılmış, yanmış enkaz kütlesine dönmüş, tamamen tarumar edilmişti ve sadece iskeletten ibaretti. Duvarları yerle birdi, buralar bile yakılmış ve yer yer çökmüştü. Bir zamanlar yükseldiği yerde, görüntüsüyle Thor'un kalbini dağıtan dev bir Andronicus heykeli dikilmişti ve İmparatorluk bayrağı dalgalanıyordu.

Daha yakına geldiklerinde Thor etrafta hiç MacGil askeri veya halkının olmadığını fark etti. Sadece İmparatorluk askerleri , vardı. Kraliyet Sarayı'nın yağmalandığı ve şehrin işgal edildiği aşikardı.

Thor söyleyecek kelam bulamıyordu. Kraliyet Sarayı. Tüm Halka’nın dirayet sembolü. Yılalmıştı. Bunun, Halka’nın diğer V yerlerinde nasıl bir etkisi olmuştu? Thor kabul etmek istemese de bu tek bir anlama geliyordu: Yokluğunda yenilmişlerdi. Büyük ihtimalle Gwendolyn ve diğerleri tutsak alınmış ya da daha kötüsü öldürülmüştü.

Thor, Andronicus’un vahşetiyle ünlü biri olduğunu biliyordu ve içten içe Gwen'e yapmış olabileceklerini düşününce yerle bir oldu. Gözlerini kapayarak bu düşünceleri zihninden atmaya çalıştı ama bir yanı şimdiden umutsuzdu. Kraliyet Sarayı'na saldırılar sırasında Gwen ölmüş müydü? Oralarda bir yerde cansız yatıyor olabilir miydi? Durum bu değilse, Andronicus Kraliyet Sarayı'nda bunca yıkım yaratmışken, Halka'nın diğer bölümleri güvende olabilir miydi?

Thor Mycoples'e fısıldadığında daha yakından bakmak için alçaldılar. Onu şehri işgal eden İmparatorluk askerlerinin kampına yönlendirdi. İnerlerken, Kraliyet Kapısını işgal eden yüzlerce adam dönüp yukarı baktılar, gördükleri

ejderha karşısında hepsinin yüzü korkuyla dondu.

Dönüp kaçmaya çalıştılar ama gidecekleri hiç bir yer yoktu. Mycoples ateşini püskürttü ve an içinde hepsi cansız yerdeydi.

Thor için minik bir intikamdı bu. En azından kutsal şehrini işgal etmeye cesaret eden bu adamları öldürmüştü. Fakat artık en önemlisi Gwendolyn'i hayatta ve canına zarar gelmeden bulabilmekti.

Alçalarak şehrin üstüne tekrar tekrar göz attılar. Fakat hiç bir insan belirtisi bulunmuyordu. Bir zamanlar burada olan herkes ya burayı terk etmiş ya da ölmüş gibi görünüyordu. Thor yere inip ona bakmak istedi ama bir hayat belirtisi bulana kadar bunun anlamsız bir hareket olduğunu biliyordu.

Şehrin üstünde turlamaya devam ederken, Thor'un umutsuzluğu artıyordu. Gwen'in nerede olabileceğini bilmiyordu. Kraliyet Sarayı'ndan kaçmış olabileceğini düşündü, bu durumda nereye gitmiş olabileceğini merak etti.

O sırada yukarıdan ani bir çığlık sesi duyuldu, Thor yukarı bakınca eski dostu Estopheles'i tiz sesiyle tepelerinde daire çizerken gördü. Sonra kanatlarını çırpıp çaresizce çığlık attı sanki Thor'a bir mesaj vermeye çalışıyordu.

Thor gözlerini kapatıp dinledi, onu takip etmelerini istiyordu. Estopheles döndü ve uçtu, Thor ve Mycoples de onu takip etti.

Arazi üzerinden uçarak Kuzeye doğru yöneldiler, Thor Estopheles'in onları nereye götürdüğünü merak etti.

Reece arkadan "Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı. "Kraliyet Sarayı yok edilmiş. Kardeşlerim orada, onları kurtarmalıyız."

"Hayır," dedi Thor. "Kraliyet Sarayı artık yok. Estopheles bizi başka bir yere götürüyor. Sanırım onlara. Onu takip etmeliyiz.

Durmadan uçarak Kuzeye doğru, Kanyonun ucuna doğru yol aldılar. Hava gittikçe soğurken Estopheles Kanyon sisi içinde bir görünüp bir kayboluyordu. Thor doğru yönde olup olmadıklarını merak etmeye başladı - ta ki nihayet oraya ulaşana kadar.

Orada Kanyon'un ucunda kocaman kırmızı bir şehir duruyordu.

Silesia.

Thor buranın resimlerini çocukken görmüştü ama birebiı görme şansı olmamıştu. Gördüğü manzara nefesini kesti. Kanyonun girdaplı sisiyle örtülü, biri Kanyon'un kenarına diğeri de Kanyon'un tam içine kurulmuş iki şehriyle büyülüydü. Sanki dünyanın kenarına kurulmuştu.

Daha da şaşırtıcı olan, Andronciu's'un ordusu tarafından i edilmiş olmasıydı. Aşağıda belki bir milyon asker, ağustos böcekleri gibi zemini işgal etmiş, gözün görebildiği yerleı kamp kurmuş ve tüm şehri doldurmuştu. Thor böylesini önce görmemişti.

Bu şehir, Kraliyet Sarayı'nın aksine, tamamen yıkılmamış veya insanlar tarafından boşaltılmamıştı. Aksine, aşağıda yüzlerce MacGil ve Silesialı'nm canlı olduğunu, Andronicı köleleri olarak birbirlerine bağlandıklarını gördü.

Aşağıya dikkatle bakınca ona umut veren bir şey daha göı küçük bir asker grubu kalabalık İmparatorluk askerlerine saldırıyordu. Sayıca çok çok azlardı, kapılardan yağmur gj yağan kalabalık İmparatorluk askerlerine karşı savaş veriyorlardı. Cesurca savaşıyor ve şimdilik kendilerini savunuyorlardı - faka kısa süre sonra Thor sayı ve kuvvet açısından yetersiz kalacaklarını görüyordu.

Yaklaştıkça, Thor aşağı baktı ve Kendrick'in grubun başıı olduğunu gördü. Kalbi hızla atmaya başladı.

'AŞAĞI!" diye bağırdı Thor.

Mycoples aşağı daldı, o kadar yakına indi ki neredeyse Kendrick'in kafasını pençeleriyle sıyıracaktı. Sonra boynunu geri çekip ağzını açtı ve İmparatorluk askerlerine tekrar tekrar ve bir daha ateş püskürttü.

Yüzlerce İmparatorluk askeri alevlere yakalanmış çığlık atıyor yere çökerek can veriyorlardı.

Mycoples uçmaya devam etti, şehir kapılarında yükselip aşağı inerken, dışarıda kamp kurmuş binlerce İmparatorluk askerine ateşini nefesiyle gönderdi. Thor kalabalığı biçerek alayın tamamını saniyeler içinde yok etti.

Hayatta kalan İmparatorluk askerleri panikleyerek tepelere doğru kaçıştılar. Tüm

ordu göç eden bir ceylan sürüsü gibi Silesia'dan git gide uzağa kaçmaya başladı. Çoğu çıkan izdihamda birbirini ezdi.

Thor daire çizerek geri döndü ve Mycoples Silesia'ya uçup alçalarak meydanın ortasına iniş yaptı.

Kendrick ve diğerlerinin afallamış yüzleri arasına indiler, hepsi ejderhayı görünce panik olmuştu. Onlara zarar vermeyeceğini anlayınca panik yerini gevşemeye bıraktı. Sonunda, ejderhanın sırtından inenlerin İmparatorluksan dönen Thor ve diğerleri olduğunu gördüklerinde heyecana ve minnete dönüştü.

Thor ejderhanın sırtından indiğinde elinde Kader Kılıcını tutuyordu. Havaya kaldırıp tepesinde tuttu ve Kılıç'tan ışık yayıldı; bu ışıkla beraber etrafındaki herkesin yüzü şok ve hayranlıkla dondu.

Avlunun içinde hala yüzlerce İmparatorluk askeri vardı, Mycoples'in hırladığını duyan Thor saldırmak istediğini

"Hayır," dedi ejderhaya. "Bunlar benim."

Thor koşarak öne atıldı ve Kader Kılıcını en yükseğe kaldırarak kalan yüzlerce İmparatorluk askerine kendi karşılamasını vermeye gitti.

Kılıçla beraber saldırırken, tüm hayatı boyunca olduğundan farklı hissetti. Sanki Kılıç onun bir parçasıydı, sanki savaşması için Thor’u yavaşça kaldırıyor, her adımda daha hafif ve daha hızlı saldırmasını sağlıyordu. Kılıcı tutmaktan ziyade Kılıcın onu tuttuğunu hissediyordu.

Thor düşmanı karşılayıp Kılıcı savurduğunda, büyülü bir ışık yayıldı. Kılıç elinden uzadı ve tek bir hamlede onlarca adamı öldürdü. Kılıcı tekrar tekrar kaldırıp saldırarak kalabalık orduya bıkmadan savurdu.

Kısa süre sonra hepsini öldürmüştü. Yüzlercesi cansız halde ayaklarının dibinde yatıyordu. Yorgun bile sayılmazdı, tam aksine Kılıç onu yeni bir enerjiyle doldurmuştu.

Thor döndü ve meydanda şaşkına dönmüş, sahneyi şok içinde izleyen halkına yürüdü.

Yanında Kılıcı tutarak onlara doğru tek başına yürüyen Thor'u, ağızları açık şekilde izliyorlardı. Kendrick, Brom, Atme, Srog, Godfrey ve Gümüş'ün onlarca diğer üyesi, hepsi de ünlü savaşçılar; ona hayranlıkla bakıyorlardı.

Thor gururla durdu, zafer hissiyle Kılıcı yukarıda başının üstünde tuttu.

Hep birden tüm adamlar büyük bir sevinçle kılıçlarını 287/317

kaldırıp:

"THORGRIN!" diye bağırdılar.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Erec boğazda omuz omuza savaşan kalabalık asker saldırdı; elinde savaş baltası darbeleri savuşturmak yanma dönüyor, sahip olduğu tüm yetenekleri ve a eğitimin hepsini kullanarak aynı anda on adamla se Bitkinlikten öteydi durumu, ama pes etmeyecekti. 1 yarıp sıkışan kayaya ulaşmasına sadece adımlar vaı onu aşağı iterse boğazı mühürleyebilir ve tüm aske İmparatorluk akınından kurtarabilirdi. Bunu yapm kazanamazlardı.

Erec tüm gücüyle dönerek, savurarak, atılarak, bata tekmeleyerek, dirsekleyerek ve hatta kafa atarak sa Birçok ciddi yara aldı, yumruk, tekme ve diz yedi, k ona karşı çarpıştı, kılıçlar zırhını dövdü ve sekti. İL mücadelesinde dayanıklılığı azalıyordu, kayanın izi kaybetmiyordu. Her santim için savaşıyordu.

Bir kaç adım ötede Erec sıkıştı. Adamların akınına 1 koyamayacak kadar tükenmişti ve yere düşmek üz<

Lütfen Tanrım. Bugün ölmeye razıyım. İlk önce kay ulaşmama izin ver. Bana son bir dayanma gücü ver

Erec tüm yıllar boyu aldığı eğitimi hatırladı. Kral M hatırladığında kalbi intikamla doldu. Sadece kendi Tüm Halka için.

Erec bir savaş çığlığı attı ve içinde hiç bilmediği derinliklerden son gücünü tonladı. Kükreverek iler

Erec oraya vardığında iki başlı baltayı havaya kaldırıp kayanın tam ortasına indirdi.

Büyük bir çatırdama sesi geldi ve kaya bölünmeye başladı.

Tekrar tekrar vurdu ve kaya nihayet ikiye bölündü. Son bir kez vurduğunda kaya koca bir taş ve toz yığını şeklinde aşağı yuvarlanarak geçidi doldurdu ve yolu tamamen kesti. İmparatorluk askerlerinin akını durmuştu, nihayet boğazın yolu kapanmıştı.

Erec’in arkasından, bu sahneye tanık olan adamları sevinçle tezahürat ettiler.

Fakat Erec sırtında aniden korkunç bir ağrı hissetti. Sanki etine çelik batırıyorlardı.

Acı içinde dizlerinin üstüne çöktü. Döndüğünde bu yığının üstünde bir İmparatorluk askerinin kalmış olduğunu gördü. Köşelerde saklandığı için Erec onu kaçırmıştı.

Bir bağırtı duyuldu ve Brandt ilerleyerek Erec'e saldıran askeri kalbinden şişleyerek Erec'in daha fazla yaralanmasını adamı öldürerek önledi.

Yine de Erec fışkıran kanı ve yaşam gücünün onu şimdiden terk ettiğini hissediyordu.

"Erec!" diye bağırdı Brandt endişeyle.

Brandt yere uzanarak Erec'i tuttu ve kaldırdı, yardıma koşan Dük'ün diğer askerleriyle beraber ona omuz verdi. Erec'i boğazdan çıkardılar, her adımda acıyı hissediyordu.

Yere yatırdıklarında Erec öylece uzanıyordu, ağzından kan 290/317

gelirken nefes alamıyordu. Hareket ettiğinde canı yanıyordu. Vücudunun soğuduğunu hissetti, çok vakti kalmadığını biliyordu.

Erec bu sırada dörtnala koşan bir at gördü ve Erec yukarı baktığında atından inip koşarak ona gelen Alistair'i gördüğüne yemin edebilirdi. Hayal görüp görmediğini anlamaya çalıştı. Alistair? Nasıl olur da burada olurdu?

Erec'in yanına çömeldi ve onu kollarına aldı. Hıçkırıkları arasında, gözyaşları yüzünden süzülürken ona duyduğu aşkı hissediyordu.

Yüzünü avuçlarını arasına alıp eğildi ve onu alnından öptü. "Lordum,” dedi üzgün.

Ve Erec dünyanın parladığını, beyaza döndüğünü hissetti. Son gördüğü ona nazik ve şefkatli gözlerle bakan Alistair'di. Tüy gibi avuçlarını, ve onlardan yayılan yoğun mavi ışığı gördü. Bu gördüğü en parlak ışıktı, Alistair’i gözlerini kapayıp avucunu yarasının üstüne koyarken gördü.

Bunu yaptığında tüm vücudunun ışık ve ısıyla dolduğunu hissetti. Yaralarının

içten iyileştiğini, ölümden geri döndüğünü hissetti.

Yoğun ışık git gide parlak bir hal alırken ve hepsini büyülü bir ışık haresine hapsederken tüm askerler Alistair'e bakıyordu.

Erec, an be an güçlenmiş hissetmeye başlamışken Alistair'in sihirli gözlerine bakıp onlarda kayboldu. Kendini şifa veren bir uykuya doğru çekilir bulduğunda son bir düşünce için enerjisi kalmıştı:

O kimdi?

OTUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn yavaşça gözlerini açtı, hırsızlar tarafınc şakağına aldığı yaradan dolayı kafası zonkluyordu. baktı ve ormanda, üç kalın iple bir ağaca bağlı oldu; etti. Hareket edip ipleri açmaya çalıştı ama nafile. (uzakta belki on adım ötede, Steffen vardı, o da ağaç

Başka yerden gelen sessiz kahkahaları duydu, dönü baktığında ormanda bir ateşin etrafında toplanmış bir hayvanı belki bir tavşanı kızartan bir düzine ka gördü. Eti ağızlarına tıkıştırıyor, hiç kapamadan d yiyorlar hemen ardından şarabı aceleyle kafalarına gülüşüyorlardı. Gürültüyle gülüyorlardı, birbirlerir atıyorlardı, kaba insanlardı belli ki.

"Leydim," dedi Steffen endişeyle fısıldayarak. "İyi ı

Yavaşça kafasını salladı, dik durmaya çalışıp.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," d< içinde yere baktı.

"Sen cesurca savaştın," dedi. "Sayıca fazlalardı."

"Bir planım var," dedi Steffen. "Buna uygun davran

Aniden hırsızlar kafalarını çevirdiler.

"Bakalım burada ne varmış?" diye seslendi biri. "Kı kambur uvanmıslar! Günavdın. uvuvan eüzel!"

görüyordu, bazısı hançerleri dişlerine götürüp yen kırıntılarını temizleyip yere tükürdü.

Biri ona doğru yaklaşarak Gwen'in baldırını tekme] diğeri de Steffen'ın kaburgalarını.

"Dilediğiniz kadar konuşabilirsiniz," dedi içlerinde kaba, Güney Halka'ya özgü aksanıyla. "Ama bir yere kaçamazsınız. İşin aslı, yemeğimizi ve ardından şaı bitirdikten sonra size teker teker işkence çektirme yaşacayacağız," dedi, bir adım geri gidip abartılı bii reveransta bulundu, hepsi bu sahneyle kahkahaya l

"Önce ben," dedi biri.

"Hayır, sen değil," dedi bir diğeri. "En son sefer ilk: almıştın. Bu sefer ilk sırada ben varım."

İkisi itişirken küfürler havada uçuştu ve yerde yuv dövüşmeye başladılar, nihayet biri diğerini yumru] ayağa kalktı. Bu adam koskocaman, kaba sabaydı, k< göbeği vardı ve kel kafalıydı. Gwendolyn'e bakıp du yaladı.

"Seninle eğleneceğim," dedi Gwen'e.

"Bize istediğinizi yapabilirsiniz," dedi Steffen anide bu, hayatınızın en büyük hatası olur."

Hepsi ona dönüp kahkahalara boğuldular.

kaybedeceğiniz ile ilgili.'

Hırsızlar aptal aptal, kaba yüzleri ve açık ağızlarıyk afallayarak birbirlerine baktılar.

Biri "Kaybetmek mi?" diye sordu.

"Biliyorsunuz," dedi Steffen, "Karşınızdaki Gwendc bir prenses değil. O bir Kraliçe. Halka'nın Batı Krall: tamamının. Hepinizi hayatınız boyunca krallar gibi tüm araçlar onun hizmetinde."

Hırsızlar dönüp birbirleriyle bakışıp ardından Gwe: daha başka bir saygıyla baktılar. Fakat emin değil g

"Bu bize altın olarak nasıl geri dönecek?" diye sord "Ağaçlardan mı toplayacak?"

Hepsi gülmeye başladı.

Steffen boğazını temizledi, kararlıydı.

"Biz Sığınak Kulesi'ne gidiyorduk," dedi Steffen. "O eminim biliyorsunuz. Buradan uzakta değil. Kraliçe hizmetlileri bizi orada karşılayacak ve kese kese alt yanlarında. Fidyesi ve hatta daha fazlası onlarda va eğer ona dokunmazsanız.

Eğer kılımıza zarar gelirs oraya hiç varamazsak, sizi temin ederim elinize hiç geçmeyecek. Seçim sizin. Bizi Kale'ye götürüp zeng da bize zarar verip ormanda bırakın ve hayatınız b(hırsız kalarak sefalet çekin.

"Yalan söylüyor," dedi biri.

"Ya doğruysa?" diye cevap verdi diğeri. "Ya küçük c haklıysa?"

"Altın çok işime yarar doğrusu," dedi bir başkası.

"Benim de," diye katıldı ona bir diğeri.

Koca adam "Altını unutun," diye bağırdı. "Daha faz ihtiyacım yok. Benim işim kadınla. Uzun zamandır yüz görmedim ben. Hatta hiç görmedim."

Gwendolyn'e doğru yürümeye başlarken kemerini < - tıraşsız uzun saçlı diğer hırsızlar aniden hançer ç< arkasından ona saldırdılar ve hançeri boğazına day

“Kıza dokunma,” diye uyardı, kel olan bıçağın korl< donup kalmıştı. “O altınları alacağız.”

Adamın otoritesine boyun eğen koca adam zorla yu geriye doğru bir adım attı.

Uzun saçlı lider döndü ve hançerin ucunu Steffen'a

"Kendi hayatın için doğru söylüyorsan iyi olur. Yok takımlarını kendi ellerimle kesip ikinizi de ayılara] ederim."

Hepsi ormandan çıkarak ıssız kaleye giriş yaptılar, başında olan dar, belki otuz metre çapında ama göl doğru uzanan bu kule, kusursuz bir yapıda antik ve gizemliydi, parlak siyah bir kayanın üstüne inşa ed

Gwen oradan yayılan enerjiyi hissetti, kesinlikle ku yerdi.

Kalede tek kemerli siyah bir kapı vardı, üzerinde hc işaret veya tokmak yoktu.

Hırsızlar hepsini ıssız araziye doğru, kapıya yaklaşı itiştirdiler. Sonunda nihayet liderleri yirmi metre 1 ötesinde durdu.

"Daha yakma gelmeyeceğiz," dedi Steffen'a "Az zar var. Ya hizmetlileriniz altınlarla dışarı çıkarlar ya c öldürürüz. Ve seni."

Steffen güçlükle yutkundu ve sonra Gwendolyn'e b; anladığını gösterircesine kafasını salladı.

"Hizmetlilerimi çağırayım," dedi hırsızlara.

Gwen, Argon'un ona ne söylediğini hatırladı, Kalen Koruyucularının nasıl çağrıldığını. Geriye eğilip ba

"Kulenin Koruyucuları!" dedi. "Kulenize girmeye ge

Gwendolyn sessiz bekledi, Argon'un doğru bilgi ver olmasını umdu ve dua etti. Aksi halde ölecekti.

Dışarıya tepeden tırnağa parlak siyah zırhlarla kuşanmış uzun sivri burunları, yüz miğferleri yüzünden kapalı yedi şövalye çıktı. Mükemmel bir uyumla yedisi birden yanyana sessizce yürüdü. Siyah takımlarındaki tek renk eldivenlerindeki safir kaplamaydı. Hepsi aynı anda durdu, hazır olda yüzlerini onlara döndüler.

Hırsızlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Bu da ne böyle?" dedi biri.

"Ah Ateşin Koruyucuları!" diye bağırdı Gwendolyn, Argon’un öğrettiklerini hatırlayarak. " Ben buraya bu surların ardında kendimi adamaya geldim."

Bunlar Argon'un ona öğrettiği kutsal kelimelerdi, Sığınak Kulesi'ne girişini sağlayacak kelimelerdi. Argon kuleyi koruyan bu adamları, Yedi Şövalye'yi öğretmişti ona. Ateşin Koruyucuları. Bunlar efsaneye göre kuleyi yüzyıllardır koruyan, kurallarını ihlal etmeye cesaret eden tüm düşmanları dışarıda tutmak için hazırlanmış yedi büyülü koruyucuydu. Gwen'in ağzından dökülen bu kelimelerle, Gwen hemencecik Kule'nin bir sakini haline geldi. Bu durumda Yedi Şövalye onu koruma görevini üstlenmiş oluyordu.

Gwen bu kelimeleri söylemeyi bitirdiğinde şövalyeler hep birden ilerleyip hırsızlara yöneldiler.

Hırsızlardan biri "Geri çekil!" diye bağırdı, sesi titriyordu.

Hırsızlar artan bir gerginlikle, Gwen ve Steffen'ın iplerini çekiştiriyorlardı. Biri hançerini kaldırdı ve Gwen'in boğazına

dayadı.

Şövalyeler yaklaşmaya devam ediyordu.

"Daha yakma gelirseniz kız ölür," diye bağırdı hırsız. Ama sesi korkudan titriyordu.

Şövalyeler yakınlarına gelince miğferlerini kaldırdılar.

Karşılarına çıkan bu görüntü karşısında hırsızlar küçük dillerini yutuyordu. Gwendolyn bile çok korkmuştu.

Çünkü miğferlerinin ardında hiç bir şey yoktu. Yüz yoktu. Vücut yoktu. Hiç bir şey yoktu.

Büyülü şövalyeler öne atılıp şimşek hızında kılıçlarını çekerek hırsızlara saldırdılar. Gwen gözlerini kırptı.

Açtığında etrafında hırsızların kanlı cesetleri ayaklarının dibinde uzanıyordu.

Elleri ve ayaklarındaki iplerin çözüldüğünü hissetti, şövalyeler hem onun hem Steffen'ın iplerini çözmüştü. Orada hazır olda Gwen’in yanında sanki bir emir bekliyorlardı.

Gwen, onun için beklediklerini biliyordu. Artık gitme vaktiydi.

Dönüp Steffen'a baktı, o da Gwen'e baktı, hala şok içindeydi.

"Sanırım elveda deme zamanı geldi," dedi, dönüp Kule'nin açık kapısına bir çeşit kaygıyla göz atarak. Öylesine sonsuz görünüyordu ki, sanki oradan hiç çıkamayacaktı.

"Sanırım öyle leydim," dedi üzülerek.

Steffen uzanarak Gwen'in elini öptü ve onu selamla

"Peki, sen ne yapacaksın?" diye sordu Gwen.

"Endişelenmeyin leydim," dedi, yolunu sık ağaçlarl ormana çevirerek. "Buradaki görevim tamamlandı, güvenle teslim ettim. Ben hayatta kalırım. Hep kald şunu bilin: Sizi bekleyeceğim. Bir gün burayı terk e ömrümün sonuna kadar tekrar

hizmetinizde olaca|

Gwen Steffen’ın ormanda kayboluşunu izledi. Sonr kulenin açık kapısından içeri girdi. Şövalyeler ona < ederek arkasından girdiler ve kısa süre sonra içerid arkasından kapandı. Çıkardığı bu nihai ses sahip ol(kemikte yankılandı. Sonsuza kadar defnedilmiş old düşünmekten kendini alıkoyamadı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Thor çabucak aşağı Silesia'ya yürüdü, yanında MacGiller'den yeniden birleşen üç kardeş Kendrick, Reece ve Godfrey ile Srog, Brom, Atme ve başka askerler vardı. Kader Kılıcı'nı yanında tutuyordu, küçük gruptaki bu adamlar etrafında yer alıyor, onu annesi, eski Kraliçe'nin gizlendiği yere doğru götürüyorlardı.

Kendrick, Thor burada yokken yaşananlarla ilgili ona bilgi veriyordu ve Thor hepsini kafasında evirip çeviriyordu. Andronicus'un işgali, Kraliyet Sarayı'nın yıkımı, Silesia kuşatması. Gwen'in kraliçe olması... Kendrick'in anlatmadığı tek şey cevaplanmasını en çok istediği soruya aitti: Gwendolyn'e ne olmuştu?

Thor bunu ayrı ayrı Kendrick’e ve Godfrey’e sorduğunda ikisi de gözlerini yere dikip kafalarını çevirmişlerdi. Anlatmıyorlardı. Nedenini sorduğunda cevap vermiyorlardı. Nerede olduğunu sorduğunda tek söyledikleri onu son gördüklerinde aşağı şehirde saklandığı ve kaçtığını duyduklarıydı. Nereye kaçtığını bilmiyorlardı. Eski Kraliçe’nin bunu bildiğini söylediklerinde Thor, onu derhal Kraliçe’ye götürmeleri için ısrar etti.

Sorularına cevap vermemeleri Thor'un göğsünü ağırlaştırıyordu. İfadelerinden, başına kötü bir şey geldiğini anlıyordu ve bunun ne olduğunu öğrenmeliydi. Tüm olanlar sırasında burada olamadığı, yanında bulunmadığı için suçluluk duyuyordu. Çaresizce öğrenmek istediği tek şey hayatta ve güvende olup olmadığıydı. Ancak ondan sonra rahata erebilirdi.

Thor’un işgalcileri püskürtmesinden sonra serbest kalan 301 / 317

Silesialılar tarafından katledilen İmparatorluk askerleriyle dolu Aşağı kaleye doğru yürüdüler. Saray basamaklarına gelince hızları arttı, koridorlardan geçtiler; Kendrick ve Srog önden gidiyorlardı, sonunda Kraliçe'nin odasına ulaştılar. Hepsi şimdi Silesialı askerler tarafından korunan kapının önünde durdular, askerler yolu açarken duraklayıp ardından içeri giriş yaptılar.

Kraliçe'yi pencere kenarında siyahlara bürünmüş yas tutarken buldular. Thor'un daha önce hiç görmediği kadar yaşlı görünüyordu. Yavaşça dönerek onlara ifadesiz ve sert bakışlarla baktı.

Thor onu incelerken merak etti. Orada durup Kader Kılıcı'nı tutuyordu. Bu, Thor'un bir MacGil olduğu anlamına mı geliyordu? Önünde duran bu kadının annesi olduğu anlamına mı geliyordu?

Düşüncesi bile tüylerini ürpertti. Ondan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Bir şekilde aynı soyla bağlantılı olması sebebiyle miydi?

Kraliçe'nin gözleri hemen Thor'un ellerindeki kılıca yöneldi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Cevaplar istiyorum," dedi Thor, acele ve katı bir tonda. "Gwendolyn'i hemen görmeliyim. O nerede? Güvende mi? Etrafını çevreleyen bunca gizem nedir?"

Kraliçe dönüp etrafta duran diğerlerine baktı, Thor boğazını temizledi.

"Hepiniz, bizi yalnız bırakın," dedi Kraliçe.

Şaşırarak birbirlerine bakan Kendrick, Reece ve Godfrey 302/317

dışındaki mahiyet dışarıya yöneldi.

"Üç öz oğluna söyleyemeyip de Thor'a söyleyeceğin nedir?” diye sordu Godfrey.

Kraliçe kafasını salladı.

"Bu sizinle ilgili değil," dedi kesin bir tonla. "Şimdi bizi yalnız bırakın."

Üçü yavaşça dönüp dışarı çıkarken kapıyı arkalarından kapattılar.

Thor ve Kraliçe orada yalnız yüz yüze durdular. Thor'un kalbi zaten hızlı atarken şimdi onunla karşı karşıya durduğunda yerinden çıkacak gibi oluyordu. Gwen'in başına hangi korkunç felaket gelmişti?

Thor artık dayanamıyordu, ona doğru yaklaşarak haykırdı, "Bana cevap ver! Nerede o? Hayatta mı?"

Kraliçe ağırbaşlılıkla kafasını salladı.

"Hayatta, evet."

Thor'un kalbi teselliyle doldu. Tek duymak istediği buydu. "Şimdi nerede?" diye ısrar etti.

"Buradan uzakta," diye cevap verdi. "Sığınak Kulesi'ne kaçtı. Halka'nın en güney bölgesine."

Thor'un aklı karışmıştı.

Sığınak Kulesi mi? diye sordu.

"Orası felaketlerden sonra iyileşmek için gidilen bi: Yemin ederek kendilerini bu dünyadan soyutlamay verenler için."

Thor öne çıkıp Kraliçe'nin bileğini öfkeyle tuttu.

"Artık laf kalabalığı yapma! Anlat bana!" diye bağır duvarlarda yankılanıyordu.

Kraliçe gözlerini devirdi ve Thor ıslandıklarını göre nefes aldı.

"Gwendolyn saldırıya uğradı," dedi doğrudan. "Tec ona. Andronicus'un adamları."

Bu kelamlarla Thor aklını yitirdi, ağzı apaçık kaldı, göğsünde an önce atan kalbi durdu, tüm vücudu so\ alamadı.

"O bir zamanlar bildiğin Gwendolyn yok artık," ded yıkıldı, ruhu ve canı katılaştı. Evet yaşıyor ama rub

Thor orada dururken zihni aldığı şok edici haberle] hazmetmeye çalışıyordu. Kendini, kılıcıyla tam kail vurmak istedi, onu korumak için burada olamadığı] hissettiği suçluluk üstüne ağır geliyordu.

"Burnunda tütüyorsun onun," dedi Kraliçe. "Ama o yüzünden, artık onu umursamayacağını düşünüyoı

Thor kıpkırmızı kesildi.

nasıl bir adam olduğumu düşünüyor?"

"Ona söyledim," dedi Kraliçe. "Ama bana inanmıyor."

Thor kafasını salladı.

"Ona olan aşkım eskisi gibi çok güçlü. Hatta daha da güçlü."

"Ama bunları kendin ifade etmek için burada değildin, değil mi?" dedi Kraliçe. "O yüzden gitti. Kulede yaşamaya gitti."

"Öyleyse gidip onu bulacağım!" dedi Thor gitmeye hazırlanarak.

"Seni dinlemeyecektir," dedi Kraliçe. "Kuleye girenler bir daha asla çıkmaz. Korkarım Gwendolyn'i sonsuza dek kaybettin."

"Hiç bir şey sonsuza dek kaybolmaz," dedi Thor. "Sen yenilmiş bir kadınsın. Bir dul, bir kötümsersin. Bense genç ve güçlüyüm. Ona olan aşkım onu geri getirecek."

Kraliçe küçümseyerek gülümsedi.

"Sense bir iyimsersin," diye cevap verdi. " Ve safsın. Bir kadının gözünden bakamıyorsun."

"Bakmam gerekmiyor," dedi Thor. "Gwendolyn'i biliyorum. Kendimi biliyorum. Sahip olduklarımı biliyorum. Bunların hepsini aşacağız. Bunların hiç bir anlamı kalmayacak."

Bu dünyadan nefret eden kadından tek kelime duymak istemiyordu, döndü ve odayı terk etmeye hazırlandığı sırada aklına bir şey geldi. Geri dönüp Kraliçe'nin yüzüne baktı.

"Neden Gwendolyn'le birlikte olmamı istemiyorsun?" diye 305 / 317

ısrarla sordu.

Önce ona boş boş baktı, sonra kafasını çevirdi.

Thor öne doğru adım attı, öğrenmesi gerekiyordu. < şey sakladığını biliyordu.

"Kılıç" diye ısrar etti, avucunun içinde bir kalp atış hissediyordu onu. "Efsaneye göre onu sadece bir Mi tutabilir."

Ona bakmayı reddetti, Thor gerçeği bulmaya yakın hissediyordu.

"Bu mu? Onun yanında olmamı istememenin sebeb Ben bir MacGil miyim? Kral MacGil babam mıydı? G benim kız kardeşim mi?"

Kraliçe doğrudan yüzüne baktı sonra döndü.

Thor sabrının sınırında öne doğru geldi.

"BANA CEVAP VER!" diye bağırdı, onca karmaşık d boğuşuyordu.

Kraliçe yavaşça yüzünü kaldırdı, sessizdi.

"Kral MacGil babam mıydı?" diye yavaşça tekrarlad öğrenmeye can atıyordu.

Ona boş ve soğuk gözlerle baktı.

beklemiyordu. Kılıcı tuttuğundan beri Gwendolyn'le aralarında akrabalık bağının olma ihtimalinden korkuyordu ve bunun yersiz olması içini çok rahatlamıştı. Nihayet gerçeklere yaklaştığını hissediyordu.

"O zaman kim?" diye ısrar etti.

Kraliçe kafasını çevirdi.

"Her kimse o benim babam. Bunu bilmeye hakkım var. Lütfen söyle bana," diye kibarca bitkin bir biçimde sordu.

Ona çok uzun ve acı dolu baktı, sonunda ettiği tek kelimeyle Thor'un dizleri çözüldü, duyduğu şey tüm hayatını değiştirecekti:

“Andronicus.”

